

Giới thiệu Ngoại Thích Chi Nữ

Số chương: 119 chương.

Thể loại: trùng sinh, cổ đại.

Từ ngày xưa nữ chi chốn hoàng tộc đã định sẵn là quân cờ trong tay người khác không được quyền lựa chọn hạnh phúc của mình.

Nàng là Minh Lạc cũng không tránh khỏi số phận này, nàng bị chính cô mẫu thái hậu gả cho Túc vương- tay cầm trọng binh.

Ngày Túc vương đăng cơ cũng là ngày mạng nàng kết thúc.

Trùng sinh về năm 15 tuổi, nàng còn là khuê nữ.

Đời này nàng sẽ không làm quân cờ cho người khác.

Túc vương: người không gả cũng phải gả.

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Minh lạc

“cô nương, người dùng trăm bạch ngọc mà lần trước trong cung thái hậu ban thưởng đi, cây trăm này màu xanh thông thấu, rất tôn da, hôm nay vào cung nhất định Túc vương điện hạ sẽ nhìn thấy người đầu tiên.”

Minh Lạc ngơ ngác nhìn mình trong gương, tâm trí không đặt trên người nha hoàn phía sau, càng không nghe thấy nàng ta nói cái gì, nhưng bốn chữ Túc vương điện hạ đột nhiên chui vào, nàng giật mình tỉnh lại từ trong ngán ngờ.

Nha hoàn kia còn chưa nói xong, nàng ta nói đến đây thì đắc ý cười cười, nhìn dung nhan của cô nương nhà mình trong gương “ai, ngày thường cô nương không trang điểm, giờ trang điểm vào lát Túc vương nhìn thấy thì không thể nhìn cô nương khác nữa.”

Lời này nàng ta nói không chút thổi phồng, cô nương nhà nàng ta ngày thường tuyệt sắc, nàng ta nhìn đã quen nhưng lúc trang điểm xong chính nàng ta cũng ngỡ người – cô nương mới 15 tuổi, công tử trong kinh thành thích cô nương đêm cả ngày cả đêm cũng không hết, dù nghe nói Túc vương lãnh tính trang nghiêm, nhưng là người thì đều ưa thích vẻ bề ngoài, nàng ta không tin nếu không có thái hậu muốn tứ hôn thì Túc vương không động tâm với cô nương.

Chỉ là nàng ta nói xong lại phát hiện vẻ mặt trong gương của cô nương có chút không đúng, vội vàng nhìn mặt Minh lạc, lúc này mới phát hiện sắc mặt cô nương trắng như tờ giấy.

Đương nhiên làn da của Minh Lạc cũng rất trắng, nhưng là trắng óng ánh như bạch ngọc, mơ hồ có chút hồng nhuận, kiều nộn ướt át, chứ không phải trắng nhợt như vừa bệnh nặng mới khỏi.

Nha hoàn dừng lại, hỏi “cô nương, có chỗ nào không thoải mái sao?”

Chợt nghĩ đến điều gì, biến sắc nói “ai, cô nương, không phải bị bệnh chứ, làm sao bây giờ, hôm nay phải tiến cung a, thái hậu nương nương cố ý an bài cô nương...”

Hôm qua thái hậu truyền khẩu dụ cho phủ, nói hôm nay Túc vương sẽ vào cung hòa đàm chuyện quan hệ với Bắc Cốt cùng hoàng thượng và thái hậu nương nương. Thái hậu đặc biệt gọi Minh lạc buổi chiều tiến cung, vì muốn Minh Lạc lộ diện trước mặt Túc vương.

“ta không sao, có thể là bị cảm lạnh, Lục Hạnh đi phòng bếp bưng chén gừng đường đồ tới cho ta, uống xong sẽ không sao.” Minh lạc đánh gãy lời nàng ta, phân phó, một bên cầm cây trăm nắm chặt trong tay, cây trăm bạch ngọc kia khắc hình hoa mai năm cánh, cánh hoa cắm vào tay nàng truyền đến đau đớn, nàng chậm rãi thanh tỉnh.

Nha hoàn tên Lục hạnh không nghi ngờ gì, nhìn sắc mặt của Minh Lạc trong lòng lo lắng- không biết là lo lắng cho bệnh của Minh lạc hay lo lắng hôm nay Minh lạc không tiến cung được, đáp ‘vâng’ một tiếng liền lui ra, vội vàng vào bếp lấy nước gừng đường đồ.

Minh Lạc đuổi Lục Hạnh đi, lúc này mới chống bàn trang điểm đứng dậy. đến bên giường vô lực nằm xuống, nàng vừa mới ngất đi vì đau nhức do rượu độc phát tác, trong chớp mắt tỉnh lại thì ở hiện tại, trở lại một ngày năm nàng 15 tuổi, trong miệng nàng như còn lưu lại khổ cay của rượu độc, trong bụng vẫn còn đau nhức, toàn thân vô lực, nàng cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, lúc này chỉ có thể nằm xuống để giảm bớt khó chịu của thân thể, miễn cưỡng tập trung tinh thần đối phó với tình hình hiện tại.

Tiến cung, Túc vương, trăm bạch ngọc.. ngày hôm nay, dù qua một đời Minh lạc vẫn nhớ kĩ.

Vì hôm nay nàng bị thái hậu cô mầu cố ý triệu vào cung, gặp Túc vương Triệu Thành, đồng thời cả gia tộc và cô mầu đều muốn hấn ‘vừa gặp đã yêu’ sau đó, cô mầu hạ ý chỉ tử hôn nàng cho hấn, làm Túc vương phi. kiếp trước đây là lúc bị kịch bắt đầu.

Nàng nghĩ, chẳng lẽ vì tâm lý ám ảnh khi bị độc chết nên chưa gặp Túc vương nàng đã sợ hãi sao?

Nàng chậm rãi đưa tay phải ra, cây trăm hoa mai bạch ngọc lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay, nàng nắm chặt, chậm rãi rạch một đường trên cổ tay trái, đau đón truyền đến, trên cổ tay tuyết trắng lập tức xuất hiện vết máu, sau đó từng giọt rơi xuống, cảm giác đau đón chân thực này mới khiến nàng xác nhận mình thật sự trở về ngày hôm nay.

Năm nàng 15 tuổi, ngày này nàng chưa vào cung, chưa gặp Túc vương Triệu Thành, bị hấn ‘vừa gặp đã yêu’

“cô nương, nước gừng đường đỏ... a, cô nương, tay người, làm sao vậy?”

Lục Hạnh bụng nước gừng đường đỏ vào, không thấy Minh lạc, đảo một vòng mới phát hiện nàng nằm trên giường, vừa định bảo Minh Lạc dùng canh gừng thì thấy vết thương trên tay Minh Lạc.

Minh lạc nhìn máu trên tay trắng ngần của mình, tùy ý cười khẽ “chỉ là không cẩn thận vạch xuống, không sao, người lấy bạch ngọc sinh cơ cao mà cô mầu ban cho ta thoa một lượt là không sao.”

Lục Hạnh đặt nước gừng lên bàn, tìm bạch ngọc sinh cơ cao- da thịt cô nương cũng như khuôn mặt, không thể để lại sẹo, huấn chỉ cô nương còn phải gả vào túc vương phủ làm Túc vương phi, càng không thể khinh thường, cho dù không gả vào Túc vương phủ, thái hậu và lão phu nhân sủng ái cô nương như vậy chắc chắn sẽ tìm cho cô nương người là nhân trung long phượng.

Lục Hạnh rời đi, Minh Lạc tự bỏ dây bụng nước gừng đường đỏ uống, cảm giác ngọt ngào cay độc quen thuộc kích thích chính mình, xác thực tính chính xác của tình huống mình bây giờ, và làm nàng nhớ kĩ, những chuyện xảy ra sau này, dù sao nàng phải có thể lực mới đi ứng phó được.

một canh giờ sau.

Sau khi Minh Lạc để Lục Hạnh thoa bạch ngọc sinh cơ cao cho thì đuổi nàng ta đi, ngủ một canh giờ, lúc dậy thì tình trạng cơ thể tốt hơn nhiều, đối với việc mình sống lại năm 15 tuổi, thời còn khuê nữ cảm giác chân thật hơn.

Sau khi nàng tỉnh lại, nghĩ về quá khứ, sau khi trở thành Túc vương phi thì sau đó là quãng thời gian giày vò, cuối cùng Túc vương đáng cơ, mình bị di của Túc vương là Lăng thái phi ban cho li rượu độc về tây thiên, chuyện đó lại giống như giấc mơ. Nhưng cảm giác đau nhức thấu tim gan đó, tuyệt vọng tận xương tủy, hương vị của rượu độc vẫn còn rõ ràng, nếu không thì nàng coi như đã mơ ác mộng thật dài.

Lục hạnh đỡ nàng đứng dậy, tiếp nhận khăn tay từ nha hoàn khác giúp Minh lạc rửa mặt, vừa nói liên miên.

Nàng ta nói “cô nương, nghe nói thân thể người khó chịu, lão phu nhân đã đuổi mấy người muốn đến thăm người, còn cho gọi đại phu- chỉ là không muốn quấy rầy người nghỉ ngơi nên đang ở bên lão phu nhân, lão phu nhân truyền lời, nếu cô nương tỉnh mà vẫn không thoải mái thì hôm nay sẽ phái người tiến cung thông báo. Nếu Thái hậu nương nương gấp thì xin chờ hai ngày cho thân thể cô nương tốt hơn, sau đó vào cung ở mấy ngày.”

nói đến đây nàng ta che miệng cười trộm “lấy bộ dạng này của cô nương thì hôm nay không gặp được túc vương rồi, nhưng lần này Túc vương điện hạ hồi kinh là đã bình xong phản tặc, trong kinh còn rất nhiều chuyện phải xử lý, nô tỳ nghe nói trong thời gian gần điện hạ sẽ không rời kinh, nếu cô nương vào cung, nói không chừng có thể thường xuyên thấy điện hạ.”

Minh Lạc thay đổi sắc mặt mấy lần.

Nàng vốn định mượn lý do bị bệnh tránh thêm một hai ngày, đợi thân thể bình phục, nghĩ xong biện pháp đối phó sau đó mới vào cung- việc vào cung nàng biết không thể tránh né, cũng nên đối mặt, nhưng lời Lục Hạnh đã nhắc nhở nàng, cô mầu luôn thương nàng, nếu nàng bệnh chắc chắn sẽ phải ngự y đến, đến khi nàng khá hơn sẽ đón nàng vào cung ở một thời gian.

Lúc này túc vương mỗi ngày vào triều, cũng sẽ lưu lại trong cung một lát, hoặc cùng đại thần thương nghị chính vụ, hoặc xem hoàng đế biểu ca tập võ, thái hậu lại có tâm gả mình cho Túc vương, sao có thể không tạo cơ hội cho nàng và Túc vương ở chung?

một người muốn gả, một người muốn cưới, bản thân mình ở giữa chỉ là quân cờ, con rối, không có nửa điểm tiếng nói- đương nhiên nếu mình cam tâm tình nguyện, hoặc có thể làm Túc vương cảm mến mà chuyển sủng mình, như thế thì càng đẹp. lúc này trong lòng Minh Lạc buồn hận, chán ghét, ý nghĩ không khỏi cực đoan, thật ra nếu không liên quan đến đề vị, không liên quan đến tranh đấu triều đình, thái hậu và Minh lão phu nhân đều thật tình yêu thương nàng.

Nàng hít một hơi, nở nụ cười “không sao, nghỉ ngơi một chút đã tốt hơn nhiều, đang êm đẹp lại cáo ốm là bất kính với cô mầu, làm cho người ngoài dị nghị, có cơ nhàn thoát. người phái người sang nói một tiếng với tổ mầu, nói ta đã tốt hơn, lát nữa sẽ sang thỉnh an người, ăn cơm trưa cùng người rồi tiến cung.”

Lục Hạnh cao hứng, phân phó tiểu nha hoàn đến Vinh Thọ đường của lão phu nhân truyền lời, sau đó lại trang điểm cho Minh Lạc.

Minh Lạc nhìn bộ dạng của nàng ta thì trong lòng cười lạnh, sau đó một cổ bị thương dâng lên.

Tiền đế tráng niên mắt sớm, hoàng đế biểu ca đăng cơ lúc mới 7 tuổi, triều chính do thái hậu cô mẫu và phụ chính đại thần Xa Lộc nắm giữ, năm nay biểu ca đã mười năm theo lý có thể tự mình chấp chính nhưng vừa nói đến chuyện chấp chính thì phương bắc xảy ra chuyện. Bắc Cốt đầu tóm ba châu Bắc Định, tiến thẳng về kinh thành. Xa Lộc lệnh cho đại tướng quân Chu Xương lãnh binh tiếp viện Bắc Định, nhưng không nghĩ đến chiến hỏa kéo dài ba tháng, Chu Xương lại bắt tay với Bắc Cốt làm phản. mang binh tiếng về kinh thành, cuối cùng Túc vương ở Tây Ninh xuất binh ổn định biên giới phía bắc, sau đó hồi kinh bình định phản loạn, chu sát Bắc Định vương và Chu Xương, tổng giam hung thủ sau màn là phụ chính đại thần Xa lộc.

Lúc trước vây thành có bao nhiêu kinh hoàng, Túc vương mang binh bình loạn có bao nhiêu chiến công, làm bao nhiêu người kính ngưỡng, ngày nào cũng có người khen Túc vương anh dũng thần võ trước mặt Minh Lạc, lúc đó Minh Lạc mới là tiểu cô nương 15 tuổi, làm sao có thể không siêu lòng, đối với an bài của cô mẫu và gia tộc vui vẻ và mong chờ?

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thân thế

“Đổi bộ khác đi, ta nhớ nhị tỷ thích màu đỏ, ta không muốn mặc, tránh va chạm với tỷ ấy.” Minh Lạc quay đầu thấy Lục Hạnh cầm y phục đỏ muốn mình thay thì con mắt cảm thấy như bị kim châm, khôngchút do dự nói.

Màu này là màu túc vương thích, nàng không biết sao cô mẫu lại biết loại đam mê này của Túc vương- mỗi lần hấn thấy nàng mặc màu đỏ ánh mắt đều hung ác nham hiểm, giống như muốn nuốt chửng nàng, rất lâu sau đó nàng mới biết thì ra người trong lòng hấn thích màu đỏ, giống như Nhị đường tỷ Minh tú của nàng.

Lục Hạnh do dự, nếu là ngày trước nàng ta chắc chắn sẽ làm theo lời Minh lạc, chọn một bộ khác, nhưng hôm nay rất đặc biệt, cái váy này là lão phu nhân cố ý chuẩn bị cho sinh nhật 15 tuổi của cô nương, nếu là người thường thì sẽ không mặc được loại màu này, mặc trên người chỉ để làm nổi bật quần áo còn với nhan sắc, đặc biệt là làn da của cô nương mặc vào chỉ thấy dung mạo bức người, kiều diễm không gì sánh được, y phục này, giờ không mặc thì đợi đến khi nào?

Minh Lạc nhìn Lục Hạnh do dự thì nói: “ta nhớ ta còn một bộ màu xanh nhạt? Lấy bộ đó đi,y phục của người trong cung không phải đỏ thì tím, mặc màu đỏ thì không nổi bật.”

Lục Hạnh nghe xong vẫn có chút do dự, nhưng lời Minh Lạc lại rất có lý, nàng lại trực tiếp phân phó, nàng ta chỉ có thể nửa tin nửa ngờ làm theo, lấy bộ váy màu xanh nhạt ra cho Minh Lạc thay.

Vĩnh Thọ đường.

Lúc Minh Lạc trang điểm thỏa đáng đến Vĩnh Thọ đường thỉnh an Minh Lão phu nhân thì đại bá mẫu Chu thị, nhị đường tỷ Minh Tú và Tứ đường muội Minh Viện đều ở trong phòng bồi lão phu nhân nói chuyện.

Minh gia là nhà mẹ đẻ của thái hậu đương triều, lấy thân phận phụ thân của thái hậu, Minh lão thái gia có thể thụ phong làm Thừa ân công. Nhưng nhân khẩu trong Minh gia lại đơn giản. Minh lão thái gia và Minh lão phu nhân có hai tử một nữ, đều là con vợ cả, nữ nhi là đương kim thái hậu nương nương, trưởng tử là Minh Bá Lượng, là hộ bộ thượng thư, cũng chính là đại bá phụ của Minh Lạc, Minh đại bá cưới vợ là Chu thị, sinh hai tử hai nữ. lúc này người ngồi bên tay trái Minh lão phu nhân là tiểu nữ nhi của Chu thị, Minh gia nhị cô nương Minh Tú, mà bên tay trái Chu thị là thứ nữ do di nương sinh, tử cô nương Minh Viện.

Minh Tú đã được thái hậu định thân cho tiểu hoàng đế Khánh An, mùa hè sang năm sẽ thành hôn, cũng chính là hoàng hậu tương lai của Ngụy triều nên thân phận tôn quý.

Mà phụ thân của Minh lạc là tiểu nhi tử của Minh lão phu nhân, nhưng Minh Lạc chưa bao giờ gặp hấn, vì 15 năm trước, trong chiến tranh với Bắc Cốt, phụ thân của Minh lạc đã chiến tử sa trường, mà mẫu thân của Minh Lạc là Dung thị, nghe tin phu quân chết thì sinh non Minh Lạc, sau đó đi theo trượng phu.

nói đơn giản, Minh gia hiển hách nhưng Minh Lạc lại là nữ nhi không cha không mẹ.

Nhưng khi nàng chào đời liền bị ôm đến viện của Minh lão phu nhân, được Minh lão phu nhân tự mình nuôi lớn, đến tận năm 12 tuổi mới dọn ra viện riêng, ở gần chúng tỷ muội. ngày thường tôn nữ mà Minh lão phu nhân yêu thương nhất là Minh Lạc. vì Minh Lạc không cha không mẹ, nên thái hậu cũng phá lệ đau sủng nàng, thường sẽ triệu nàng vào cung ở một thời gian.

Thái hậu không có nữ nhi, nên coi nàng như nữ nhi mà đau sủng, so với mấy nữ nhi đại phòng thì ân sủng hơn – nghe nói Thái Hậu vì cùng phụ thân Minh Lạc gần tuổi nên cảm tình với phụ thân Minh Lạc tốt hơn so với Minh đại bá, phụ thân Minh Lạc chiến tử cũng rất bi thống.

Mọi người thấy Minh Lạc đến thì dừng câu chuyện, quay ra nhìn nàng, đại bá mẫu Chu thị ánh mắt quan tâm thân thiết nhìn nàng, Minh Tú thì dùng ánh

mắt ôn hòa nhưng cao ngạo, chỉ có ánh mắt Minh Viện xoẹt qua thất vọng.

Minh Lạc thình an lão phu nhân và Chu thị, lão phu nhân bảo nàng đến gần, kéo tay nàng ngồi bên phải bà: “Lạc nha đầu, tổ mẫu nghe người trong phòng con báo thân thể con khó chịu, đã tốt hơn chút gì chưa? Nếu không phải con cho người truyền lời thì tổ mẫu chuẩn bị qua thăm con.”

Minh Lạc nhìn ánh mắt thương yêu của tổ mẫu, trong lòng run rẩy, buông mắt, nói khẽ “đã làm tổ mẫu lo lắng, do tôn nữ buổi sáng không chú ý, bị gió thổi nên bị lạnh, tôn nữ đã uống canh gừng, lại ngủ 1 giấc, đã tốt hơn nhiều.”

Minh lão phu nhân nghe xong thì nhú mày, đưa tay sờ trán Minh Lạc, thấy nhiệt độ bình thường, sắc mặt Minh Lạc tái nhợt nhưng còn tốt, lúc này mới yên tâm, nhưng ngẩng đầu dạy dỗ đại nha hoàn của Minh Lạc – Lục hạnh vài câu, Minh Lạc vội nói chuyện không liên quan đến Lục Hạnh, là do nàng không cẩn thận, lúc này Minh lão phu nhân mới thôi.

Minh lão phu nhân nghĩ đến điều gì đó, nói với Minh Lạc “Lạc tỷ nhi, từ khi Đông Diệp gả đi, bên cạnh con cũng không có đại nha hoàn, bây giờ con lớn rồi, bắt đầu phải đi ra ngoài, bên người có đại nha đầu tài giỏi, thỏa đáng mới được, ta để Đông Phù bên cạnh ta cho con dùng.”

Giống như kiếp trước.

Đông phù bên cạnh tổ mẫu là người có năng lực, làm việc trầm ổn, cẩn thận thỏa đáng, rất tài giỏi, được ban cho Minh Lạc từ khi nàng lên làm Túc vương phi đến khi bị ban rượu độc, trải qua vô số chuyện lớn nhỏ, Đông Phù đều ở bên nàng, cùng nàng vượt qua quãng thời gian gian nan, cho nên Minh Lạc cực kì tin nhiệm nàng ta.

Nhưng cuối cùng Minh lạc không ngờ Đông Phù lại đâm nàng một dao- tình cảm hai người rất thâm hậu, chuyện không liên quan đến thái hậu và Minh gia thì nàng ta chính là trợ thủ đắc lực nhất của nàng, nhưng chỉ cần liên quan đến thái hậu và Minh gia thì nàng ta liền đâm nàng một dao vô cùng tàn nhẫn- cuối cùng Đông Phù rơi lệ nói có lỗi với nàng, sau đó tự vẫn trước mặt nàng.

Lúc nàng nghe đến cái tên Đông Phù thì vừa đau vừa ghét, nhưng nàng biết mình không thể cự tuyệt tổ mẫu, còn tốt, đời này nàng không có ý định gả cho Túc vương.

Minh Lạc do dự nói: “tổ mẫu, ĐÔNG Phù là người người quen dùng, cho con thì chẳng phải tổ mẫu sẽ thiếu người có thể dùng?”

Minh lão phu nhân vỗ tay Minh Lạc “đứa nhỏ này, tổ mẫu biết con hiếu tâm, nhưng bên người tổ mẫu không phải thiếu một đại nha hoàn là không được, cho con thì là cho con, có nha đầu này chiếu cố con tổ mẫu cũng yên tâm, đây là hiếu tâm nhất.”

Việc này cứ như vậy định xuống, sau đó lão phu nhân liền bảo Đông Phù ra mắt Minh Lạc – khi còn nhỏ Minh Lạc được nuôi bên người Minh lão phu nhân, coi như không có kiếp trước thì nàng cũng rất quen thuộc với ĐÔNG Phù lúc này chỉ là chính thức nhận chủ, đêm này Đông Phù sẽ thu xếp đến viện của Minh Lạc.

Chuyện của Đông Phù xong, Minh lão phu nhân nhìn y phục của Minh lạc nhú mày “Lạc nha đầu, không phải tổ mẫu phải người truyền lời nói hôm nay vào cung thì mặc đồ vui mừng một chút, y phục này của con cũng nhạt nhẽo.” nói đến đây liền cảm thấy người bên cạnh Minh Lạc không đắc dụng.

Minh lạc nhìn thoáng qua Minh Tú ngồi bên tay trái lão phu nhân và Minh viện, một đỏ chót, một tím nhạt, phối hợp với trang sức đều cực kì xinh đẹp.

Minh lạc thấp đầu, nhỏ giọng nói “tôn nữ nghe nói hôm nay trong cung là muốn trao đổi về việc hòa đàm với Bắc Cốt, tôn nữ nghĩ đến phụ thân thì không thể mặc y phục màu sắc sỡ, tổ mẫu..”

Minh lão phu nhân nghe đến đây thì mặt trầm xuống, trong mắt thoáng bi thương, thứ tư chiến từ trong lúc tác chiến với Bắc Cốt, đã 15 năm nhưng bà chưa bao giờ quên nhưng nếu không có người nói đến cũng cố không suy nghĩ đến.

Khó trách tôn nữ nói thân thể khó chịu, là vì chuyện này sao? Bà thở dài, trĩu miem vuốt tóc Minh lạc, không để ý đến chuyện y phục- có những chuyện dục tốc bất đạt, Minh lão phu nhân là người từng trải, nên kiên nhẫn hơn, không như nữ nhi, Minh thái hậu là chuyện gì cũng phô trương.

Mọi người bồi lão phu nhân ăn trưa, không lâu sau xe ngựa trong cung đến đón mấy tỷ muội tiến cung.

Tỷ muội ba người không ngồi cùng xe ngựa, Minh Tú là hoàng hậu tương lai, thân phận tôn quý, nàng ta và đại nha hoàn của mình ngồi 1 xe, còn Minh Lạc và đường muội Minh Viện ngồi cùng một xe.

Minh Tú từ khi còn nhỏ đã định thân cho tiểu hoàng đế làm hậu, cho nên nàng ta được Thừa Ân công, Minh lão thái gia tự mình dạy bảo, đọc sách viết chữ, bài tập cũng không giống tỷ muội khác, vì nguyên nhân khách quan nên kiếp trước Minh Lạc thân cận với Minh Viện, người nhỏ hơn hai tháng, hơn.

Lên xe ngựa, Minh Viện lo lắng ân cần hỏi thăm Minh lạc: “tam tỷ, thân thể có khá hơn chút nào không? Lúc trước nghe nói thể, muội còn lo hôm nay tỷ không vào cung được.”

nói cái này nàng ta nhìn Minh Lạc, hé miệng thân mật cười nhạo “nghe nói hôm nay Túc vương vào cung, muội nghĩ nếu tam tỷ không ốm quá thì sẽ đi, không đi thì quá đáng tiếc a.”

Minh lạc nhìn đáng vẻ tươi cười của Minh Viện, trong đầu hiện lên hình ảnh kiếp trước thời điểm nàng ta hòa thân lấy chồng xa.

Vì sắp phải hòa thân lấy chồng xa nên Minh Viện không cố kị gì, nàng ta rũ bỏ dáng vẻ tỷ muội thân thiết, lạnh lùng nói với nàng “ngươi đến thăm ta, hay

đến xem chuyện cười của ta? Thu hồi đáng về già mù sa mưa của ngươi đi.”

“ngươi kém xa Túc vương gia lại cứ muốn chiếm lấy vị trí túc vương phi, ngoại trừ thân phận con vợ cả và khuôn mặt, ngươi có gì mạnh hơn ta? Gương mặt đó của ngươi cũng không níu được tâm của Túc vương gia- vì sao cô mẫu và tổ mẫu lại thiên vị ngươi, nhất định muốn gả ngươi cho Túc vương, còn trăm phương ngàn kế che chở ngươi, không để ngươi chết, ta biết ta là con thứ không thể gả cho hắn, nhưng không phải hoàn toàn không có khả năng, chỉ cần ngươi chết, kẻ phi không có nhiều yêu cầu như vậy, ta vẫn có thể gả cho hắn. rõ ràng ta hữu dụng hơn ngươi lại chỉ có thể trở thành công cụ hòa thân ở xa.”

Khi đó Minh lạc mơ hồ đoán được, mấy lần mình gặp nạn, sợ rằng cũng là thủ bút của vị muội muội này.

Nếu ngươi cảm thấy ngươi hữu dụng hơn ta, ngươi thích hợp với vị trí Túc vương phi, vậy thì thành toàn cho ước nguyện của ngươi- nhưng ta không muốn làm cái ván, để ngươi đạp lên thi thể của ta thượng vị.

Minh lạc rù mắt, che đi cảm xúc chân thực của mình, lúc ngẩng lên thì là một mảnh bình tĩnh, sau đó mang theo lạnh nhạt là thần sắc không hứng thú nói “Tứ Muội muốn gặp Túc vương điện hạ? nhưng hôm nay cô mẫu muốn gặp chúng ta chỉ vì mấy ngày nữa là nữ nhi tiết, cho nên mới gọi chúng ta vào hỏi một chút, nghe nói Túc vương cũng ở trong cung nhưng ở trong điện bàn chính sự, bàn xong sẽ rời đi, chúng ta ở hậu điện, có teher sẽ không gặp Túc vương điện hạ a.”

Dân phong Đại Ngụy rất thoáng, nữ nhi tròn 15 tuổi có thể trải qua nữ nhi tiết, tham gia các hoạt động cung đình hoặc dân gian trong nữ nhi tiết, tích góp thanh danh và quả thưởng, cũng thuận tiện cho việc hôn sự sau này. Những tài nữ phần lớn thanh danh đều là nổi lên từ nữ nhi tiết.

Minh Viện nhìn biểu cảm lãnh đạm của Minh lạc liền ngăn ngại, đây là tình huống gì? Chẳng lẽ... không, Minh Viện tự nhận mình che giấu rất khá, Minh lạc không có khả năng phát giác tâm tư của nàng ta, mà dù có phát hiện thì lấy tính tình của Minh lạc cũng không nên phản ứng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Diễn trò

Minh Lạc tuy không cha không mẹ, nhưng lớn lên trong sự nuông chiều của Minh lão phu nhân và thái hậu.

Minh gia vì có thái hậu nên không giống những gia đình huân quý khác, trọng nam khinh nữ, ngược lại phá lệ coi trọng nữ nhi, nữ thì Minh gia lại đều có tư sắc, Minh lạc lại nổi trội hơn, vì vậy không chỉ lão phu nhân và thái hậu đau sùng Minh lạc, ngay cả đích tôn cũng chưa bao giờ bạc đãi nàng- Minh Tú phải gả vào cung làm hậu, tương lai nhiều quan lại có quan hệ thông gia, càng là trợ lực với Minh Tú.

Cho nên Minh gia rất phí tâm giáo dưỡng nữ nhi, không giống những gia đình khác chỉ chú trọng nữ công gia chánh, quản gia, các nàng đều học qua thơ văn, sử học, chỉ là mỗi nữ nhi đều có dự định khác biệt nên các giáo dưỡng cũng khác biệt. nhưng chủ yếu vẫn là đẩy Minh gia lên vị trí thứ nhất, Minh gia mới vĩnh viễn là nền tảng của các nàng, sau đó tỷ muội đồng tâm, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, cũng rất chú trọng bồi dưỡng tình cảm của các nàng.

Cho nên Minh lạc không vì thân thế mà bị dưỡng thành tính cách buông thương, miễn cảm, nặng tâm tư, tương phản, nàng dù thông minh nhưng lại bị nuôi đến hồn nhiên hào phóng, trọng tình, ngày thường có gì cũng không giấu diếm mà tâm sự với các tỷ muội- cũng vì nàng không có mẹ, ngoại trừ giáo huấn của Minh gia, không ai nói cho nàng những cái khác, tâm tư liền đơn giản hơn.

Cho nên theo thói quan Minh Viện không nghi nàng, chỉ cảm thấy kì lạ, trước đó khi nói đến Túc Vương Minh Lạc đều sung kính, bộ dáng mong đợi, biểu hiện lãnh đạm bây giờ là vì sao?

Trong lòng Minh Viện trầm ngâm nhưng trên mặt lại bày ra thấp thỏm và ủy khuất.

Nàng ta nói: “tam tỷ tỷ.. muội, tam tỷ làm sao vậy? nói cái gì mà muội muốn gặp Túc vương điện hạ, tam tỷ cũng biết ý của cô mẫu và trong nhà, tam tỷ nói vậy là cố ý làm muội khó xử sao?”

Minh Lạc cười lạnh trong lòng, nàng có chút mệt mỏi lắc đầu, mắt vô thần nhìn hoa văn điêu khắc trên xe ngựa, thấp giọng nói “Tứ muội, muội có nghe chuyện Đại Ngụy muốn hòa đàm với Bắc Cốt không? Tỷ nghe nói lần hòa đàm này là do Túc vương một tay thúc đẩy. Túc vương gia còn có ý để triều đình hòa thân với bắc Cốt.”

“Tứ muội biết phụ thân tỷ chết như thế nào không, trước đó tỷ sung bái Túc vương điện hạ vì có thể đánh lui Bắc Cốt, giết gian tặc, nhưng bây giờ cảm thấy, cũng chỉ có thể mà thôi- tỷ không cách nào tiếp nhận việc hòa thân với bắc Cốt.”

Diễn trò, nếu là nàng kiếp trước sẽ không, nhưng hiện tại xem ra cũng không khó lắm.

Minh Viện không hiểu nhìn thoáng qua Minh lạc- nàng ta (Minh lạc) là đồ đàn sao? Vì triều đình muốn hòa đàm với Bắc Cốt nên nàng ta (Minh Lạc) muốn gây chuyện với Túc vương gia?

Lập tức tâm tình nàng ta (Minh Viện) nhảy lên, hôm qua nàng ta ngoài ý muốn ở ngoài thư phòng nghe chuyện phiếm của phụ thân và huynh trưởng, mơ hồ biết chuyện hòa đàm thật ra là ý của thái hậu cô mẫu, vì trận chiến với Bắc Cốt, Chu Xương làm phản, hiện binh mã ở biên giới phía tây và phía bắc đều do Túc vương làm chủ, thái hậu cô mẫu không có khả năng sẽ đưa lương thảo và binh mã đến đó, làm lớn mạnh thế lực của Túc vương, nếu chiến thắng chỉ làm tăng thêm uy tín của Túc vương mà thôi.

Việc này nàng ta sẽ không nói với Minh Lạc.

Nàng ta kiềm chế vui mừng trong lòng, trên mặt lộ ra khổ sở và đồng tình, sau đó cầm tay Minh lạc, ôn nhu nói “ thì ra là vậy, tam tỷ tỷ, là muội nông cạn, tỷ đừng trách muội, vì chuyện này nên sáng nay thân thể tỷ mới không thoải mái sao?”

Minh lạc lắc đầu, cười khổ nói: “ chuyện này sao có thể trách muội, thật ra ta biết với tình huống hiện nay, hòa đàm là biện pháp tốt nhất với bách tính, nhưng ta với Bắc Cốt có huyết hải thâm thù, trong lòng ta không vượt qua được cửa ải này.”

Minh Viện gật đầu “ muội hiểu, nếu muội là tỷ nhất định cũng như vậy”

nói xong liền thở dài, nhủ mày “ nhưng Tam tỷ tỷ, muội xem ý tứ của cô mẫu và tổ mẫu là muốn gả tỷ làm Túc vương phi.. tam tỷ tỷ, thật ra những cái kia là chuyện quốc gia đại sự, bọn họ tự có suy tính, tỷ vẫn là, ài..”

Minh Lạc nhìn nàng ta, miễn cưỡng nở nụ cười, gật đầu nói “ ân, ta cũng là không muốn đặt những chuyện đó ở trong lòng- cho nên.. ta biết ý của cô mẫu, nhưng chỉ cần là nữ nhi Minh gia là được, không nhất định là ta, tứ muội..”

Tâm Minh Viện lại nhảy lên, trong mắt xẹt qua vui mừng nhưng rất nhanh âm thầm xuống, nàng ta cúi đầu lẩm bẩm “ tam tỷ tỷ, Minh gia chúng ta chỉ có mấy tỷ muội, nhị tỷ tỷ vào cung làm hậu, xuất thân của muội.. không thể là chính phi Túc vương, ngoại trừ tỷ thì không còn ai.”

Minh Lạc khẽ xì một tiếng, phiền chán nói: “ chính phi của Túc vương- ai nói nhất định là chính phi của Túc vương, nghe nói người Bắc Cốt muốn hòa thân, không chừng có ý muốn gả công chúa Bắc Cốt cho Túc vương, chẳng lẽ công chúa Bắc Cốt chịu làm trắc phi? nhưng dù là chính phi hay trắc phi thì ta tuyệt đối không muốn xưng tỷ muội với công chúa Bắc Cốt..”

Minh Viện khẽ giật mình, hòa thân từ trước đến nay không phải đều là gả công chúa hoặc tôn thất nữ đi hòa thân hoặc công chúa nước khác gả cho hoàng đế sao? Sao lại gả cho Túc vương gia?

Trong nội tâm nàng ta kinh nghi, hỏi “ tam tỷ tỷ, đây, đây là thuyết pháp gì? Tỷ nghe ai nói những lời này?”

Dường như Minh Lạc rất chán ghét đề tài này, nàng hơi nhíu mày: “ bây giờ bên ngoài đều nói về chuyện hòa thân- về chuyện gả cho Túc vương gia là ta đoán mò, người bắc Cốt đề xuất gả công chúa, nếu vào cung, ai cũng biết nhị tỷ tỷ là hoàng hậu của biểu ca, mà Đại Ngụy chúng ta đến bây giờ chưa bao giờ có lệ công chúa đi quốc làm hậu cho nên nàng ta chỉ có thể làm phi, đến lúc đó biểu ca ném nàng ta vào lãnh cung thì có lợi gì.. còn không bằng gả cho Túc vương gia làm chính phi.”

“ nhưng những chuyện này cũng không liên quan đến ta, tứ muội, chuyện này ta nghe nói lung tung, kiến thức nửa vời, dù sao ta không muốn có nửa điểm quan hệ với người Bắc Cốt, nếu tứ muội muốn hỏi gì thì tìm nhị tỷ tỷ đi., tỷ ấy hiểu nhiều hơn chúng ta, hỏi tỷ ấy muội sẽ biết được nhiều chuyện.”

nói xong nhắm mắt, không lên tiếng.

Trong lòng Minh Viện vẫn chưa hết kinh nghi- chỉ là tính toán ý của Minh Lạc mà không để ý đến thái độ không tốt của nàng- nàng ta càng nghĩ đột nhiên nghĩ đến, nếu Túc Vương thật sự cưới công chúa Bắc Cốt là chính phi thì cô mẫu và tổ mẫu tám phần sẽ không đồng ý gả Minh lạc làm trắc phi, một là thanh danh không để nghe, hai là các nàng luôn cưng chiều Minh Lạc, như vậy chưa chắc mình đã không có cơ hội, khó trách, khó trách hôm nay cô mẫu và tổ mẫu bảo mình ăn mặc thật tốt vào cung..

Bắc Cốt và Đại Ngụy có huyết hải thâm thù, hòa đàm thì cũng chỉ được mấy năm, chắc chắn sẽ có xung đột, vài chục năm thì sao, công chúa kia nếu là chính phi thì cũng chỉ là bài trí mà thôi.

Trong lòng Minh Viện lượn 1 vòng lớn, nhất thời vui vẻ, nơi nào còn để ý đến Minh Lạc.

Đoạn đường về sau, hai người đều ôm tâm tư của mình không lên tiếng.

Từ Thọ cùng.

Ba tỷ muội Minh lạc đến Từ Thọ cung của thái hậu thì thái hậu còn đang ở tiền điện với Khánh An để và Túc vương bàn chính sự, ma ma chương sự dẫn ba tỷ muội theo cửa sau vào hậu điện, ở đó ba người có thể mơ hồ nghe người tiền điện nói chuyện- nói chuyện hòa đàm với Bắc Cốt.

thật ra chuyện hòa đàm với bắc Cốt là chuyện từ tiền triều, làm sao hòa đàm lại liên lụy đến chuyện hậu cung, ví dụ như chuyện lên danh sách đi Bắc Cốt hòa thân, Túc vương vừa về triều, loại chuyện này hẳn không muốn động đến, thái hậu muốn thương nghị, liền thương nghị thôi.

Trước khi phụ chính đại thần Xa Lộc và đại tướng quân Chu Xương nội ứng ngoại hợp mưu phản, chuyện triều đình là Xa Lộc và Minh thái hậu nắm giữ, Minh thái hậu không buông rèm chấp chính nhưng tất cả chương phụ chính đại thần và nội các trả lời phải qua tay bà mới có thể phát ra, cách tuần bà ta sẽ ở lâm tây điện triệu kiến mấy vị đại thần, nghe bọn họ báo cáo chuyện quan trọng trong triều- đây là kết quả cân bằng sau nhiều năm độ sức của Minh thái hậu với Xa Lộc và nội các.

Cho đến khi Túc vương dẫn binh bình phản loạn, lại huyết tẩy triều đình, hiện nay trên triều về cơ bản là Túc vương định đoạt, nhưng Túc vương không tự phòng là phụ chính vương hay nhiếp chính vương, mà trực tiếp làm theo ý chỉ của tiên đế, để Khánh An để đã 15 tuổi tự mình chấp chính- hành động này nhận được khen ngợi của tôn thất, một nhóm người trước kia lo lắng Túc vương trở về sẽ có quyền thế quá lớn yên lòng.

Về phần Minh thái hậu- bà ta càng không thể nói không thể vì người chấp chính là thân nhi tử của bà ta.

Sau đó những chuyện như tấu chương phải qua tay thái hậu, cách tuần thái hậu triệu kiến trọng thần vì để Khánh An để tập chấp chính lên hủy bỏ. Thái hậu muốn phản đối cũng không tìm được lý do.

Trong tiền điện.

Thái hậu nói “Lục đệ, chi tiết những quy tắc và điều khoản mà bệ hạ và triều thần bàn trên triều ai gia thấy rất thỏa đáng, nhưng cũng có nhiều hơn một ý kiến. chỉ là chuyện kết thân mà bác Cốt có ý nghĩ hão huyền, muốn để công chúa của bọn họ gả cho bệ hạ làm hoàng hậu hoặc lục đệ làm phi – bọn họ nói đây là thành ý lớn nhất của bọn họ, nhưng ai gia lại nghĩ đó là si tâm vọng tưởng. Bác Cốt cầu bọn họ bắt quá chỉ là hoang man chi quốc, còn chúa có thể tôn quý như thế nào, hưởng chi bọn họ là quốc gia bại trận, lại vọng tưởng hậu vị và phi vị của đệ. Chuyện này đệ thấy thế nào?”

Lời thái hậu vừa nói ra, người tiền điện có phản ứng gì ba tỷ muội Minh lạc không biết, nhưng hậu viện tâm Minh Viện đập mạnh lên, nàng ta vụng trộm nhìn phản ứng của Minh tử và Minh Lạc, một mỉm cười đoan trang rực rỡ như thường, một ỉu xiu mơ hồ lộ ra chán ghét.

không ngờ sự thật là như vậy, Minh Viện kim chế nhịp tim, dựng lỗ tai nghe bên ngoài.

Sau đó nàng nghe được thanh âm trầm thấp nói “sứ giả Bắc Cốt đang trên đường đến, chắc mấy vị vương thất nữ bắc Cốt cũng đã trên đường, thái hậu nói bọn họ là quốc gia thua trận, những người này nên an bài như thế nào, đến lúc đó thái hậu gặp, tứ hôn và hạ chỉ, thái hậu và bệ hạ định đoạt là đủ.”

Thanh âm ôn hòa, gọn gang linh hoạt, cảm giác dứt khoát.

Minh Viện nghe được nhịp tim- nàng ta chưa bao giờ nghe được thanh âm của Túc vương, thánh trước lúc Túc vương vào thành nàng ta chỉ nhìn thấy hắt từ xa, đây là lần đầu tiên nghe hắt gần như vậy.

Minh viện kích động còn Minh lạc lại rung mình một cái.

Nàng nghe giọng của hắn thì cảm thấy lạnh cả người, tay chân lạnh buốt, nàng có cơ hội trùng sinh, nên đời này dù thế nào nàng cũng không muốn có bất kì liên quan gì với hắn

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chuyện xưa

Mấy người Minh lạc ngồi không bao lâu, ma ma chương sự mời các nàng ngồi xuống rồi bẩm báo với thái hậu

Thái hậu nghe nói các cháu gái đã đến thì gật nhẹ đầu, nói “huynh trưởng các nàng đang ở kỳ xạ trận, để các nàng đến bồi huynh trưởng nói chuyện, lát nữa hoàng đế sẽ đến.”

Huynh trưởng chính là đường huynh Minh Thiệu An của Minh Lạc, hắn là thư đồng của Khánh An đế, vốn canh giờ này là Khánh An đế ở kỳ xạ trận học kỳ xạ, nhưng vì gọi Túc vương đến nghị sự nên mới đến Từ Thọ cung, nhưng hắn ở đây cũng không ảnh hưởng đến các thư đồng, ai nên làm gì thì làm đó.

(kỳ xạ: cưỡi ngựa, bắn tên. Kỳ xạ trận: nơi để tập kỳ xạ)

Ma ma chương sự lĩnh mệnh lui ra, lúc này thái hậu mới nói với Túc vương “Lục thúc nói cũng đúng, việc này khoogn cần sốt ruột, đợi các nàng đến, xem tình huống để sắp xếp, nhân tiện nói đến chuyện này..”

Thái hậu nở nụ cười, vẻ mặt từ ái, thái độ như người nhà nói chuyện phiếm “Lục đệ là phiên vương ở Thành Vô 28 năm, hồi kinh cũng được mấy tháng, năm đó phụ hoàng từng ban thưởng cho đệ một mối hôn sự, đáng tiếc cô nương kia vô phúc, bệnh nặng qua đời, Lục đệ cũng không còn nhỏ, chưa nói đến chính phi, trắc phi cũng không có 1 người nên lúc này bác Cốt mới đề ý đến vị trí vương phi của đệ.”

Phụ hoàng trong miện thái hậu chính là phụ thân của Thành Vô đế và Túc vương.

Túc vương từ chối cho ý kiến, thái hậu nói tiếp “vài ngày trước Lãng thái phi có nhắc qua việc này với ai gia, mẫu tộc của đệ có nhị cô nương của nhị phòng Lãng gia vừa tuổi cập kê, còn khen cô nương đó, ai gia thấy ý Lãng thái phi dường như muốn gả Lãng nhị cô nương cho đệ, muốn ai gia tứ hôn.”

“tuy Lãng nhĩ cô nương là mẫu tộc của Lục đệ, ai gia cũng đã gặp qua, là một cô nương huệ chất lan tâm, lại được lãng thái phi mở miệng, nhưng việc này là chung thân của Lục đệ, ai gia cảm thấy vẫn nên nghe ý tứ của đệ mới tốt.”

Vừa nói xong thì có ma ma bẩm báo lãng thái phi và Lãng gia nhĩ cô nương và tam cô nương tới thỉnh an thái hậu.

Thái hậu nghe liền cười với Túc vương “vừa nhắc tào tháo, tào tháo liền có mặt. lần này Lục đệ hồi kinh, luôn lo quốc sự, khả năng còn chưa gặp Lãng thái phi đi, ta thấy không bằng để lưu lại gặp nàng một chút, cũng tiện nhìn xem lãng nhĩ cô nương.”

Lãng thái phi và Lãng gia.

Lãng gia là mẫu tộc của Túc vương, nhưng vị Lãng thái phi này không phải mẹ đẻ của Túc vương, mẹ đẻ của Túc Vương là hoàng hậu của thành vô đế, Lãng hoàng hậu, vị Lãng thái phi này là đường muội của Lãng hoàng hậu, đường di mẫu của Túc vương.

Năm đó tình cảm của Lãng hoàng hậu và Thành Vô đế rất sâu đậm, chỉ là Lãng hoàng hậu sau khi sinh trưởng nữ thì thân thể bị thương, thái y nói khó có thể có thai, điều dưỡng hai năm vẫn vô vọng, liền nhận con một phi tần làm con, chính là tiên đế, không nghĩ 10 năm sau lại ngoài ý muốn có Túc vương Triệu Thành, nhưng lúc đó tiên đế đã được phong làm thái tử, Thành Vô đế dù muốn đổi thái tử, nhưng thân thể hần không tốt, dưới sự khuyên bảo của lãng hoàng hậu liền bỏ ý nghĩ này.

Năm Túc Vương bảy tuổi, Lãng hoàng hậu chết bệnh, Thành Vô đế liền nạp đường muội của Lãng hoàng hậu để chiếu cố Túc vương- cũng chính là Lãng thái phi, nhưng hai năm sau Thành Vô đế cũng bệnh nặng qua đời, mấy năm nay hần muốn lập ấu tử (Túc vương) làm thái tử nhưng biết ấu tử còn quá nhỏ, lúc ấy Đại Ngụy thủ trong gác ngoài, phía bắc có bắc Cốt, phía tây có tây Vực, phía nam có Nam Việt, trong triều thì có phiên vương khác họ Tây Phiên vương, ấu tử mặc dù thông minh lại có thiên phú tập võ nhưng chung quy vẫn còn nhỏ tuổi, mà thái tử lại hiền tuệ, nếu phế thái tử lập ấu tử sẽ làm rung chuyển triều đình, sau khi cân nhắc liền để thái tử kế vị.

Nhưng hành động này sẽ là ấu tử rơi vào tình cảnh hung hiểm- mặc dù thái tử trung hậu, tình cảm sâu đậm với lãng hoàng hậu, nhưng xuất thân của ấu tử là cái gai, coi như thái tử không muốn nhỏ thì người bên cạnh hần cũng sẽ sinh sự. cho nên trước khi lâm chung Thành Vô đế sắc phong ấu tử làm Túc vương, đất phong ở Tây Ninh xa xôi, đồng thời là phiên vương duy nhất có binh quyền ngoài tây Phiên vương phủ, sau đó phái đại tướng quân thân tín hộ tống về đất phong, mà tây Ninh là trọng địa đối phó với tây Vực, có ¼ binh quyền Đại Ngụy, đại tướng đều là thân tín của Thành Vô đế, đồng thời hạ chỉ tiên đế không được vô cớ triệu ấu tử vào kinh, để đảm bảo cho ấu tử.

Thành Vô đế biết hành động này của mình để lại hậu hoạn, nhưng vì an toàn của ấu tử vẫn làm như thế.

Về phần lãng thái phi. năm đó Lãng thái phi mang tiếng là chiếu cố túc vương hai năm- nhưng vì xuất thân, để ấu tử có năng lực tự vệ, Thành Vô đế và lãng hoàng hậu đều yaa cầu khắc nghiệt với túc vương, từ khi hần biết đi đã bắt đầu tập kiếm pháp, lúc Lãng thái phi vào cung, Túc vương đã bảy tuổi, mỗi ngày hần đọc sách, luyện võ, bên người đều là thị vệ cao thủ, lãng thái phi không có cơ hội ở gần hần – Lãng thái phi vào cung chiếu cố hoàng tử ‘ôm yêu’ chỉ là làm cho bên ngoài nhìn.

Cho nên Túc vương không thân cận với lãng thái phi, thậm chí là Lãng gia, lần này hồi kinh cũng không muốn vãn an lãng thái phi và chào hỏi lãng gia.

Nhưng Lãng gia lại muốn thân cận Túc vương, từ thời tiên đế Lãng gia liền bị áp chế khắp nơi, tình trạng ngày càng lụi bại, nếu không thể đứng dậy thì chẳng mấy chốc lãng gia sẽ lùi khỏi thế gia huân hứ trong kinh thành, vì vậy khi thái hậu thăm dò Lãng thái phi, có ý muốn để lãng nhĩ cô nương làm Túc vương phi, Lãng gia và Lãng thái phi tuy có nghi ngờ nhưng vẫn vui nhiều hơn lo.

Lại nói về tiền điện.

Thái hậu nói xong thấy Túc vương vẫn bất động thanh sắc, liền cười cười, đưa mắt nhìn Khánh An đế.

Thần sắc Khánh An đế ỉu xiu – mấy năm nay quan hệ của hần và thái hậu không tốt, một là vì chuyện triều chính, Khánh An đế đã lớn, có chủ ý của mình và người thần thiết, chuyện triều đình thái hậu và Xa Lộc nắm giữ, thái hậu vẫn còn quản hần rất nghiêm, ép hần đến mức trong lòng hần sinh oán hận, thứ hai là vì chuyện chung thân của hần- đây là một chuyện xưa.

Đây cũng là chuyện làm thái hậu phiền lòng.

Trước khi tiên đế lâm chung quyết định thái tử phi, không phải cháu gái Minh Tú của thái hậu, mà là trưởng tôn nữ (cháu gái trưởng) của đại học sĩ nội các cũng là thái phó của thái tử trịnh Thành huy, đại cô nương Trịnh gia.

Trịnh Thành huy nhân phẩm đoan chính, chính trực tài giỏi, là người tiên đế đặc biệt lưu lại cho thái tử khi thái tử tự mình chấp chính.

Trịnh đại cô nương từ nhỏ thông minh lanh lợi, tú lệ đoan trang. Minh thái hậu không muốn phụ chính đại thần Xa Lộc độc chính triều đình, cần nội các ngăn Xa Lộc nên đối với mối hôn sự này rất hài lòng.

Ước chừng là hôn sự từ nhỏ, trước khi lâm chung tiên đế cũng dặn dò tiểu hoàng đế nên tiểu hoàng đế cũng nhận định Trịnh đại cô nương.

Nhưng hết lần này đến lần khác người nhắm vào vị trí hoàng hậu của tiểu hoàng đế vẫn rất nhiều. ba năm trước, là năm trịnh đại cô nương 12 tuổi, cùng tiểu hoàng đế và mấy thư đồng, công tử quý nữ của trọng thần, chơi đùa ở bãi săn, bị người ám toán, Trịnh đại cô nương ngã từ trên ngựa xuống, hương tiêu ngọc vẫn.

Việc này rất nhanh tra ra là Lại bộ thị lang Ngô gia gây nên- trước khi tiên đế lâm chung trừ việc định ra thái tử phi, còn định ra một lương viện, chính là nữ nhi Ngô gia, chuyện này nghe rất hợp tình hợp lý nhưng trong lòng thái hậu vẫn có chút nghi hoặc, nhưng bà cũng sợ tra ra thử không nên tra- thật giả không quan trọng, chỉ cần có người vu oan thì rửa cũng không sạch, cho nên chuyện này cứ vậy mà kết án.

Hoàng hậu mà tiên đế quyết định bỏ mình, lúc ấy thái hậu vì trấn an Trịnh gia nên một năm vẫn chưa tìm nhân tuyển cho vị trí hoàng hậu- nhưng một năm này chuyện đó luôn được mang ra trên triều, lúc đó lễ bộ và tông vụ phủ lập danh sách năm vị tiểu thư, trong đó có đích trưởng tôn nữ của phụ chính đại thần Xa Lộc và nhị cô nương Minh gia, Minh Tú, đích thứ nữ của Tây phiên vương và hai nữ nhi của đại thần khác.

Khi Minh tú còn nhỏ Minh gia vọng trọng coi Minh Tú là hoàng hậu mà nuôi dưỡng, lúc đầu thái hậu không có ý định để Minh Tú vào cung- nhưng thế cục lúc đó, quyền lực của Xa Lộc ngày càng lớn, thái hậu không có khả năng tuyển nữ nhi Xa gia, mà binh lực của tây Phiên vương đã uy hiếp triều đình, Tây Phiên vương lại là huyết thống dị tộc, càng không có khả năng làm hậu, về hai vị nữ nhi kia thì gia đình có thiên ti vạn lộc quan hệ với Xa Lộc.

Lúc đó Minh thái hậu nhìn trúng nữ nhi của mấy vị đại thần khác nhưng nếu không phải đã đính hôn thì cũng còn quá nhỏ- có hai nhân tuyển thích hợp nhưng có gương của nữ nhi Trịnh gia ở đó, đều áp ứng không muốn gả nữ nhi cho hoàng đế- việc này đúng là đại phú quý nhưng phụ chính đại thần nhìn chằm chằm, một bên là thái hậu không yên lòng để nữ nhi Minh gia xuất pháp cung, bọn hắn là bị mù a?

Hiện tại thái hậu cần ngăn cản Xa Lộc nên cần nữ nhi nhà bọn hắn để củng cố quan hệ, nhưng đến thười điểm không cần, nữ nhi sẽ là cái gai trong mắt thái hậu và Minh gia, tội gì phải làm bàn đạp không sớm thì muộn cũng bị giẫm?

Cho nên cuối cùng thái hậu chỉ có thể định Minh Tú.

Hoàng đế và nữ nhi Minh gia là thanh mai trúc mã, vốn tình cảm rất tốt nên thái hậu không lo lắng chuyện này bị hoàng đế bài xích- nhưng bà ngàn tính vạn tính lại không tính được năm ngoài hoàng đế không biết nghe được từ chỗ nào, đồn Trịnh cô nương chết có quan hệ với mình gia, Minh Tú, lúc đó thì bắt đầu lãnh đạm với Minh Tú.

Việc này thái hậu đã nói qua với hắn, nhưng hoàng đế lại luôn bày ra vẻ mặt cá chết, dầu muối không ăn- làm cho thái hậu nát tâm.

Thái hậu nhìn Khánh An đế, trước đó bà đã nói qua với hắn- để hắn mở miệng mời Túc vương đến kị xạ trận,

Khánh An đế hừ lạnh trong lòng, mới âm ức mở miệng “ mẫu hậu, Lục hoàng thúc, chuyện bác Cốt đã xong, trăm thấy trăm không cần thiết phải ở lại- cũng miễn cho cô nương lăng gia bị câu thúc, chiều nay Trẫm có khóa kị xạ, vẫn lên lớp thì tốt hơn- không phải lần trước hoàng thúc muốn khảo sát kị xạ của trăm sao, lát hoàng thúc gặp Lăng thái phi xong có thể đến dạy trăm một chút.”

Vừa nói chuyện vừa đứng lên, bên ngoài lăng thái phi cũng dẫn hai vị cô nương Lăng gia tiến vào.

Lăng Thái phi và hai vị cô nương Lăng gia thỉnh an thái hậu và Khánh An đế chào thái hậu cho các nàng miễn lễ, cười nói với lăng thái phi “ Lăng thái phi, nhiều năm nay không phải thái phi luôn nhớ thương Lục đệ sao? Chớp mắt đã vài chục năm.”

Dáng vẻ tươi cười của thái hậu dần bị vẻ thần thờ thay thế.

Lúc thái hậu nói, Túc vương không nặn không nhặt gặt đầu với lăng thái phi, Lăng thái phi nhìn Túc vương lại rất kích động, lẩm bầm “ lục.. lục hoàng tử..” mắt có chút ướt.

Sau đó nghe được thanh âm của tiểu hoàng đế “ đều đã tòi không bằng cùng đi kị xạ trận, nhiều người càng náo nhiệt”

Túc vương cũng không muốn đối mặt với biểu lộ kích động của lăng thái phi – hắn từ nhỏ đã lớn lên trong thiết huyết, từ khi hắn có kí ức là ngày đêm tập võ, chín tuổi đến đất phong, liền ra trận giết địch, bên người đều là thị vệ lãnh huyết và tướng lĩnh- hắn không giỏi về việc đối phó với nước mắt của nữ nhân, huống chi hắn luôn nhìn rõ lòng người, thấy nước mắt và sự kích động của lăng thái phi, hắn chỉ nhìn thấy đục vọng mà thôi.

Cho nên hắn nói “ đi kị xạ trận.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Sự chết

Túc vương lãnh đạm với Lăng thái phi, đối với hai vị cô nương Lăng gia càng như không khí.

Minh thái hậu thấy thái độ đó thì rất vui vẻ- bà ta đi chiêu hiểm này cũng không phải muốn để Túc vương cưới nữ nhi Lăng gia, chỉ là muốn thử thời- đương nhiên nếu Túc vương cưới nữ nhi Lăng gia bà cũng không khó chịu- dù sao so với cưới nữ nhi trọng thần trong triều thì cũng tốt hơn, bà ta đã điều tra kĩ nhị cô nương Lăng gia, nhân phẩm bình thường, tướng mạo cũng chỉ thuộc tầm trung, không phải nhân tài- nàng ta cũng được Lăng gia tỉ mỉ giáo dưỡng như Minh gia, nhưng tướng mạo lại kém xa, nếu đứng cùng một chỗ thì không so được, chứ đừng nói đến so sánh với Minh Lạc.

Tâm tình thái hậu tốt nên thần sắc cũng ôn hòa nói: “ Ờ, thế cũng tốt. Lẽn thái phi, hôm nay mấy đứa cháu gái của ai gia cũng đang ở đây, ai gia hiếm khi gặp hai vị cô nương Lẽn gia vào cung, không bằng làm theo ý hoàng đế, để hai nàng đi xem một chút, thái phi ở lại bồi ai gia nói chuyện. công phu kị xạ của Lục đệ nghe nói là được rèn luyện trên lưng ngựa ở thảo nguyên và đại mạc, người bác Cốt và Tây Vực nghe danh sợ mất mật, nay mọi người có cơ hội xem đó chính là việc cầu chưa chắc đã được.”

Lẽn thái phi cũng nhìn ra Túc vương lĩnh đạm, trong lòng bà ta roi lột bội, không biết hắn có ý gì, lại biểu lộ lĩnh đạm trước mặt thái hậu? nhưng vô luận ý của thái hậu là gì, cơ hộ này là chuyện tốt, liền thi lễ với thái hậu, thay hai cháu gái nhà mẹ đẻ đáp ứng- bà ta không sợ thái hậu giờ trò với hai cháu gái trên kị xạ trận, đến cùng Lẽn gia cũng là mẫu tộc của Túc vương, hắn sẽ không ngồi yên mặc kệ.

Kỵ Xạ trận.

Tỷ muội Minh lạc đến kị xạ trận, thế tử Tây Phiên vương- Cảnh hạo đang bắn cung.

Tây Phiên vương là phiên vương khác họ được sắc phong từ khi Đại Ngụy khai quốc- tổ tiên Cảnh gia là huynh đệ kết bái với tổ hoàng đế, bởi tổ hoàng đế nam chinh bắc chiến mấy chục năm, lập vô số chiến công, khi ổn định thiên hạ, tổ hoàng đế liền cho hắn đất phong ở Tây Phiên, Tây Phiên giáp Tây Vực, biên cảnh quanh năm bị người Hồ quấy rối, Tây Phiên lâu dài chiến loạn nên người Tây Phiên vương phủ phá lệ dung mãnh.

Nhưng thế tử mỗi đời của tây Phiên vương phủ lúc 8 tuổi sẽ được đưa đến kinh thành, 18 tuổi sau khi kết hôn mới trở về Tây Phiên. Cảnh Hạo năm nay 17 tuổi, nửa năm nữa có thể về Tây Phiên.

Thư đồng của hoàng đế có mấy vị, có nhị đường huynh của Minh Lạc, Minh Thiệu Án, tôn tử của nội các phụ đại nhân Trịnh Thành Huy- Trịnh Tự- cũng chính là đệ đệ của vị hôn thê trước đây của hoàng đế, còn có mấy người vì gia tộc về phe Xa Lộc và Chu Xương làm phản nên bị vào ngục hoặc lưu đày.

Vì hoàng đế đã lớn nên không cần tuyển thư đồng, chủ yếu là mấy người kia hoặc phải làm việc, hoặc đi thái học, chỉ ngẫu nhiên tiến cung tập kị xạ với hoàng đế.

Từ lúc lên xe ngựa ở Minh Gia, không từ lúc chuẩn bị vào cung, Minh lạc luôn nghĩ phương án đối phó với Túc vương.

Nàng chậm rãi hồi tưởng lại chuyện kiếp trước, Minh gia, hoàng đế, Túc vương, từng khuôn mặt hiện lên trước mắt nàng, mỗi người họ đã từng tốt với nàng không chút giả dối, nhưng đến lúc lại hung ác với nàng hơn người khác, không biết lúc bọn họ tốt với nàng đã âm thầm đâm nàng bao nhiêu đao.

Kiếp trước đến lúc chết nàng vẫn không nhìn rõ mọi người- cũng không phải, thật ra nàng biết nhưng một mực không muốn trực tiếp đối mặt, mặt ngoài chính là, ta rất thương ngươi, nhưng đặt trước gia tộc, đại nghiệp, để vị thì ngươi phải hi sinh thôi, vì ta thương ngươi như thế nên ngươi phải làm công cụ trong tay chúng ta, không được oán hận, nếu không ngươi chính là vong ân phụ nghĩa, ngươi cô phụ tình cảm chúng ta dành cho ngươi.

một khắc nàng bị độc chết, nàng cảm thấy như được giải thoát, bọn hắn nếu từng thật tình với nàng, những chuyện nàng đã làm ở kiếp trước coi như đã trả sạch, nàng không còn thiếu nợ bất cứ kẻ nào.

Cho nên kiếp này dù các ngươi là hư tình hay thật ý ta đều không quan tâm, cũng không cần.

Lúc trước vì sao Túc vương lại muốn cưới nàng?

Nàng nhìn Cảnh Hạo kéo cung, nhưng chi tiết về lần đầu nàng gặp Túc vương mà nàng không muốn nhớ lại hiện lên- thật ra chuyện này là nàng mò đầu, không khó hóa giải.

Minh Thiệu Án nói chuyện với mấy muội muội, khi hắn nhìn Minh lạc kinh ngạc nhìn Cảnh Hạo bắn cung không khỏi nhú mày, chuyện trong gia tộc an bài, hắn không muốn xảy ra bất trắc.

hắn liền gọi Minh lạc “ Tam muội, lúc sáng huynh ra ngoài có nghe nói thân thể muội khó chịu, hiện đã khá hơn chưa?”

Minh lạc thu hồi ánh mắt, nhìn ánh mắt quan tâm của Minh Thiệu Án, nhẹ gật đầu, nhỏ giọng nói “ đã tốt hơn nhiều rồi, nhưng hôm nay không thể bắn cung với các huynh, miễn làm trò cười cho thiên hạ.”

Tập tục của đại ngụy rộng mở, thời Đại Ngụy khai quốc hoàng hậu và tổ hoàng đế cùng nhau ra trận, vì vậy nữ nhi của huân quý gia tộc hơn phân nửa đều tập kị xạ từ nhỏ, Minh gia coi trọng nữ nhi nên không coi nhẹ việc này.

Minh Thiệu Án nhú mày, nhưng ôn hòa nói “ Ờ, vậy muội ở bên cạnh xem thôi, những chuyện khác không cần vội vã.”

Minh Viện ở bên cạnh nghe được lại vui trong lòng- nàng ta biết Minh lạc thật sự từ bỏ.

Bọn họ nói chuyện một lúc thì Khánh An đế và Túc vương còn có hai vị cô nương Lẽn gia trước sau cùng đến.

thì ra là vì cái này- Cảnh hạo để cung xuống, ánh mắt đảo trên người Túc vương và mấy vị cô nương Minh gia, linh hội gì đó khóe miệng cười lạnh, mà Trịnh Tự cũng hừ lạnh tổng lòng.

Đám người hành lễ với Khánh An đế và Túc vương.

Khánh An để nói: “miễn lễ”, sau đó nhìn Minh Tú giả vờ giả vệt ‘đoan trang hào phóng’, Minh lạc đang mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, trong lòng đột nhiên xuất hiện ác ý- hẳn biết tâm tư của mẫu hậu, mẫu hậu hẳn chính là như vậy, làm bộ làm tịch, rõ ràng muốn nhét nữ nhi Minh gia vào, nhưng vẫn lừa gạt người khác, lấy người khác làm có thăm dò, sau đó giẫm lên người khác để đạt được mục đích của mình.

hắn quay đầu nói với Túc vương “Lục hoàng thúc, lúc này mẫu hậu nói đến chuyện vương phi của người, Lục hoàng thúc là tướng quân chinh chiến, mẫu hậu cũng đã nói công phu kị xạ là người luyện trên lưng ngựa, quân man di nghe thấy đã sợ- hẳn cảm thấy vương phi của Lục hoàng thúc không thể là người thường, giữa phu thê nặng nhất là tín nhiệm, hẳn thấy không bằng hôm nay tỷ thí một trận, xem ai dám đặt táo trên đầu, để lục hoàng thúc bắn ba mũi tên mà không đổi sắc, nhân tài như vậy mới có thể đảm nhận vị trí vương phi của Lục Hoàng thúc, Lục hoàng thúc thấy thế nào?”

Đám người biến sắc, mấy nữ nhi muốn gả cho Túc vương kinh hãi, mà Minh Thiệu An và Minh tú thì sắc mặt càng không dễ nhìn.

Xưa này Minh thiệu An thương Minh Tú nhất, hẳn nghe tiểu hoàng đế nói như vậy, nhất là câu ‘giữa phu thê nặng nhất là tín nhiệm’ nếu hẳn tâm huyết dâng lên cũng muốn làm như vậy với Minh Tú, tiền thuật của hắn (tiểu hoàng đế) không thể nào, hoặc ai biết lòng hắn nghĩ như thế nào? Mà Trịnh đại công nương chết ở bãi săn! Câu ‘nặng nhất tín nhiệm’ lại mang mấy tầng ý tứ!

Đề nghị của tiểu hoàng đế rất hoang đường, nhưng giờ phút này vì chuyện liên quan đến bản thân nên không ai có thể đứng ra khuyên, huống chi hai năm nay tính tình của tiểu hoàng đế ngày càng thất thường, nếu khuyên nhủ ai biết hắn còn làm ra chuyện gì?

Mà Cảnh Hạo và Trịnh Tự đều mang tâm tư riêng, đương nhiên sẽ chỉ ở bên cạnh xem kịch vui.

Trong lòng Khánh An để dắc ý, không phải mẫu hậu ám chỉ hẳn giúp Lục hoàng thúc thích Minh lạc sao? Hừ, cơ hội này hẳn đưa đến, tiếp hay không phải xem bản lĩnh của nàng ta.

Khánh An để quét mắt nhìn đám người, nói với Túc vương: “Lục hoàng thúc, thúc cảm thấy thế nào? Lục hoàng thúc lớn lên ở Tây Ninh, nghe nói nữ tử tây Ninh không kém gì nam tử, chưa chắc đã thích nhưng cô nương gió thổi qua cũng ngã ở kinh thành, thật ra quý nữ trong cung cũng học kị xạ từ nhỏ nhưng không được trải nghiệm trên chiến trường, can đảm của các nàng chưa hẳn đã bằng nữ tử Tây Ninh.”

nói đến đây, ánh mắt nhìn hai vị cô nương Lăng gia, sắc mặt hai người đó như nhìn thấy quỷ, ánh mắt hoàng đế lướt qua, môi Lăng nhị cô nương nhu như nghĩ muốn thử nhưng lại sợ dễ dàng đáp ứng thì làm mất mặt.

Tiểu hoàng đế cười khê, ánh mắt chuyển lên người ba tỷ muội Lăng gia- đầu tiên là minh tú sau đó là Minh lạc và Minh Viện.

Sau khi chuyển một vòng hẳn giới thiệu với túc vương “Lục hoàng thúc, vừa rồi vội vàng chưa kịp giới thiệu với thúc, đây là hai vị biểu muội của trẫm, Minh gia tam cô nương và tứ cô nương, các nàng từ nhỏ đã tập kị xạ, can đảm hơn người, nghĩ đến chắc không kém nữ tử Tây Ninh.”

Sau đó đưa mắt nhìn Minh Lạc và Minh Viện, lộ ra nụ cười ác ý “Tam biểu muội, tứ biểu muội, xem ra cô nương Lăng gia không dám, không bằng các muội thử một chút?”

Mọi người yên tĩnh.

Minh lạc cảm thấy tất cả ánh mắt đều rơi trên người mình, nhất là ánh mắt của Túc vương Triệu Thành- nàng cúi đầu, vậy mà vẫn phát giác ánh mắt hắn, đè trên người nàng, ép đến nàng không thở nổi.

thật ra lúc hắn vừa đến, ánh mắt hắn đã rơi trên người nàng- nàng rất khẳng định- ánh mắt đó nhìn chằm chằm nàng thật lâu, từ khi hắn đến, đến khi nàng hành lễ, đến khi tiểu hoàng đế giới thiệu- nhưng vì nàng không muốn hắn phát hiện dị thường của mình nên không đối mặt với hắn, nên không biết ý nghĩ trong mắt của hắn.

Nàng nhớ đến kiếp trước- kiếp trước tại hôm nay hẳn liền ‘vừa gặp đã yêu’ sau đó không lâu liền thành cô mẫu tứ hôn.

Minh Lạc cắn răng, dù thế nào nàng cứ phá lần tứ hôn này trước.

Nàng giương mắt liếc nhanh khánh An để và Túc vương, sau đó cup mắt, thấp giọng mang theo run rẩy nói “bệ hạ, thần nữ không dám, tiền thuật của Túc vương rất tốt nhưng cũng sẽ có vạn nhất, bệ hạ thứ lỗi, thần nữ sợ chết.”

Minh Thiệu An và Minh Tú lập tức biến sắc, dù tiểu hoàng đế đề nghị có bao nhiêu hoang đường, câu trả lời của Minh lạc cũng quá xấu hổ! sau khi sợ bọn họ cấp tốc nghĩ cách hòa giải, nhưng lúc này lại nghe được thanh âm thanh thúy ôn nhu nhưng kiên định “chuyện vương phi có thể bệ hạ nói đùa, nhưng bệ hạ so sánh quý nữ kinh thành với nữ tử Tây Ninh, muốn thi can đảm, thần nữ nguyện ý thử một lần.”

Là Minh Viện.

Gia tộc hướng đến Minh lạc làm Túc vương phi, nhưng chính nàng vừa cự tuyệt, có thể làm gia tộc hổ thẹn, bị người giễu cợt, Minh Viện cảm thấy chuyện nàng ta làm đã vẫn hồi mặt mũi gia tộc, chuyện ắt phải làm, không có chỗ nào không được.

Ánh mắt Cảnh hạo nhìn Minh Viện, Minh Lạc, Minh Thiệu An và Minh tú, chỉ kém cười ra tiếng- từ nhỏ hắn ra vào cung, với ba tỷ muội Minh gia coi như quen thuộc, tự nhiên biết tính cách của Minh Lạc là như thế nào, nàng biểu hiện như vậy chính là cố ý.

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Là nàng

Mọi người đưa mắt nhìn Minh Viện, chỉ thấy nàng ta hơi ngược khuôn mặt nhỏ, sắc mặt tái nhợt nhưng ánh mắt kiên định là thường- nàng ta sinh ra cũng có chút điểm lệ, lúc này lại lộ ra tái nhợt và kiên định liên phá lệ động lòng người.

Sắc mặt Minh Thiệu An khó coi- sao lại xảy ra chuyện này! hần kinh nghi đưa mắt nhìn Túc vương.

Ngoài ý muốn, ánh mắt Túc vương lại không đặt trên Minh Viện ‘ động lòng người’.

Ánh mắt hần chăm chú nhìn “ thần nữ sợ chết” Minh Lạc- trên thực tế, từ khi hần vào kị xạ trận, lần đầu nhìn thấy Minh Lạc trong lúc lơ đãng luôn nhìn nàng.

hần không nghĩ đến Minh gia tam cô nương lại trưởng thành thành dạng này.

Minh gia là nhà mẹ đẻ của thái hậu, nhiều năm là ngoại thích có quyền lớn, tình huống của Minh gia Túc vương biết tường tận- huống chi Minh Lạc là nữ nhi của Minh trọng hân.

Chỉ là hần không nghĩ đến lại là nàng – ba năm trước, trong một trận chiến với Tây Vực, hần từng bị thương nặng, còn trúng một loại bí độc của Tây Vực, hôn mê mấy ngày, trong lúc đó hần mơ thấy rất nhiều chuyện, chỉ là sau khi giải độc xong tỉnh lại, hần không nhớ được chi tiết mọi chuyện nhưng lại nhớ kĩ một nữ nhân, thậm chí từng chi tiết thân mật nhỏ cũng nhớ.

hần nghĩ đó là đồ vật giống như huyền cổ của Tây Vực, sau khi trúng độc sẽ công kích chỗ yếu nhất của con người- nữ nhân kia không phải thật, huyền tại tâm sinh, chỉ là dựa theo hần yêu thích mà huyền hóa thành huyền tượng.

Vì hần luyện là công pháp hệ cấm dục, không phải là phải cấm dục mà chỉ là thanh tâm quả dục sẽ đột phá dễ hơn, nên bí độc kia công kích vào chính là tình dục.

Sau khi giải độc, ngẫu nhiên hần vẫn sẽ mơ thấy nữ nhân kí- hần chỉ nghĩ là di chứng của trúng độc, nhưng đối với thân thể và công phu của mình không ảnh hưởng gì nên hần không đặt trong lòng.

Nhưng bây giờ hần thấy nữ nhân thân mật với mình trong huyền cảnh lại đứng sờ sờ trước mặt mình.

Mà hiển nhiên nàng đối với hần có chút không bình thường- hần cảm giác được cảm xúc mãnh liệt trên người nàng, đối với hần là bối rối, mâu thuẫn, dù nàng cất lực che giấu nhưng không lừa được hần.

Chuyện này là thế nào? Chuyện mình trúng độc có quan hệ với Minh gia?

Minh Lạc cảm giác ánh mắt của Túc vương một mực dừng trên người mình- lúc này không phải hần nên chú ý đến tướng mạo và khí độ của Minh Viện sao?

Nàng muốn nói gì đó nhưng sợ mọi chuyện càng phức tạp liền cắn răng cúi đầu tỏ vẻ sợ hãi không lên tiếng.

Ngay lúc Minh Lạc nghĩ mình có nên giả bộ vì sợ hãi mà run lên một cái hay không, Túc vương thu hồi ánh mắt, hần cũng không nhìn Minh Viện mà tùy ý lấy một cây cung, sau đó chậm rãi lui lại cách hoàng đế vài bước, thái giám lập tức dâng lên ba mũi tên, Túc vương nhận, đưa ba mũi tên vào cung, nhắm bia ở phía xa, ba mũi tên bắn ra.

Mọi người nhìn động tác của hần, lại nhìn theo hướng ba mũi tên, cuối cùng ngơ ngác nhìn bia ngắm- ba mũi tên xếp thành hình tam giác, cắm vào hồng tâm.

Mọi người chưa kịp phản ứng Túc vương đã đưa cung cho thái giám sau đó nói với tiểu hoàng đế: “ tiền pháp của thần là để giết người không phải để diễn trò, càng không ham mê giường cung về phía nữ nhân và hài tử, tỷ thí đó là không cần thiết, can đảm, cũng không phải thể hiện như vậy, mà lại.”

hần nhìn thoáng qua Minh Lạc, thần sắc khó lường, chậm rãi nói “ có can đảm cự tuyệt làm bia ngắm cho người xa lạ, từ chối yêu cầu vô lý, so với lỗ mãng đi tin tưởng nam nhân xa lạ càng khẳng định. Bệ hạ, thời gian tới mời người luyện tập, thần có việc đi trước, cáo từ.”

Sau đó rời đi trong sự ngạc nhiên của mọi người.

Mặt tiểu hoàng đế đỏ bừng- ba mũi tên kia, lại thêm những lời đó, như tát vào mặt hần!

hần dám bác bỏ mình, còn nói lời đề nghị của mình là diễn trò, là yêu cầu hoang đường vô lý! Phen bác bỏ này làm hần cảm thấy, so với sự bác bỏ của Minh thái hậu, của Xa Lộc lúc trước càng làm hần khó xử và xấu hổ hơn!

Nhưng hắn không phải không có đầu óc nên chỉ gắt gao trừng mắt nhìn bóng lưng Túc vương rồi đi, dù tức giận đến sôi lên cũng cắn răng nuốt xuống.

Sau đó hắn quay đầu thấy Minh Viện đang đỏ mặt đến mang tai, mặt đỏ đến muốn nhỏ ra máu, tiểu hoàng đế tự dưng dâng lên khoái ý, hắn cảm thấy nhục nhã của hắn còn chưa bằng vị này, nhưng hắn vui kéo được mặt nạ của tỷ muội Minh gia xuống.

Cho nên hắn cười khẩy Minh Viện “a, lá gan lớn, nhưng đáng tiếc mũi nhọn lại bày ra cho người mù nhìn, người ta không linh tinh, thật là uống phí một phen tâm cơ.”

Lại nhìn ‘có can đảm trực tiếp cự tuyệt’ Minh Lạc, trong lòng dâng lên ác khí, muốn nói gì đó để phát tiết. Minh Lạc không để ý đến hắn, giờ phút này nàng vẫn đang khiếp sợ- sao lại như vậy, vì sao kiếp trước và kiếp này hắn nói không giống nhau, phản ứng cũng khác nhau? Còn bày ra bộ dáng đương nhiên, chém đinh chặt sắt!

Đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Tiểu hoàng đế nhìn Minh Lạc cúi đầu, vừa ‘A’ lên một tiếng, bên kia Cảnh Hạo đã lấp tên vào cùng, hắn phảng phất không biết tiểu hoàng đế chuẩn bị nói với Minh Lạc, nhìn bia ngắm nói “bệ hạ, thần tập bắn cung từ năm ba tuổi, tập mười mấy năm không đứt đoạn, nhưng ba mũi tên cùng xuất phát cũng không đạt được trình độ như Túc vương, người nói nếu thần luyện thêm 5 năm có thể đạt được trình độ như Lục hoàng thúc của người?”

Tâm tư Cảnh Hạo rất sâu, nhưng trong số các thư đồng của tiểu hoàng đế lại là người thẳng tính nhất, đại khái trên triều quan hệ thị phi của Cảnh Hạo và tiểu hoàng đế là ít nhất nên quan hệ hai người rất tốt.

Cảnh Hạo mở miệng, tiểu hoàng đế liền đặt chú ý lên người hắn, xem như buông tha Minh Lạc, cười nhạo Cảnh Hạo “theo trẫm biết, năm Lục hoàng thúc 15 tuổi đã đạt trình độ này.”

“sư” tiểu hoàng đế vừa nói xong, mũi tên của Cảnh Hạo bay ra ngoài, cắm vào bia biển 3 mũi tên Túc vương bắn thành trung tâm.

hắn quay đầu giật giật khóe miệng ‘bệ hạ thật biết giết chí khí của thần.’

nói xong hắn nhìn Minh Lạc trêu chọc “hoàn toàn chính xác, giữ phu thê nặng nhất là tín nhiệm, nhưng giữa những người xa lạ lại không thể nói đến tín nhiệm. cô nương không muốn là bia ngắm là lí lẽ hùng hồn, không có gì mà nói sợ chết- coi như ta không sợ chết cũng không muốn làm bia ngắm của người khác.”

Nhưng nói đến đây lại nghĩ đến làm bia để chứng minh ‘có thể đảm nhận chức Túc vương phủ’ lại không có quan hệ gì với hắn, hắn nhìn không được cười thành tiếng.

Cảnh Hạo là thế tử Tây Phiên vương, thư đồng tiểu hoàng đế, thuở nhỏ ra vào cung, cùng tỷ muội Minh gia coi như quen thuộc, nhưng cũng không có giao tình- từ trước đến nay hắn rất lạnh lùng với ba tỷ muội Minh gia.

Vì theo thể lệ cũ, triều đình sẽ ban thưởng cho thế tử Tây Phiên vương một quý nữ trong kinh thành làm thế tử phi, hơn phân nửa là công chúa hoặc tôn thất nữ (nữ nhi tôn thất- có dòng dõi hoàng thất), nhưng trước đó hoàng đế còn nhỏ tuổi, thái hậu cầm quyền, khó có thể nói là sẽ ban thưởng nữ nhi Minh gia, nhất là Minh Lạc, Minh gia có hai đích nữ, Minh Tú đã định làm hậu, có thể làm chính phi của hắn cũng chỉ có Minh Lạc, cho nên dù Minh Lạc như thiên tiên, trước kia hắn cũng không cho nàng sắc mặt tốt.

Đây là lần đầu hắn nói chuyện với nàng như vậy.

Minh Lạc dè xuống cảm xúc khi phản ứng của Túc vương khác với kiếp trước, còn có ánh mắt không bình thường của hắn, quay đầu nhìn Cảnh Hạo, miễn cưỡng cười với hắn, kiếp trước hay hiện tại thì hai người không tiếp xúc nhiều, bây giờ hắn nói những lời này cũng giúp nàng dễ ăn nói khi về Minh phủ, không bị người chỉ trích nhiều- còn lời nói dễ gây thù hận của Túc vương cũng nhỏ hơn- chỉ là ước chừng Minh Viện sẽ hận nàng hơn.

Nhưng điều này cũng không sao, kiếp trước nàng không làm gì cũng bị nàng ta hận muốn nàng biến mất sao.

Nàng nói ‘đa tạ’

Với Cảnh Hạo đây là lần đầu Minh Lạc cười với hắn, sắc mặt Cảnh Hạo thay đổi, hắn run lên, chặt vật quay đi.

Người ở đây đều là nhân tinh thấy phản ứng của Cảnh Hạo và Minh Lạc thì đều có suy nghĩ riêng.

Trong lòng Minh Thiệu An nhanh chóng suy tính- hắn biết cô mẫu và phụ thân trước đó chưa chắc đã không nghĩ gả Minh Lạc cho thế tử Tây Phiên vương- Tây Phiên vương phủ ở phía tây, binh quyền vững chắc, làm thông gia với Tây Phiên vương phủ đối với việc ổn định quyền thế của Minh gia rất có tác dụng. những Tây Phiên lại ở nơi vắng vẻ, thường xuyên có chiến loạn. nếu Minh Lạc gả cho Cảnh Hạo, theo hắn ta về Tây Phiên, liền vĩnh viễn không có cơ hội gặp lại, xưa nay tổ mẫu yêu thương Minh Lạc sẽ không đồng ý hôn sự này, lại thêm Cảnh Hạo lớn lên trong cung, thường xuyên gặp Minh Lạc nhưng theo Minh Thiệu An quan sát, Cảnh Hạo luôn vô ý với Minh Lạc nên việc này cũng gác xuống.

Nhưng bây giờ lại huyền ảo một màn?

một màn này, Túc vương rời đi, tỷ muội Minh gia cũng không có tâm tư ở lại kị xạ trận.

Minh Tú hành lễ với khách An đế “bệ hạ, lúc chúng thần nữ đến bệ hạ, Túc vương và thái hậu đang nghị sự, chúng thần nữ không tiện quấy rầy nên tránh

đến đây, hiện tại bệ hạ và điện hạ đều rồi đi, chúng thần nữ xin phép đi thỉnh an thái hậu nương nương.”

Trước đây Minh Tú gọi Minh thái hậu là cô mẫu, nhưng nàng ta phát hiện khi nàng ta gọi như vậy hẫng không vui nên sửa lại.

Khánh An để hừ nhẹ, uể oải mang theo giễu cợt nói “a, đi thông thả không tiễn.”

Về ỳ khuất chốt lóe trên mặt Minh Tú, nhưng nàng ta cúi đầu hành lễ, không có ai phát hiện thần sắc này của nàng ta, lúc ngẩng đầu lên đã là đích nữ Minh gia- Minh Tú đoan trang kiêu ngạo.

Từ Thọ cung.

Chuyện phát sinh ở kỳ xạ trận tự nhiên được bẩm báo rõ ràng với Minh thái hậu, đầu tiên bà kinh ngạc sau đó buồn bực, hồi lâu mới bình phục, sau đó nói khẽ với ma ma tâm phúc, cũng là ma ma chương sự- Thu ma ma: “A Thu, người thấy Túc vương đây là có ý gì?”

Thu ma ma nói “nương nương, nương nương không cần ưu tâm, lời đó tuy làm nhục Tứ cô nương nhưng là thiên vị Tam cô nương. Nương Nương, lão nô nghe nói xưa nay Túc vương lãnh huyết vô tình, nếu làm như thế chính là chó ngáp phải ruồi, mà lão nô nghe nói ánh mắt Túc vương nhìn Tam cô nương có chút không bình thường- người biết, lâu như vậy mà chưa thấy ánh mắt Túc vương dừng lại trên người nữ tử.”

nói đến đây Thu ma ma cười nói “ngày thường Tam cô nương là quốc sắc thiên hương, anh hùng khó qua ải mỹ nhân là chuyện thường, vị Cảnh thể tử thường ngày lãnh đạm với Tam cô nương, sợ thích cô nương, nhưng thời khắc mấu chốt còn không phải đứng ra bảo vệ- cũng là tuổi trẻ, không tự biết là đã thích.”

Minh thái hậu nghe nói cũng cười ra tiếng, nhưng lại dừng lại thờ dài “ai sợ là sợ hấn cố ý- nếu hấn dễ bị sắc mê hoặc thì cũng không nhiều năm sủng sủng bất động.”

Nếu là trước là nhục Minh Viện, sau lại cự tuyệt Minh Lạc, mặt mũi Minh gia liền bị hấn đùa trong lòng bàn tay.

Vì phản ứng ngoài dự liệu của Túc vương, cùng với lời của Tây Phiến thế tử, Minh Lạc đã chuẩn bị kỹ bị thái hậu và gia tộc khiển trách. Nhưng khi tỷ muội các nàng về Từ Thọ cung, Minh thái hậu có chút mệt mỏi nhưng ôn hòa trấn an các nàng, không trách ai, cuối cùng giữ Minh Tú lại trong cung, phái người đưa Minh Lạc và Minh Viện về phủ.

Hành động của thái hậu lần này một là trấn an Minh tú, cũng muốn Minh Tú ở lại bồi dưỡng tình cảm với nhi tử, thứ hai là để người nhà đi điều giải quan hệ của Minh lạc và Minh Viện.

trên xe ngựa hồi Minh Phủ.

“người hấn thích là tỷ.” Minh Viện nhìn chăm chăm Minh lạc, nặng nề nói.

Sau khi lên xe ngựa, nàng ta đợi thật lâu cũng không đợi được Minh lạc lên tiếng, rốt cuộc nàng ta nhin không được phun ra một câu.

Đã kích mà Minh Viện phải nhận không phải một câu ‘con làm rất tốt’ của thái hậu có thể trấn an, nàng ta vừa thẹn vừa hận, hận không thể chết ngay lập tức, thế nhưng lại không biết xấu hổ giận chó đánh mèo lên Minh Lạc, nhưng biết không thể xông tới phát cáu với Minh Lạc, trên xe, nàng ta chờ Minh lạc nói trước để có cơ phát tiết một chút, hoặc dò xét Minh lạc, ai biết xảy ra chuyện này mà Minh lạc có thể ngồi trên xe, không nói một câu!

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chân tướng

Minh lạc vẫn luôn nghĩ đến chuyện xảy ra với Túc vương, nghe câu nói không đầu không đuôi của Minh Viện, nàng ngẩng đầu nhìn nàng ta, thấy nàng ta đang nhìn mình, trên mặt biểu lộ thương tâm và ỳ khuất, nhưng trong mắt lại là vẻ oán độc không dễ phát hiện.

Minh lạc cười lạnh trong lòng, kiếp trước hai người ‘tỷ muội tình thâm’ cũng không làm giảm suy nghĩ muốn mình chết đi của nàng ta- đã không có cảm tình, nàng cũng không muốn cùng nàng ta lá mặt lá trái, tạo cảnh thái bình giả tạo? còn không bằng không nể mặt mũi, nàng ta nếu muốn mình trực tiếp chết thì tốt, tránh khỏi việc trên mặt thì thân thiết, dùng tình tỷ muội các kiểu yêu cầu nàng, sau đó lại đâm một dao sau lưng- hiện tại nàng cảm thù hận xương tủy việc hư tình giả ý.

Cho nên Minh lạc chỉnh lại thần sắc, chân thành nói “việc đó đâu liên quan đến ta? hấn có thích ta hay không thì sao ta quản được? nếu không người muốn ta trực tiếp nói với hấn, bảo hấn không thích ta, đíthích người?”

“người, người!” đầu óc Minh Viện ông một tiếng, mặt như bị hỏa thiêu, trừng mắt nhìn Minh lạc như thấy quỷ. Nàng ta mở miệng thờ hồn hèn, chỉ tay vào Minh Lạc “người, người” nửa ngày chỉ nói được chữ đó, rặn mãi ra được một câu “người thật không biết xấu hổ!”

Minh Lạc xùy một tiếng, hất tay nàng ta ra, lạnh lùng nói “ ta nói chuyện đó không liên quan đến ta, mà ngươi còn lú lo không ngừng, đến cùng ngươi muốn gì? Hay là muốn ta giúp ngươi cái gì?”

Sắc mặt Minh Viện lại biến đổi, nàng trừng Minh Viện, sắc mặt trầm tĩnh- hoàn toàn giống như biến thành người khác, mặt bốc lửa của nàng ta như bị hất một chậu nước đá, xấu hổ giận dữ, oán hận đông lại- cuối cùng nàng ta dần bình tĩnh lại, bên ngoài chưa nói đến, nàng ta cần khăn trương nghĩ cách đối phó với đích mẫu, tổ mẫu và phụ thân.

Minh Viện cúi mặt không lên tiếng.

Minh lạc nhìn bộ dạng này của Minh Viện, ngược lại không nghĩ đến việc xé rách mặt lại có hiệu quả tốt như vậy- kiếp trước nàng ít nói, không biết là vì bận tâm thể diện, hay không muốn đối phương khó xử, hay chỉ là thói quen, nàng rất ít bỏ vỏ bọc mỹ lệ, gọn gang dứt khoát nói chuyện.

Nàng cảm thấy rất thống khoái.

Nàng nghĩ tình huống hiện tại của mình không có gì tốt để bày ra và hàm súc với người khác- nàng hàm súc, người khác liền nghĩ nàng là đồ đàn mà bán đứng nàng.

Lúc hai người về nhà, Minh lão phu nhân và Minh đại phu nhân đã nhận được tin thái hậu đưa đến, Minh lão phu nhân không trực tiếp gặp hai người mà sau bữa ăn tối mới gọi riêng từng người đến.

Lão phu nhân gặp Minh viện rồi mới gặp Minh lạc.

Nữ nhi Minh gia mỹ mạo, gia tộc quân giáo nghiêm ngặt, không cho phép tỷ muội cùng coi trọng một nam nhân, mặc dù trên kỳ xạ trận biểu hiện của Minh Viện nói là đề vớt lại thanh danh của nữ nhi Minh gia, nhưng lại không gạt được Minh lão phu nhân và Minh đại phu nhân, huống chi tình huống còn bị Khánh An để châm chọc đề dừng lại.

Minh Viện vì thoát tội, chỉ có thể lờ chuyện Minh lạc vô ý với Túc vương ra nói, cũng nói “ tôn nữ chính xác là kính ngưỡng Túc vương, nhưng tôn nữ biết thân phận của mình, càng ghi nhớ lời tổ mẫu dạy bảo, không dám vọng tưởng, chỉ là tam tỷ nói như vậy, tôn nữ sợ lời kia truyền đi sẽ hủy thanh danh nữ nhi Minh gia, nhất là thanh danh nhị tỷ nên mới xúc động, làm sai.”

không nói Minh lão phu nhân và Minh đại phu nhân phạt Minh viện như thế nào.

Lúc này Minh lão phu nhân nhìn Minh Lạc quỳ trước mặt, nhất thời không biết nói từ đâu.

Nhiều năm nay lão phu nhân luôn sủng ái Minh Lạc, mà Minh Lạc lại luôn nhu thuận hiểu chuyện, Minh lão phu nhân cơ hồ chưa bao giờ nói nặng với nàng- huống chi việc hôm nay, dù lời nói không thích đáng nhưng người nào có thể ngờ Túc vương và thể tử của Tây Phiên vương lại phản ứng như vậy. đúng là trời xui đất khiến.

Thấy Minh lạc quỳ không nói gì, rốt cuộc Minh lão phu nhân thở dài, đưa tay kéo nàng dậy, ngồi bên cạnh nói “ lạc nha đầu, con thật không muốn gả cho túc vương?”

Sau phen đối thoại với Minh Viện trên xe, Minh Lạc tỉnh tể suy nghĩ một phen, liền dự định nói thẳng với gia tộc liền dứt khoát.

Nàng gật đầu, rũ mắt xuống “ tổ mẫu, tôn nữ dù kính Túc vương đánh lui Bắc Cốt, bình định loạn đảng, nhưng kính là kính, dù sao hấn cũng là phiên vương, Tây Ninh xa xôi, nếu tôn nữ gả cho hấn thì phải theo hấn về đất phong- đến lúc đó tôn nữ sợ không thể về kinh, tổ mẫu, tôn nữ không muốn gả đi tây Ninh.”

thì ra là vì chuyện này- nữ tử trong kinh rất ít nguyện ý lấy chồng xa, tôn nữ có ý này cũng không kì quái.

Tâm tư đang treo ngược của Minh lão phu nhân để xuống, bà vỗ tay trấn an Minh lạc, nói “ Lạc tỷ nhi, nếu con vì chuyện này mà không thích hôn sự này thì không cần lo lắng, tổ phụ con nói, xem túc vương, tạm thời sẽ không hồi phiên- thật ra Đại Ngụy phong vương rất nhiều, có phiên nhưng không đi phiên rất nhiều, những vị vương gia đó vẫn ở lại kinh. Năm đó Túc vương đi phiên vì chút chuyện xưa, hiện nay hấn về, tương lai đi phiên là rất nhỏ.”

(phiên: đất phong)

nói đến đây, vì là tâm sự của thái hậu và Minh gia, nên giọng trầm xuống, sắc mặt ngưng trọng- túc vương không về phiên, có thể không phải là chuyện tốt với thái hậu và Minh gia.

Minh Lạc nhìn tổ mẫu của mình, giống như không phát hiện sắc mặt bà, thấp giọng nói “ tổ mẫu, tôn nữ nghe nói, năm đó Túc vương là bị buộc đi phiên là vì thân phận của hấn- năm đó hấn mới chính là người chính thống kế vị hoàng vị.. nhưng tổ mẫu, thân phận của hấn vẫn còn đây, hiện tại hấn lại cảm trọng binh, tôn nữ xem hấn và cô mẫu, hoàng đế biểu ca ở chung luôn cảm thấy hấn quá mức kiêu ngạo, nếu như hấn ở kinh thành thời gian dài, con luôn cảm thấy mâu thuẫn giữa hấn với cô mẫu và hoàng đế biểu ca sẽ ngày càng lớn- tình huống đó, tôn nữ làm sao có thể gả cho hấn?”

Tay Minh lão phu nhân cầm Minh lạc bỗng nhiên nắm chặt, bà nhìn chăm chăm vào mắt Minh Lạc, thấy nàng chỉ lẳng lẳng nhìn lại, ánh mắt tinh khiết nghiêm túc, không một chút lén lút, tay bà từ từ thả lỏng, nói “ lạc tỷ nhi, chuyện triều đình phức tạp, con không cần lo lắng xa. Cái gọi là thân phận chính thống- dù sao cũng đã từ hai đời trước, hiện nay tôn thất phủ chỉ thừa nhận nhất mạch của biểu ca con. Lần này hấn chịu xuất binh đánh Bắc Cốt, bình định phản loạn, đã nói lên hấn đã thần phục- nếu hấn có ý đồ không tốt thì lúc đó đã phá thành- bệ hạ xảy ra chuyện, hấn hồi kinh giết phản đảng là đủ.

Chi nên con không cần lo lắng những chuyện này.”

Lại thở dài nói “ nhưng Lạc tỷ nhi, như con nói, thân phận của hần tôn quý, tính tình cao ngạo, nếu hần vô ý với con thì dù cô mẫu con cũng không thể mạnh mẽ hạ ý chi buộc hần cưới con. Cho nên việc này chúng ta cứ yên lặng thao dõi biến là được, tổ mẫu đã nói với con, nữ tử quan trọng nhất là giữ được tâm của mình, con có thể tỉnh táo trước hần cũng tốt. nhưng nếu hần có ý với con. Sợ rằng cô mẫu con cũng không thể trái ý hần, con biết cô mẫu con khó xử mà.”

“ lạc tỷ nhi, hôm nay con cự tuyệt hần, nhưng hần đã thương con, còn nói ra như thế liền biết hần vũ dung nhưng tâm địa lương thiện, nếu tương lai con thật gả cho hần, chỉ cần lấy nhu đãi hần là đủ.”

Minh lạc rời viện của Minh lão phu nhân.

Minh Lão phu nhân quay đầu nhìn Thừa Ân công Minh lão thái gia đi từ sau ra “ trước kia ta đã đánh giá thấp đứa bé này, chỉ coi nàng tâm địa thiện lương, trọng tình, dù thông minh nhưng nặng tình, xưa nay chúng ta lại nuông chiều nàng, nhìn đại cục không bằng Minh Tú, tâm ngoan thiện nhẫn không bằng Minh Viện, lại không nghĩ rằng không phải nàng không hiểu mà là do chúng ta không dẫn đạo thôi- chỉ là, lão thái gia, người cảm thấy vẫn còn thích hợp đưa nàng đến Túc vương phủ sao?”

Túc vương đẹp phần đáng mà không thừa cơ phá thành kéo ngoại tôn khỏi đế vị, danh chính ngôn thuận xưng đế, hoặc là vô tâm với đế vị, hoặc là vì quan tâm đến dân chúng trong kinh thành, không đánh lòng làm thiên hạ rung chuyển, nếu là cái trước thì tôn nữ gả cho hần cũng không có vấn đề gì, nếu là cái sau, lại còn chút chuyện xưa, dù tương lai thế nào hơn phân nửa hần cũng sẽ thiện đãi tôn nữ.

Đây mới là nguyên nhân Minh lão phu nhân đồng ý gả Minh lạc cho Túc vương.

Minh lão nhìn cửa viện đã không còn bóng người hơn nửa ngày mới nói: “ không sao, nàng cũng nói tâm địa nó thiện lương, trọng tình, chỉ cần nó hướng về cô mẫu nó, hướng về Minh gia liền không sao. Con bé thông minh chút thì khả năng được Túc vương sủng ái lớn hơn một chút. Mặc dù chúng ta có thể mượn chuyện xưa ép Túc vương cưới lạc tỷ nhi nhưng không thể cam đoan sau này Túc vương sẽ coi trọng Lạc tỷ nhi.”

Mấy ngày sau, Túc vương phủ.

Triệu Thành về đến vương phủ, quân gia liền bẩm báo có một lão phụ nhân tìm gặp, vì bà ta cầm vật cũ của Túc vương, khả năng là vật của Lăng hoàng hậu và Thành Võ đế, liền mời bà ta đợi ở tiền sảnh.

Triệu thành vừa vào, phụ nhân kia liền quỳ xuống, dâng lên một phong thư.

Là di thư của phụ thân Minh Lạc, Minh Trọng hằng trước khi lâm chung, là một bức huyết thư trên vải lụa, trong thư không có gì khác chỉ đem thê tử và hài tử trong bụng thê tử phó thác cho Triệu Thành. nói tương lai có chuyện gì xin hần mang thê nhi nữ đến Bắc Cốt, đến trại mồ côi cho ở Tây Ninh mà hần mấy lần tiếp viện để chiếu cố.

Lão phụ nhân nói “lão nô là nữ mẫu của Minh tướng quân, năm đó tướng quân chiến tử, chỉ có phó tướng của tướng quân liều chết mang phong thư này về. Lão nô không biết nguyên do. Minh gia là hoàng thân quốc thích, ngoại gia của bộ hạ, cô nương còn có tổ phụ tổ mẫu, bá phụ bá mẫu, luôn yêu thương cô nương, lão nô không biết vì sao trước khi lâm chung tướng quân lại muốn giao phó cô nương cho vương gia, nhưng nghĩ đến chắc là còn có nguyên do vì không biết rõ tình hình nên lão nô không dám đưa đồ này cho quốc công gia, hiện nay cô nương đã bắt đầu nói chuyện cưới gả, lão nô do dự mãi cuối cùng quyết định mang phong thư này cho vương gia để vương gia định đoạt.”

Triệu Thành vuốt bức thư, sắc mặt cổ quái nhìn thoáng qua phụ nhân, sau đó nhìn ngoài cửa sổ “ ân, bản vương đã biết, người có thể trở về.”

(Lời tác giả: lạp lạp lạp ~ a Lạc, kiếp trước Túc vương cũng không vừa thấy đã yêu với người)

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Độc tình đã sửa

Lão phụ nhân rời đi. Trong mắt Triệu Thành lóe lên mĩa mai. Phong thư này lão phụ nhân kia đặc biệt nhấn mạnh chưa từng ‘ đem phong thư cho quốc công gia.’ Nội dung phong thư là mời hần chiếu khán thê nữ là thật, còn cái khác hần thấy có vấn đề- không thể nói là giả nhưng hần và Minh Trọng Hằng gặp nhau lại không như trong thư viết, cho nên phong thư này.. ước chừng là muốn người Minh gia nhìn – chỉ là sao trước khi lâm chung lại viết phong thư ủy thác cho mình?

ủy thác...

trong đầu triệu Thành hiện lên cặp mắt như bảo thạch của Minh lạc- nhưng nàng còn không dám nhìn thẳng chính mình, sau đó ở trong mơ lại lại làm hần điên đảo, từng nụ cười, còn có từng tắc da thịt – hăng nghĩ đó là do niệm sinh huyền cảnh.

Trong lúc này đến cùng là có liên hệ gì?

hắn đột nhiên nghĩ đến, trước kia có nghe nói Bắc Cung có một loại độc tình, dụng tâm lấy máu nuôi cổ trùng, sau đó hạ trên nửa kia, người kia sẽ yêu thương người nuôi cổ- loại vật này trước kia hãkhông tin, bây giờ lại không khỏi hoài nghi.

Nhưng dù không có di thư của Minh Trọng hăng thì hắn cũng sẽ tra việc này rõ ràng.

Còn có, Minh gia định gả vị này cho mình?- nếu thật sự mình bị trúng độc tình là do Minh gia... không, nếu Minh gia có bản lĩnh đó thì đã sớm độc chết mình, vì sao phải hạ độc tình.

Nhìn nàng cũng không quá vui lòng- một tiểu cô nương, muốn cạy miệng chắc cũng không khó khăn.

Sau khi suy nghĩ tí mĩ nửa ngày, Triệu Thành hơi ra hiệu tay liền có một hắc y nhân yên lặng khôngtiếng động xuất hiện.

hắn nói: “đi vận Châu tra cái chết của Minh tướng quân 15 năm trước, còn có, để người đi Bắc Cung mời trưởng lão tộc trưởng bắc Lê vào kinh.”

Tộc bắc lê có từ lâu đời, độc tình kia, hắn nhớ là vật của tộc bắc Lê.

Minh gia, đại phòng.

“Lão gia, thật muốn gả Lạc tỷ nhi cho Túc vương sao? Thiếp thấy nha đầu lạc tỷ nhi kia cũng không tệ lắm, nhưng hôm qua thiếp hỏi Viện tỷ nhi, nha đầu kia lại cùng Viện tỷ nhi.” Minh đại phu nhân vừa cởi áo choàng của Minh thượng thư vừa lo âu nói những điều Minh Lạc nói với Minh Viện.

Cuối cùng cẩn thận nói “Lão gia, lạc tỷ nhi và Viện tỷ nhi luôn giao hảo, có thể con bé thấy lời khônghợp nên mới trở mặt vô tình với Viện tỷ nhi, lời nói tuyệt tình như vậy làm thiếp thấy chán kinh.”

Minh đại phu nhân không giống Minh lão thái gia và Minh lão phu nhân. Minh lão thái gia và Minh lão phu nhân hướng về thái hậu và tiểu hoàng đế, nhưng Minh Lạc là nữ nhi Minh gia, trong tâm bọn họ chưa chắc đã không có tâm đề phòng vạn nhất mà để lại đường lui, nếu Túc vương sủng ái Minh Lạc, Minh Lạc có nhi tử, chỉ cần bảo trụ mình gia, tương lai vạn bất đắc dĩ có khả năng họ sẽ bỏ qua thái hậu và tiểu hoàng đế.

Nhưng đối với Minh đại phu nhân, Minh Tú mới là con gái bà ta, Minh Lạc chẳng là thái gì.

Gả Minh Lạc cho Túc vương chẳng qua là muốn tăng thêm trợ lực cho Minh Tú.

Tính tình của Minh lạc trước kia dễ bài bố, theo lời Minh lạc nói với Minh Viện hôm qua, cay nghiệt vô tình- nói vậy đáng về ngày xưa là giả vờ, ngay cả bà ta cũng bị gạt!

Nghĩ đến đây Minh đại phu nhân không thể không kinh hãi.

Hôm qua nàng có thể đối với Minh Viện như thế, ngày khác cũng có thể đối với Minh Tú như vậy, xưa này lão phu nhân thương yêu Minh lạc, nếu tương lai Minh Lạc gả cho Túc vương, lại đùa nghịch tâm cơ, nói không chừng còn điều khiển được Túc vương.

Minh đại phu nhân thấy lão gia nhà mình nghe chỉ trầm mặt, đành cẩn thận nói “lão gia, ngày xưa thiếp cũng cảm thấy nha đầu kia tâm tư thuần khiết, tính tình chất phác, nhưng thiếp nghe Thiệu Ân kể chuyện ở kỳ xạ trận trong cung, càng nghĩ càng thấy kì quặc- lão gia, thiếp không có ý khác chỉ là thiếp nghĩ gả Lạc nha đầu cho công tử gia đình bình thường, có chúng ta đảm bảo nàng một đời phú quý là được rồi, nếu gả cho Túc vương sợ rằng nàng sẽ không giống ngày xưa hướng về Minh gia a- đến lúc đó còn không phải là chuốc họa cho thái hậu và Tú tỷ nhi a?”

Minh thượng thư một mực trầm mặt- thật ra hắn không đồng ý gả cháu gái cho Túc vương, chỉ là khôngtốt là trái ý thái hậu và phụ mẫu thôi.

hắn nói “chuyện đó nàng chủ nghe từ phía Viện nha đầu- sự tình thế nào còn không biết thật giả. Trong khoảng thời gian này, nàng đối thật tốt với nha đầu đó, cũng ở bên cạnh quan sát tính tình của nha đầu đó nhiều hơn, nếu thật là tính không tốt thì chúng ta ra tay vẫn chưa muộn.”

Lại nói Minh Lạc.

Minh Lạc về năm 15 tuổi, ngày đầu tiên cung gặp Túc vương đầu óc luôn mơ hồ, sau khi về nhà mới bình phục tâm tình, sau khi ổn định mới cẩn thận tính toán bước tiếp theo.

Ánh mắt của Túc vương làm nàng kinh hãi- nhưng nàng cũng biết chuyện của Túc vương, tâm tư của Túc vương nàng không thể lý giải, chuyện bên ngoài tạm thôi nàng không làm được gì, chỉ có thể suy nghĩ thay đổi từ bản thân, cải biến tình hình của mình, chỉ ít gặp chuyện cũng không để mình rơi vào thế bị động.

Nhắc tới cũng đáng buồn, đời trước nàng lấy chồng ‘ xuôi buồm mát mái’ không, thật ra sau khi lấy chồng cũng ‘ xuôi buồm mát mái’, người bên cạnh đều tài giỏi, đem chuyện của nàng, đồ cưới của nàng xử lý thỏa đáng, chỉ là về sau mới biết những người tài giỏi lúc rảnh rỗi thì trung tâm với nàng, nhưng chủ từ chân chính lại không phải nàng mà thôi- tất cả của nàng thì ra đều ở trong lòng bàn tay của người khác- nàng chỉ là con rối để người khác giật dây?

Cũng may bây giờ còn thời gian, có thể từng chút tìm điểm đột phá, cải biến thế cục.

Mình lão phu nhân có chứng phong thấp, mỗi khi đến mùa mưa ẩm ướt sẽ phát tác, hai năm nay vì tuổi cao nên càng nặng.

Hôm đó khi Minh lạc đến Vinh Thọ đường thỉnh an mình lão phu nhân, thấy lão phu nhân tựa vào giường êm, đại nha hoàn Xuân Vũ chậm rãi xoa được cao, liền biết chứng nhức chân lại phát tác.

Minh Lạc đến, Minh lão phu nhân gọi nàng đến bên cạnh nói chuyện, nói một lúc Minh lạc nói “tổ mẫu, chứng phong thấp của người là do lạnh từ bên trong phát tác, hiện nay ngày càng nặng – chỉ dựa vào xoa thuốc cũng không phải biện pháp. Lần trước tôn nữ hỏi qua ngự y, ngự y nói chứng bệnh này có thể dùng suối nước nóng chậm rãi điều trị, mỗi ngày thêm được vật vào suối nước nóng, ngâm nửa canh giờ, chậm rãi sẽ tốt lên. Tổ mẫu, tôn nữ từng nghe nói đồ cưới của mẫu thân con có một trang từ suối nước nóng, có thể lấy ra để tổ mẫu điều trị một thời gian?”

Minh lão phu nhân đang nhắm mắt, nghe thấy thế mở mắt ra, bà vui mừng nhìn thoáng qua Minh lạc, vỗ tay nàng “đứa nhỏ này, con có lòng như vậy là được rồi, con nói vậy làm ta nhớ trong cửa hồi môn của mẫu thân con hình như có một trang từ như vậy- chỉ là..”

Chỉ là năm đó mẫu thân Minh Lạc- Dung thị, khó sinh mà chết, khi đó Minh lạc vừa nhỏ vừa gầy, nhỏ xíu đến nỗi mọi người không chắc chắn có sống được- đồ cưới của Dung thị liền theo luật pháp người Dung gia tiếp quản. Châu báu, đồ trang sức, đều liệt kê, dán giấy niêm phong, vẫn để ở Minh gia, nhưng trang từ, cửa hàng và các sản nghiệp khác thì Dung gia phái người quản lý- theo luật pháp Minh Lạc không thể trưởng thành, thì đồ cưới của Dung thị sẽ do Dung gia thu hồi, nếu Minh lạc trưởng thành, 15 tuổi cập kê, Dung gia sẽ trả lại đồ cưới, bao gồm cả lãi mà những năm này kiếm được, để Minh lạc làm hồi môn khi lấy chồng.

nói đến đây lão phu nhân mới nhớ tôn nữ đã cập kê, bà ta lại quên mất chuyện này- thứ nhất Minh gia là nhà mẹ đẻ của thái hậu, trong nhà cũng có sản nghiệp, cho nên không để ý đến chút đồ cưới của Dung thị, thứ hai cữu cữu của Minh lạc- Dung đại lão gia làm quan ở Thường châu cách kinh thành ngàn dặm, nhiều năm không liên lạc, Minh lão phu nhân còn không đến mức tôn nữ vừa cập kê liền vội vàng muốn lấy lại đồ cưới- Minh gia còn không đến mức có kiến thức hạn hẹp như vậy.

Minh gia không có trang từ suối nước nóng, nhưng để người đi tìm, mua một cái, với quyền thế của Minh gia không phải khó.

Lão phu nhân cười với Minh Lạc “chỉ là đồ cưới của mẫu thân con hiện tại do cữu gai con quản lý, cữu cữu con hiện không ở kinh thành, nhất thời an bài cũng không được. nhưng tâm ý của con tổ mẫu nhận, tổ mẫu sẽ cho người ra ngoài tìm một trang từ suối nước nóng, mua một chỗ, đến lúc đó tổ mẫu sẽ mang Lạc tỷ nhi đến đó một thời gian.”

Minh Lạc nhún mày “Tổ mẫu, mấy trang từ suối nước nóng tốt trong kinh thành đều thuộc sở hữu của vọng tộc huân quý, đột nhiên muốn mua sợ là không dễ. mặc dù cữu cữu con không ở kinh thành nhưng sản nghiệp của mẫu thân con lại ở kinh thành, con nhớ hàng năm cữu cữu sẽ cho người mang tổng nợ cho con, đã như vậy không bằng con gửi thư cho cữu cữu, cữu cữu để quản sự trang từ suối nước nóng an bài, như thế thì không cần bỏ gấm tìm xa?”

Lão phu nhân nghe những lời này thì nhìn Minh Lạc một chút, không biết là cảm thấy lời Minh Lạc có đạo lý, hay không đành lòng cự tuyệt hiểu tâm của tôn nữ.. liền cười nói “con nói vậy cũng có lý. Lạc tỷ nhi cũng lớn rồi, Tú tỷ nhi hơn con có nửa năm, sang năm đã chuẩn bị xuất giá, chuyện chung thân của con cũng nên định ra trong năm nay, trước đó tổ mẫu cũng có ý định dạy con chút quản gia nhưng chưa thực hiện được, trang từ suối nước nóng là chuyện nhỏ, nhưng con phải học quản lý đồ cưới, việc này không cần con nói, tổ mẫu sẽ đưa tin cho cữu cữu con, để bọn họ giao lại đồ cưới của mẫu thân con, cho con thử quản lý.”

Minh Lạc không từ chối, đây vốn là ý định của nàng, liền nghiêm túc đáp ứng- mặc dù Minh lão phu nhân nói nàng không cần nói, nhưng minh Lạc sau khi về viện thì cần nhắc viết một phong thư cho cữu cữu. Chính sử tư tả tham chính Giang nam- Dung Chính Khanh- Dung đại nhân- cũng không nói gì nhiều, chỉ nói nàng muốn quản lý trang từ suối nước nóng, bảo hấn đưa bối cảnh và giấy bán thân cầu quản sự trang từ đưa cho nàng để nàng ‘yên tâm’ bàn giao việc cho quản sự.

Cữu cữu nàng làm quan nhiều năm nên sẽ hiểu ý của nàng đi.

Kiếp trước đến tận lúc nàng chết cữu cữu vẫn nhận chức ở Giang Nam, chưa từng gặp mặt, nhưng nàng đã từng gặp qua nhị biểu ca Dung Viễn hàm nhà cữu cữu- khi đó hấn vốn là đến cửa cầu thân lại biến thành tham gia hôn lễ của nàng.

hấn nói với nàng, trước đó phụ thân hấn đã viết thư cho tổ phụ tổ mẫu nàng để cầu thân nàng, nhưng lại bị cự tuyệt.

Dung Viễn Hàm nói trong những năm này, phụ thân hấn luôn cảm thấy áy náy vì không thể chiếu khán nàng, vẫn luôn muốn hồi kinh để có thể chiếu khán nàng nhiều hơn nhưng trong triều lại luôn có người một mực ngăn cản hấn hồi kinh.

Khi đó Minh lạc và cữu gia không có tình cảm gì, cảm thấy lời nói của Dung Viễn Hàm đại khái là muốn tìm mình hỗ trợ tìm cô mẫu hoặc Túc vương để điều phụ thân hấn hồi kinh, nên rất nhanh ném chuyện này ra sau óc.

Bây giờ nghĩ lại, nàng thấy mình thật là ngốc đến không nói nổi, một chút lòng cảnh giác cũng không có.

Ngoại tổ phụ của nàng từng là nội các đại học sĩ, môn sinh trong triều không ít, cữu cữu nàng làm quan ở xa hơn 10 năm, sao có thể một mực không thể trở về, còn cần nàng giúp đỡ? Mà nhiều năm luôn là thái hậu cô mẫu chấp chính.

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tốt nghèo

Lúc ấy Dung Viễn Hàm nói với Minh Lạc, cứ cứ nàng luôn bị ngăn về kinh, chuyện đó rất mệt mỏi, khi đó Minh Lạc không miễn cảm với cục diện chính trị, đối với cứ gia cũng không có tình cảm nên không nghĩ nhiều- vì phải có tình cảm mới nghĩ nhiều- coi như lúc đó nàng nghiêm túc nghĩ cũng chưa chắc nghĩ ra cái gì.

Nhưng bây giờ cảm thấy việc đó kì quặc.

Có người muốn ngăn cản cứ cứ hồi kinh, nhưng mấy năm nay chấp chương triều chính là thái hậu cô mẫu, đại bá phụ lại là trọng thần triều đình, hộ bộ thượng thư- ngoại trừ cô mẫu hoặc người Minh gia, còn ai có thể ngăn cản cứ cứ hồi kinh?

Phụ chính đại thần Xa Lộc sao? có thể Xa Lộc sẽ ngăn người của Minh gia trèo lên, nhưng không thể ngăn nhiều đại thần mà cô mẫu cất nhắc, nhưng vì sao hết lần này đến lần khác là cứ cứ của nàng?

Cho nên đáp án cuối cùng chính là vô cùng sống động.

Nhưng, vì sao?

Minh gia không phải gia tộc xuống dốc sẽ tham lam đồ cưới của mẫu thân nàng- những năm này cũng không có ai có ý tưởng đó, vậy rốt cuộc là vì sao?

Vì ngăn cản cứ cứ và mình tiếp xúc, như thế mới nhào nặn nàng thành dáng vẻ mà bọn họ muốn, sau đó muốn lợi dụng sao thì lợi dụng?- ngoại trừ nguyên nhân này, nàng không nghĩ ra được cái khác.

Nhưng lại có chỗ hoang đường, nước cờ này rõ ràng là được hạ xuống từ khi nàng còn nhỏ, Minh lạc nhớ lại rất nhiều chi tiết ở kiếp trước, nàng cảm thấy tổ phụ và tổ mẫu yêu thương mình không phải giả- lấy tâm tư của họ không thể từ khi mình còn bé đã ‘ phòng ngừa chu đáo’ cắt đứt liên hệ của mình và cứ cứ gia, muốn dưỡng mình thành con rồi.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy mọi chuyện như trong sương mù.

Nàng nghĩ nhất định là có chuyện gì đó mà nàng không biết- không sao, nàng cũng không sốt ruột, xấu nhất thì sẽ lặp lại tình huống của kiếp trước, nhưng kiếp này đã có nhiều chuyện không như kiếp trước.

Hôm sau, Vinh Thọ đường.

Minh lạc thỉnh an Minh lão phu nhân, sau đó đưa thư nàng viết cho cứ cứ cho lão phu nhân, mời bà hỗ trợ đưa tin cho cứ cứ. Lúc ấy Minh đại phu nhân cũng ở đây, ánh mắt dừng lại trên phong thư một lát.

Minh lạc phát hiện ánh mắt bà ta, liền quay đầu nụ cười xinh đẹp- nụ cười đó lại làm tâm Minh đại phu nhân rơi lộp bộp, vì quá bất ngờ nên bà ta cũng không giữ được sắc mặt.

Bà ta thầm nghĩ chẳng lẽ nha đầu này nhận ra ánh mắt của mình? Còn có nụ cười đó của nó là có ý gì- lúc nào thì nha đầu này trở nên quỷ tính như vậy?

Mà sắc mặt biến đổi trong nháy mắt của Minh đại phu nhân đã nhắc nhở Minh Lạc.

Nếu mình gả vào tước vương phủ, không nói những người khác trong Minh gia, Minh đại phu nhân hẳn là hi vọng mình luôn giúp Minh tú mà không có tư tâm- trước kia bà ta đối với mình luôn một mực hiền lành, hôm nay lại phát sinh dị dạng, sợ là những lời kia của Minh Viện đã đâm vào tâm bà ta?

Nếu vậy nàng cũng không ngại có cũi lại thêm đũa- hiện tại nàng rất vui lòng gỡ mặt nạ của từng người ra, nhìn thấy những khuôn mặt thật của họ, trong nội tâm nàng liền vui vẻ.

Nghĩ đến đây, nụ cười của nàng lại càng dễ nhìn, ánh mắt như ba quang liễm diễm, da thịt như châu ngọc phát sáng. Minh đại phu nhân nhìn kùm đồng tiền như hoa của nàng, trong nhất thời cảm thấy cực kì chói mắt, chẳng biết sao lần đầu tiên sinh ra chán ghét và hận ý- nha đầu này chỉ là cô nhi không cha không mẹ, dựa vào đâu có thể cười vui vẻ như vậy, làm cần như vậy? mà nữ nhi của bà ta, rõ ràng là hoàng hậu tương lại cao quý, ban đêm khóc đỏ con mắt, ban ngày phải chống đỡ vui vẻ chào hỏi mọi người?

“ cô, cô nương” Lục Hạnh vừa giúp nàng chải tóc, vừa lắp bắp nói “ Tào ma ma bảo nô tỳ đem tiền bạc mà ngày thường cô nương sử dụng, chìa khóa ruộng trang sức và y phục giao cho Đông Phủ giữ- còn nương, từ khi Đông Diệp tỷ tỷ gả đi, quần áo và cách ăn mặc của cô nương đều là nô tỳ phụ trách, nếu giao chìa khóa cho Đông Phủ thì về sau khi nô tỳ phục thị cô nương, chẳng phải rất bất tiện sao?”

Cứ cứ gia ở Giang Nam, thư vừa đi vừa về cũng mất hơn 1 tháng. Minh lạc suy nghĩ chuyện sản nghiệp của mẫu thân có thể xử lý sau, trước mắt quản lý tốt việc của mình, đại nha hoàn Lục hạnh rốt cục chủ động cho nàng một cái bệ.

thật ra nàng luôn chờ Lục hạnh cầu đến mình.

Chuyện trong viện của nàng chủ yếu do Tào ma ma trông coi, nhưng áo com sinh hoạt thường ngày của nàng đều do Lục hạnh quản lý- trước kia kia là đại nha hoàn Đông Diệp, Đông diệp lấy chồng, Lục Hạnh lên thay- chìa khóa buồng tiền bạc thường ngày cần dùng, đồ trang sức, y phục đều là Lục Hạnh trông coi, chỉ có đồ không dùng thì đưa vào kho phòng trong viện cho Tào ma ma trông coi.

Mà Đông phù là đại nha hoàn Minh lão phu nhân phái đến viện của nàng, theo quy củ Lục hạnh nên giao lại cho Đông Phù quản.

Tào ma ma là người của lão phu nhân nên tự nhiên sẽ làm theo lệnh lão phu nhân.

Nếu là nha hoàn có ánh mắt thì không cần Tào ma ma lên tiếng, liền tự giác giao chìa khóa cho Đông Phù, càng đừng nói đến chuyện cáo trạng trước mặt mình- Đông Phù mới đến viện nàng mấy ngày mà quản tiêu nha hoàn và bà tử vậy nước quết nhà thành ngoan ngoãn.

Có thể do tính tình Lục Hạnh lỗ mãng, lại có chút bối cảnh, mẫu thân nàng ta là bà tử quản sự kim khâu phòng- hiện tại nội viện Minh phủ là Minh đại phu nhân trông coi, nếu Minh Lạc đoán không sai thì mẫu thân Lục hạnh là người của Minh đại phu nhân- còn Đông Phù là khi còn bé bị bán vào Minh phủ, cho nên Lục Hạnh không để Đông Phù vào mắt.

Kiếp trước việc này không có nổi bọt nước, nàng không nhớ rõ chi tiết, chỉ biết về sau luôn là Đông Phù trông coi viện của nàng.

“ Ờ, đúng là có chút không tiện, nhưng Đông phù là tổ mẫu ta phải tới, theo quy củ là nàng ấy trông coi- chuyện này ta sẽ suy nghĩ kỹ. Người đi lấy sổ sách kho phòng hai năm nay và giấy tờ lại cho ta xem, ta sẽ phân công lại.” Minh lạc gật đầu nói.

Lục hạnh ngẩn ngơ, lẩm bẫm “ sổ sách, sổ sách?”

thì thảo xong mới kịp phản ứng, cười nói “ cô nương, sổ sách và giấy tờ trong viện luôn là tào ma ma trông coi, cô nương bảo nô tỳ đến lấy chỗ Tào ma ma sao?”

Minh lạc đau răng, nói “ ta nhớ Tào ma ma chỉ quản kho phòng, tiền bạc và đồ trang sức ngày thường đều là người trông coi? Ý người không phải là tiền bạc xuất nhập trong viện ngày thường hay giấy tờ người không ghi chép chứ?”

Lục Hạnh lại ngẩn ngơ, sắc mặt có chút trắng bệch.

Minh Lạc khoát tay “ không sao, chỉ là ít sổ sách, phần lớn không cần nhớ, chỉ là đôi khi ta muốn xem chi tiết ghi chép ngày lễ- vài ngày nữa là tiết nữ nhi, ta muốn chuẩn bị lễ vật cho các tỷ muội, người nói với Tào ma ma, để bà ấy mang sổ sách và giấy tờ kho phòng đến cho ta xem một chút- người mang hộp bạc lên cho ta xem trước.”

Lục Hạnh nhẹ nhàng thở ra, bận bịu chuẩn bị, quên mất chuyện của Đông Phù.

Sau nửa canh giờ.

Minh Lạc cầm hộp gỗ khảm bảo thạch hoa lệ, bên trong có mấy khối ngân lượng và thanh bạc vụn, chỉ cảm thấy răng càng đau- hóa ra hầu bao của nàng giống như người- đều ngăn nắp a.

Về phần kho phòng, không cần nhìn cũng biết khẳng định không có tiền, nhưng châu báu, trang sức, y phục vài vóc khẳng định là không thiếu, đồ cũng đều là đồ tốt, vì phần lớn là trong cung thường, hoặc tổ mẫu ban cho- những lại làm được gì, nàng cũng không thể mang đi cầm a?

Lục Hạnh nhìn sắc mặt cô nương không tốt, cẩn thận nói “ cô nương, những thứ này chỉ là tiền tiêu vặt của người, nếu cô nương muốn chuẩn bị lễ vật thì trước kia lão phu nhân đã nói, người có thể trực tiếp đến kho phòng của phủ lãnh hoặc sang bên chỗ lão phu nhân nói là được.”

Minh lạc thở dài, tiền tiêu hàng tháng nàng chỉ được 5 lượng bạc, dù ăn mặc đều ở trong phủ, nhưng tùy tiền ra ngoài một chuyến, mua đồ bên ngoài cũng tiêu hết mấy tháng hoặc cả năm tiền tiêu vặt- nàng lại không có khoản thu khác, thì sao có tiền?

Cho nên nàng làm gì đại phòng bên kia cũng biết, không cần phải cảm người vào viện nàng, trực tiếp hỏi khoản chi tiêu là được rồi. . .

Nàng đẩy hộp lại, nói với Lục Hạnh “ ta nhớ hàng năm cứ cứ ta sẽ cho người đem sổ sách hàng năm của sản nghiệp của mẫu thân đến? bảo Tào ma ma đưa đồ sách đến cho ta xem một chút.”

Đại phòng Minh gia.

Minh gia là cái sang, Minh đại phu nhân quản gia, người trong viện Minh lạc không phải của lão phu nhân cho thì cũng là bà ta an bài, cho nên động tĩnh của Minh Lạc không bị lọt chút nào truyền đến tai Minh đại phu nhân.

Những ngày này minh lạc biến hóa làm Minh đại phu nhân kinh hãi- bà ta không cảm thấy Minh lạc trở nên thông minh mà là trở nên.. không khéo ích kỷ, trước kia nàng không quản lý tiền bạc, sổ sách, không đùa nghịch tâm cơ với người bên cạnh.

Ích kỷ- chỉ lo cho chính bản thân nàng làm cho bà ta kiêng kỵ nhất- cô cháu gái này trong lòng chỉ có bản thân, không thể lợi dụng đi trợ giúp Minh Tú, liền nhất quyết không thể để nàng gả cho Túc vương.

Minh đại phu nhân càng nghĩ càng cảm thấy Minh lạc không ổn, nhưng chuyện này liên lụy đến quyết định của thái hậu và gia tộc, muốn thuyết phục lão gia nhà mình phải có lý do đầy đủ mới được- bà ta muốn thử Minh lạc một lần nhưng lại không thể tự rat ay, nếu để lão phu nhân biết sẽ không vui với

bà ta.

Cho nên hôm sau mình Thiệu Ân thỉnh an mẫu thân xong bị bà giữ lại.

Cho người trong phòng lui, Minh đại phu nhân nói “ Thiệu Ân, chuyện kỳ lạ trên trong cung con cũng nhìn thấy, tứ muội con tựa hồ có ý với Túc vương, nhưng ý tứ trong nhà con cũng biết, tứ muội chung một chồng là chuyện cười lớn, nên nhất định phải khai nút thắt này.”

“ nữ nhi tiết, Thăng Bình đại trưởng công chúa tổ chức hoa yến ở Thâm Cảnh viên, tam muội và tứ muội con cũng tham gia, ta nghe nói Cảnh thế tử cũng có mặt, con và Cảnh thế tử luôn giao hảo, hôm đó con giúp mẫu thân nhìn xem Cảnh thế tử có ý gì với tam muội con không- ta nghĩ tam muội con gả cho Cảnh thế tử chưa hẳn là chuyện xấu – lúc trước thái hậu chưa hẳn không có ý này.”

Thăng Bình đại trưởng công chúa là đích trưởng tử của Túc vương- năm đó Lăng hoàng hậu vì sinh Thăng Bình đại trưởng công chúa mà đã thương thân thể, ngại y nói khó có thể mang thai, thân phận Thăng Bình đại trưởng công chúa tôn quý, tiền đề và Minh thái hậu đối với nàng ta không tệ. chỉ là thân thể nàng ta không tốt, phu quân là thế tử Tuyên Bình hậu chiến tử sa trường, lưu lại một nhi một nữ, những năm này đều sống một mình ở phủ công chúa, ngoại trừ ý chỉ của Minh thái hậu để nàng ta tổ chức các loại yến tiệc, còn lại rất ít giao lưu với bên ngoài- lần hoa yến này cũng là Minh thái hậu dụng tâm để nàng ta làm

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tính toán tiểu tu

Mùng bảy tháng bảy, Thâm Cảnh viên.

Thâm Cảnh viên là biệt trang của hoàng gia, lưng tựa Thiên Mai sơn, lại có Nguyệt Minh hồ lớn nhất ngoại ô kinh thành, hoàn cảnh thanh u, đông ẩm hè mát.

Lăng hoàng hậu thích nhất nghỉ mát ở chỗ này, lăng hoàng hậu chết bệnh, Thành Vô đề liền ban nơi này cho ái nữ, lúc đó là Thăng Bình công chúa, hiện tại là Thăng bình trưởng công chúa.

Lâm âm các trong Thâm Hà viện- viện tử lớn nhất Thâm Cảnh viên, tụ tập không ít quý nữ, tốp năm tốp ba nói chuyện, vừa nói chuyện vừa nhìn các thiếu gia chơi ném bình cách đó không xa.

Dân phong Đại Ngụy cởi mở, nhóm quý nữ không qua chơi với các thiếu gia không phải vì thân trọng mà là vì thời tiết quá nóng, hơi động một chút cũng sẽ chảy mồ hôi, hôm nay các nàng tham gia hoa yến đều ăn mặc trang điểm tỉ mỉ, không nguyện ý chơi đến trời son phấn, làm xấu mặt, còn không bằng ngồi cạnh thùng băng, ăn trái cây, nói chuyện bát quái với khuê nữ, lại bình luận về các thiếu gia, chawngt phải rất vui sao.

Các nàng nhìn thiếu gia, mà lúc này trên lầu các cạnh Lâm âm các có người đang nhìn các nàng- người này là chủ nhân Thâm Cảnh viên, Thăng Bình đại trưởng công chúa và đệ đệ ruột của đại trưởng công chúa, Túc vương Triệu Thành.

Túc vương vào kinh gần 2 tháng, đây là lần đầu hai người tự mình gặp mặt- quan hệ của bọn họ cũng không thân mật như người ngoài vẫn tưởng.

Đây là do một tay phụ hoàng bọn họ Thành Vô đề tạo thành.

Thành Vô đề vì Lăng hoàng hậu sinh đôi nhi nữ này mà dụng tâm mưu đồ thật sâu, đối với Túc vương Triệu Thành là thiết huyết bồi dưỡng, yêu cầu cực nghiêm, bố trí bố cục cho hắn, dù tân đế không dung được ấu tử, ấu tử cũng có đủ lực để đối kháng, cam đoan cho hắn tương lai an toàn. Nhưng với nữ nhi Thăng Bình công chúa lại an bài khác.

Lúc Thăng Bình trưởng công chúa 2 tuổi, Lăng hoàng hậu ôm tiên đế về nuôi dưới gối, đây coi như hoàng đế tương lai nên Thành Vô đề và Lăng hoàng hậu đều có ý bồi dưỡng tình cảm của Thăng Bình công chúa và tiên đế, hai người từ khi còn bé đã sớm chiều làm bạn, cùng nhau lớn lên, tuổi tác tương tự vì vậy tình cảm vô cùng tốt.

Cho đến khi Túc vương Triệu Thành xuất thế, Thăng Bình công chúa đã 12, có cung thất của mình, Thành Vô đề và Lăng hoàng hậu không để Thăng Bình và nhi tử Triệu Thành tiếp xúc- có thể nói, nếu không nói đến việc cùng phụ mẫu, tình cảm của thăng Bình công chúa và tiên đế còn thâm hậu hơn với Triệu Thành.

Năm đó Thành Vô đề muốn lập ấu tử, Thăng Bình trưởng công chúa đứng về phía tiên đế.

Túc vương liên phiên, mười mấy năm qua hai người cũng chưa từng có liên hệ- đây là cảnh cáo trước khi lâm chung của Thành Vô đề.

Như thế vô luận tương lai thiên hạ này là của ai thì cũng đảm bảo an toàn và vinh hoa của Thăng Bình trưởng công chúa.

Lần này Túc vương vào cung dẹp phản loạn, ngoại trừ hai lần gặp mặt trong cung, còn hai người không gặp ngoài- hôm nay Thăng Bình trưởng công chúa

phụng mệnh Minh thái hậu tổ chức hoa yến, còn đặc biệt đưa thiệp cho đệ đệ Túc vương Triệu Thành, gặp mặt ở Thảm Cảnh viên, nhưng cũng không phải ý của nàng mà là ý của thái hậu.

Hôm nay là nữ nhi tiết, ý của thái hậu chính là mời Thăng Bình trưởng công chúa làm thuyết khách, thăm dò tâm ý của Túc vương.

** ** *

"Lục đệ, thái hậu cố ý muốn tứ hôn cho đệ, trong lòng đệ có nhân tuyển thích hợp chưa?"

Trưởng công chúa đứng trước cửa sổ, thu hồi ánh mắt trên người các quý nữ- chuyển đến trên người đệ đệ đang uống trà của mình – Triệu Thành, hiện nay hôn sự của đệ đệ không chỉ thái hậu quan tâm, đám đại thân có nữ nhi hoặc tôn nữ đến tuổi gả cũng rục rịch- vị trí Túc vương phi rất mê người, nhưng cũng có chút phồng tay.

"hoàng tỷ có nhân tuyển tốt sao?" Triệu Thành ngẩng đầu nhìn trưởng công chúa.

"ta nghe nói Lăng thái phi muốn đệ cưới nhị cô nương Lăng gia, a, bà ta lại cảm tưởng, lúc trước bà ta còn muốn a Nghiệp cưới nhị cô nương Lăng gia, ta cảm thấy nàng ta còn không xứng với a Nghiệp chứ nói gì đến chính phi của đệ" trưởng công chúa cười lạnh.

A Nghiệp là trưởng tử của trưởng công chúa, Lương Nghiệp.

Chỉ có thể nói Lăng gia thất bại, mặc dù Lăng gia là mẫu tộc của Thăng Bình trưởng công chúa và Túc vương, nhưng hai người đều không có chút tình cảm nào với Lăng gia.

Nhưng cái này không thể trách Túc vương và Thăng Bình trưởng công chúa.

Tuy nói Lăng gia là mẫu tộc của bọn hắn, nhưng cừu cừu ruột đã phạm tội bị lưu đầy dưới thời tiền đế, hiện tại Lăng gia thật ra là nhà mẹ đẻ của lăng thái phi, đường thúc phụ của lăng hoàng hậu.

Năm đó huynh trưởng của Lăng hoàng hậu phạm tội, cả nhà bị lưu vong Nam Cương, tiền đế nhớ công ơn dưỡng dục của Lăng hoàng hậu nên không làm liên đới đến toàn tộc Lăng gia, cho nên chi của lăng thái phi được bảo toàn.

Triệu Thành nghe nhưng không lên tiếng, đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Trưởng công chúa nhìn theo ánh mắt của hắn, nàng ta nghĩ hắn sẽ nghe nàng nhìn lăng nhị cô nương, nhưng lại phát hiện hắn đang nhìn người hoàn toàn khác – đúng là nàng? Trong lòng trưởng công chúa nhảy lên, nàng ta nói : " đệ cũng biết người thái hậu muốn đệ cưới thật ra là vị kia rồi?"

Vị kia chính là người Triệu Thành đang nhìn – người đang nói chuyện với Nữ nhi Ôn Nhã huyện chủ của nàng ta- Minh gia tam cô nương, Minh Lạc.

"ân, tâm tư của bà ta lộ rõ như vậy, có mắt thì đều thấy được, thật ra bà ta không cần vòng một vòng lớn như vậy, nếu cưới vị cô nương Minh gia này mà làm bà ta yên tâm, ta cũng không ngại cưới nàng." Triệu Thành nói.

Trưởng công chúa sững sờ, nàng ta không nghĩ đệ đệ sẽ nói như vậy, những câu chuẩn bị thuyết phục hắn bị ghen lại.

"lục đệ.."

Nàng ta nghĩ với tính cách của hắn sẽ không lấy hạnh phúc của mình chu toàn với Minh thái hậu- lấy thực lực của hắn hiện tại cũng không cần chu toàn với Minh thái hậu, càng không cần ủy khuất lấy nữ nhi Minh gia, nàng ta cho rằng dù nàng ta khó tâm khuyển răn chưa chắc đã đã động được hắn.

Triệu Thành quay đầu, vẻ trào phúng trong mắt chợt lóe, chỉ còn lại trang nghiêm, hắn nói : " hoàng tỷ, năm đó phụ hoàng đổi ý muốn lập đệ là thái tử, thật ra thì không ai có thể ngăn cản, nhưng vì sao cuối cùng phụ hoàng không làm vậy. vì năm đó Đại Ngụy loạn trong giặc ngoài, chiến loạn nhiều năm làm quốc khố trống rỗng, phía nam lại gặp nạn châu chấu, nếu đổi thái tử chắc chắn sẽ làm rung chuyển triều đình, Bắc Cốt và Tây Vực sẽ động, lúc ấy hoàng tỷ không phải vì lý do này mà cùng mẫu hậu thuyết phục phụ hoàng không đổi trừ sao?"

"tình huống hiện tại cũng không khác gì năm đó, những năm này tân đế tuổi nhỏ, triều đình hỗn loạn, tham nhũng nghiêm trọng, triều đình cắt xén quân lương của tướng sĩ biên quan, cho nên biên quan oán khí lan tràn, chướng khí mù mịt- loại tình huống này nếu đệ cưới nữ nhi Minh gia có thể làm thái hậu yên tâm, đệ đệ có thời gian thanh lý triều chính, cưới một nữ nhân mà thôi, có gì không thể?"

Độc tình cũng tốt, trùng hợp cũng được, nàng giống như huyễn cảnh trong mộng giống nhau như đúc, mặc kệ chân tướng là gì, lla do tâm tư quá phá hủu chi ân của Minh Trọng Hằng năm đó, cưới nàng về, chưa chắc không thể.

hắn cũng không để ý Minh gia có âm mưu gì, một nữ nhân mà thôi- giữ trong tay mình mới có thể phá cục, xưa nay hắn không sợ rủi ro.

Lâm âm các.

Lúc này Minh Lạc và Minh Viện đang nói chuyện với nữ nhi của Thăng Bình đại trưởng công chúa- Ôn Nhã huyện chủ, còn có Ôn Tuệ quận chúa của nhà Khang vương, những năm này thái hậu chấp chính, nữ nhi Minh gia liên phá lệ tôn quý, quan hệ của các nàng với mấy vị quận chúa cũng không tệ.

Mấy người đang nói chuyện liền có nha hoàn đến nói với Minh Lạc " nhị công tử có chuyện mời tam cô nương ra nói chuyện."

Nhị công tử, phủ công chúa không có nhị công tử nên tự nhiên là nhị công tử của Minh phủ.

Minh lạc và mọi người đều nhìn về phía đình cách đó không xa, Minh Thiệu Ân đang đứng với thế tử Tây Phiên vương- Cảnh hạo. Minh thiệu Ân thấy các nàng nhìn sang liền gật đầu mỉm cười với Minh lạc.

Ánh mắt Minh lạc lóe lên, cáo lỗi với mọi người đi theo nha hoàn.

Từ khi nhìn thấy Cảnh Hạo, Ôn Tuệ liền rầu rĩ.

Lý do nàng ta rầu rĩ mọi người đều biết – cuối năm Cảnh Hạo hồi Tây Phiên, chắc chắn không lâu nữa thái hậu sẽ hạ chỉ tứ hôn cho Cảnh hạo, từ trước đến nay ban hôn cho thế tử Tây Phiên đều là tôn thất nữ có thân phận tôn quý, hiện nay trong cung không có công chúa đến tuổi gả, thân phận và tuổi tác thích hợp chỉ có Ôn Tuệ.

Quý nữ trong kinh hiếm có người nguyện ý đến loại địa phương hoang man như Tây phiên- chỉ là tốt hơn một chút so với hòa thân mà thôi, mà từ khi Đại Ngụy thành lập đến nay đã hơn trăm năm, công chúa quận chúa đến Tây Phiên vô số nhưng không được mấy người có kết thúc an lành, có mấy người có thể sinh nhi tử kế thừa vương vị? ngay cả Cảnh hạo, mẫu phi hân cũng không phải công chúa năm đó gả đi mà chỉ là quý nữ ở Tây Phiên thôi.

Đối với mấy chuyện này triều đình đều nhắm mắt làm ngơ- vì triều đình phải dựa và tây Phiên đối kháng tây vực, chỉ có thể dõ dằn, không thể vì ‘việc nhỏ’ này mà tổn thương hòa khí.

Minh Viện nhìn Cảnh hạo đứng cùng ca ca nhà mình, lại nhìn Minh lạc, ánh mắt lập lóe, cẩn thận khuyên nhủ Ôn Tuệ “ quận chúa, thật ra mọi chuyện còn chưa định, dĩ vãng cũng không phải không có quý nữ gả đi Tây Phiên, Ôn Tuệ cũng không cần quá thương tâm – nhân phẩm và võ công của cảnh thế tử đều tốt, thật ra trong kinh không ít quý nữ ái mộ hân.”

Ôn Tuệ nghiêng mặt nhìn nàng ta, ái mộ hân thì làm được gì, chỉ cần hân không chịu cưới, thái hậu không chịu tứ hôn, cũng không làm được gì.

Minh Viện thở dài nói “ đúng vậy, ái mộ hân thì làm được gì. Nếu Cảnh thế tử có người trong lòng thì tốt rồi- hoàng thất chúng ta làm thông gia với tây Phiên vương phủ là vì trấn an Tây Phiên, chỉ cần Cảnh thế tử có người trong lòng, tương lai sinh hạ tiểu vương tử có thể kế thừa vương vị, việc này so với làm thông gia còn hữu hiệu hơn., cô mẫu ta khẳng định cho phép.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bác bỏ

Ôn Tuệ nghe câu này của Minh Viện thì mắt sáng lên, lúc này nàng ta cũng không so đo với câu nói “ hoàng thất chúng ta”- ai là hoàng thất cùng các người, người họ Minh, một cái thứ nữ Minh gia mà dám mở miệng nói ‘ hoàng thất chúng ta’, hoàng thất họ Triệu, khi nào thì thành hoàng thất của Minh gia các người rồi?

Mặc dù Minh gia thế lớn nhưng Ôn Tuệ quận chúa vẫn có sự kiêu ngạo của quận chúa.

Nhưng giờ phút này tất cả tâm tư của nàng ta đều đặt trên chuyện Minh Viện nói về Cảnh Hạo nên không so đo với câu từ của nàng ta (MV)- lời Minh Viện nói là thật, chỉ cần Cảnh Hạo có người trong lòng, người kia cũng có chút thân phận liền có thể phá bỏ khốn cục của nàng ta – quá khứ, phạm đối tượng là người trong lòng thế tử Tây Phiên thì hiệu quả cũng tốt hơn mạnh mẽ nhét công chúa quận chúa rất nhiều, cho nên trước khi hoàng gia tứ hôn đều hỏi ý kiến thế tử Tây Phiên.

Chỉ là mắt nàng ta sáng không bao lâu liền ảm đạm xuống- người trong lòng, người nào không biết Cảnh Hạo ngạo mạn ngang ngược, luôn chường mắt quý nữ kinh thành, cảm thấy các nàng đều là một đám “ gió thổi liền ngã, vừa mềm yếu lại ham hư vinh, nhiều chuyện thị phi” Cảnh Hạo từ khi còn bé đến giờ lấy đâu ra người trong lòng?

Nàng ta ủ rũ nhìn thoáng qua Cảnh Hạo, lúc thu hồi ánh mắt lại đụng vào Minh Lạc- trong lòng liền nhảy một cái, không khỏi nghĩ đến chuyện mấy ngày trước nghe được trong cung, chuyện ở kị xạ trận- lúc ấy nhiều người, trong cung cũng không có bí mật gì.

Tính tình Ôn tuệ thẳng thắn nhưng không ngốc- hoàng gia không có người đàn, chỉ có người già ngu thôi.

Nàng ta lập tức minh bạch, đây là Minh Viện muốn dùng nàng ta để châm ngòi giết dây làm Minh lạc không gả được cho Túc vương.

Trong lòng Ôn Tuệ hừ nhẹ một tiếng, cười lạnh nghĩ, coi như Minh lạc thật sự gả cho Cảnh Hạo, chẳng lẽ một cái thứ nữ như Minh Viện có thể gả cho Túc vương? Nhưng chuyện nàng ta lợi dụng mình có thể chậm rãi tính cùng nàng ta, việc cấp bách trước mắt là giải quyết chuyện của mình.

Ôn Nhã huyện chủ ngồi bên cạnh cũng là nhân tinh, sau khi Minh Viện nói xong, ánh mắt chuyển vài vòng trên người mấy nàng ta, vừa nghĩ một chút liền biết tâm tư các nàng, nhưng so với các nàng ta thì nàng ta tâm tư sâu hơn, hiện tại chưa biết rõ ý của thái hậu, Minh gia, Khang vương phủ, còn có phủ

công chúa sẽ không tùy tiện tỏ thái độ.

Lại nói Minh Lạc mang theo Đông Phù đi về phía Minh Thiệu An và Cảnh Hạo.

Minh Thiệu An thu hồi ánh mắt nhìn Minh Lạc, quay đầu cười khỏ với Cảnh Hạo “Trước kia gia tộc có ý gả Tam muội cho huynh làm phi, nhưng đáng tiếc huynh vô ý với muội ấy, gia tộc không còn cách nào đành bỏ ý nghĩ này. Vừa vặn Túc vương hồi kinh, cô mẫu ta cảm thấy gả tam muội cho Túc vương cũng tốt liền thay đổi chủ ý. Nhưng hôm đó trên kị xạ trận huynh cũng thấy- ta không ngờ tính tình tam muội lại mạnh mẽ như vậy.”

“từ hôm đó ta vẫn luôn muốn tìm muội ấy nói chuyện nhưng ngày thường ta đi sớm về trễ nên không có cơ hội nói chuyện riêng, lúc này thấy muội ấy ở bên kia liền nghĩ không bằng thừa cơ hội này trò chuyện một lúc- lúc này là lúc người ta buông lỏng, nghĩ đến chắc là lúc dễ nói ra tâm ý của mình nhất. cho nên lát nữa ta sẽ dẫn muội ấy sang đình bên kia nói chuyện, a Hạo huynh đi dạo một chút, ta sẽ tìm huynh sau.”

Cảnh Hạo nhướng mi, lười biếng nói “xin cứ tự nhiên. Nhưng huynh định nói với nàng điều gì? Khuyên nàng nghe theo gia tộc gả cho Triệu Thành, hay khuyên nàng nghe lời, làm tốt hôn đã đặt chân cho vị nhị muội của huynh thì ‘gia tộc’ các huynh mới có thể tiếp tục ân sủng nàng?”

Hai chữ gia tộc nói như gài.

Minh Thiệu An biến sắc, nói “a Hạo, lời này của huynh là có ý gì?”

Cảnh hạo cười nhạo “ý trên mặt chữ.”

hắn mở miệng là gia tộc, ngầm miệng là gia tộc, còn không phải là vì phụ thân người sao? Nàng bắt quả là bé gái mồ côi, phụ thân người muốn gả thế nào liền gả- nhưng hắn nghĩ đến đây đột nhiên mất hết cả hứng, hắn vốn thông minh tuyệt đỉnh nên có thể lý giải tính tình Minh Thiệu An, Minh Thiệu An nói những lời này là cố ý nói cho mình nghe, còn nói ‘trước kia gia tộc có ý gả tam muội cho người làm phi’ thật đúng là hắn sợ mình không biết hắn đang tính toán cái gì.

Lúc Minh lạc đến trước mặt hai người, liền cảm thấy bầu không khí giữa hai người có chút kì quái.

Nàng đang hoang hành lễ với hai người, rồi kính cẩn nói với Minh Thiệu An “Nhị ca tìm muội có việc?”

Minh Thiệu An cảm thấy mọi chuyện phát triển theo hướng hắn muốn nhưng luôn cảm thấy thái độ của Cảnh hạo có chút không đúng- cái này làm hắn có chút không xác định, hắn chỉnh lại thần sắc, cười với Minh Lạc, thu lại cảm giác quái dị trong lòng, ôn nhu nói “ân, sau kị xạ trận hôm đó vẫn muốn nói chuyện với muội, lại không tìm được cơ hội, hôm nay thấy muội ở bên kia, lại nghĩ dù sao yến hội vẫn còn sớm, không bằng gọi muội sang đây dạo một chút.”

Minh lạc lơ đãng cười đáp ứng, Minh Thiệu An liền cáo Cảnh Hạo, liền dẫn Minh lạc đến Hà Hoa đình cách Lâm âm các không xa, thành công tránh ánh mắt mọi người – quan hệ của hắn và Lương Nghiệp rất tốt nên từng đến Thẩm Cảnh viên mấy lần, coi như quen thuộc nơi này.

Dọc đường hai người hỏi đáp vài câu, có chút chán ngắt, đến khi ngồi trong Hà Hoa đình, hai người yên lặng một hồi, Minh Thiệu An trực tiếp nói “tam muội muội, muội thường vào cung nên cũng biết tính khí bề hạ, nhị tỷ làm hậu dù mặt ngoài phong quang nhưng thực tế vạn phần gian nan. Trước đó chắc cô mẫu cũng ám chỉ với muội, hi vọng muội gả cho Túc vương diện hạ thì tương lai có thể giúp nhị tỷ muội, nhưng ở kị xạ trận, vì huynh nhìn thấy muội hình như không có ý đó.”

“tam muội, muội có thể nói cho vi huynh, ý nghĩ chân chính trong lòng muội không? Nếu gả cho Túc vương, muội có thể nhớ kĩ ơn dưỡng dục của mọi người trong nhà với muội, nhớ kĩ cô mẫu nhiều năm yêu thương muội, nhớ kĩ tình cảm của muội với nhị tỷ, về sau có thể lấy Minh gia làm trọng, đặt lợi ích của nhị tỷ lên đầu tiên không?”

Minh đại phu nhân để nhị tử thăm dò Minh lạc, có thể ở trong mắt Minh Thiệu An, Minh lạc chỉ là đứa bé, hắn khinh thường dùng thủ đoạn, ngay thẳng hỏi, muốn nhìn phản ứng và tính tình của nàng.

Sau đó quả nhiên Minh Thiệu an đạt được đáp án.

Minh Lạc nhìn Minh Thiệu An chân thành nói “nhị ca, không thể.”

“Nếu nhị ca, không đại bá phụ và đại bá mẫu kỳ vọng như vậy, thì dù muội gả cho ai thì đại bá phụ và đại bá mẫu đều phải thất vọng. trong ‘lễ ký’ đã nói, tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ. A Lạc không cha, nếu chưa gả thì sẽ như vậy, nhưng đã xuất giá thì phải theo trượng phu mới đúng, làm sao có thể khắp nơi lấy lợi ích của nhị đường tỷ và đại bá phụ đặt lên đầu tiên?”

“không nói đến cô lễ, nói về ân tình, phụ thân a Lạc hi sinh vì nước, vì phụ thân a Lạc chiến tử nên triều đình lo lắng Minh gia, đại bá phụ mới được thăng làm hộ bộ thượng thư, như thế cái chết của phụ thân muội cũng đã trả hết nợ cho Minh gia. Từ nhỏ a Lạc là tổ mẫu nuôi lớn, sao lúc này nhị ca lại muốn a Lạc nhớ kĩ ơn ‘dưỡng dục’ của đại bá phụ, cả đời đặt lợi ích của Nhị đường tỷ và đại bá phụ lên trước, đến chết mới thôi? Xin hỏi đại bá phụ, nhị ca và nhị đường tỷ đến cùng có ân gì với a Lạc mà bắt a lạc dùng cả đời để trả?”

Đầu Minh Thiệu An ông một cái, câu nói “vì phụ thân nàng chiến tử, triều đình lo lắng Minh gia, đại bá phụ mới được thăng làm hộ bộ thượng thư!” hắn muốn trách cứ nàng nhưng lúc ấy phụ thân hắn thăng chức đúng là vào thời điểm đó, mà đây lại là phủ đại trượng công chúa, hắn trừng mắt nhìn Minh Lạc, cảm thấy nàng như hóa điên, hắn không biết trong lòng nàng lại nghĩ như vậy, từ lúc nào nàng biến thành bộ dáng tự lợi, âm u xấu xí như vậy?!

Minh Thiệu An cố nén tâm trạng, nhẫn nại trách mắng “ Tam muội, muội nói hươu nói vượn gì vậy? đến cùng là ai dạy muội thành bộ dáng loạn thất bát tao này, để muội sinh ra những ý nghĩ vì tư lợi đại nghịch bất đạo đó?!”

Minh Lạc nhủ mảy may nghiêm mặt nói “ nói hươu nói vượn? Vì tư lợi, đại nghịch bất đạo? xin hỏi nhị ca câu nào của muội nói hươu nói vượn, đại nghịch bất đạo? xin nhị ca chỉ rõ! Chẳng lẽ muội không chịu nhớ công ‘ đường đức’ của đại bá phụ đại bá mẫu, không thể lấy nhà chồng làm trâu làm ngựa để báo đáp nhị đường tỷ thì thành vì tư lợi, đại nghịch bất đạo?”

“ngậm miệng! ta nói là để ngươi lấy Minh gia làm trọng, ngươi..” Minh Thiệu An không thể nhịn được nữa, cắn răng rít ra.

“ Nhị ca, lấy Minh gia làm trọng, cùng với câu trước của huynh là lấy lợi ích của nhị đường tỷ làm đầu, hai cái không giống nhau. Minh gia là nhà mẹ đẻ a Lạc, a Lạc được tổ mẫu nuôi lớn, tự nhiên sẽ lấy Minh gia và tổ mẫu làm trọng, nhưng vĩnh viễn cũng sẽ không đặt lợi ích của nhị đường tỷ lên đầu!”

Minh Thiệu An lại cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, hắn vừa nói “ ngươi”, thì sau lưng truyền đến tiếng vỗ tay.

Cảnh Hạo bước vào, cười nói “ khá lắm, vĩnh viễn không đặt lợi ích của nhị đường tỷ lên đầu, cái này là đúng rồi. bệ hạ sẽ không chỉ cưới một nữ nhân, nữ nhân hậu cung tranh thủ tình cảm, không thiếu được việc giở thủ đoạn ngầm, chẳng lẽ lúc đó nàng phải giúp nàng ta đoạt sủng? Minh gia thật đúng là âm tàn thủ đoạn. Minh tướng quân chết vì nước, tiên đế khen ngợi trấn an, làm Minh gia đạt được bao nhiêu ân sủng, lại không nghĩ tới đứa con mồ côi còn nhỏ của Minh tướng quân lại bị đối đãi như vậy – gả cho người còn phải lấy lợi ích của nhị đường tỷ làm trọng, dùng lợi ích của nhà chồng để trợ giúp nhị đường tỷ trong hậu cung tranh thủ tình cảm và mưu quyền, nếu bệ hạ biết chuyện này, sợ là lúc đi ngủ cũng ngủ không an ổn.”

Sắc mặt Minh Thiệu An trắng bệch.

Khánh An để có khúc mắc với Minh gia, cảm thấy năm đó vị Trịnh đại cô nương, hoàng hậu do tiên đế quyết định, là do Minh gia và Minh Tú hại chết – còn có Minh Lạc muốn gả cho Túc vương, coi như không phải Túc vương, dù là Cảnh Hạo này, chỉ cần để tiểu hoàng đế lòng dạ hẹp hòi, âm dương quái khí, biết...

Minh Thiệu An đột ngột giật mình, mồ hôi lạnh thiếu chút chảy ra, một lần thăm dò êm đẹp sao lại dẫn đến tình trạng này.

Lời tác giả: Minh Lạc dám nói thế, tự nhiên có phương pháp ứng đối với thái hậu và Minh lão phu nhân~~~~

Túc vương điện hạ, ngươi còn không đến, có người muốn nhanh chân hơn ngươi a, lạp lạp~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hôn ước

Minh Thiệu An chảy mồ hôi lạnh, nhưng Cảnh Hạo vẫn chưa nói xong.

hắn nhìn sắc mặt Minh Thiệu An, tựa hồ rất hưởng thụ sắc mặt biến hóa của hắn (MTA), chậm rãi nói “ muốn nói đến vì tư lợi, đại nghịch bất đạo-ngươi vì lợi ích một người, lấy công đường đức uy hiếp, cưỡng ép con trẻ mồ côi của tướng sĩ chiến tử, mới đúng là vì tư lợi, Nhị muội là tương lai nhất quốc chi hậu cao quý, trong miệng nói là muốn gả Minh tam cô nương cho Túc vương làm vương phi, lại muốn Minh tam cô nương sau khi gả không được lấy nhà chồng làm trọng, không thể vì tôn Túc vương, chỉ có thể nghe theo phụ thân ngươi, lấy tư lợi của nhị muội ngươi làm trọng, mặc kệ lập trường của vương phi, không để ý công lý đại nghĩa, đây mới thật sự là đại nghịch bất đạo!”

“ thể tử mời ăn nói cẩn thận!” Minh Thiệu An tỉnh lại từ trong khiếp sợ, nghe Cảnh Hạo càng nói càng nặng, không nhịn được đánh gãy hắn.

hắn là con trai trưởng Minh gia, thư đồng của hoàng đế, dĩ nhiên không phải người xúc động không não, trước đó là vì hắn theo kí ức cũ về Minh Lạc, không để tiểu cô nương như Minh lạc vào mắt, cảm thấy nếu muốn thử nàng thì hỏi thẳng là được, làm sao biết tông phụ trưởng công chúa, Minh lạc lại nóra những lời kinh người như vậy, vì vậy nhất thời bị nàng kích thích, không thể giữ tinh tảo, nên mới lật thuyền trong mương.

hắn hít sâu hai lần, nói với Cảnh Hạo “ thể tử, phi lễ chờ nghe. Vừa rồi tại hạ nói chuyện với xá muội, tuổi nàng còn nhỏ không hiểu chuyện mới nhất thời hiểu lầm ý ta, nên mới nói chuyện như vậy, sao thể tử chưa biết tiên căn hậu quả đã trộn lẫn như thế.”

hắn nói xong cũng không để ý sắc mặt trào phúng của Cảnh Hạo, quay đầu nghiêm mặt nói với Minh Lạc “ Tam muội, vì huynh vì chuyện ở kỳ xạ trận, nhất thời nóng lòng, dùng sai phương thức thăm dò tâm ý của muội, xin tam muội thứ lỗi, những lời vì huynh vừa nói muội hãy quên đi, không thể vì thế mà sinh bất mãn với gia tộc, oán hận tổ phụ tổ mẫu và cô mẫu.”

Minh Lạc lắc đầu nói “ lời tùy tâm sinh, mặc kệ vì lý do gì mà nhị ca nói với muội như vậy, dù muội không lấy lợi ích của Nhị đường tỷ làm trọng nhưng cũng sẽ không bao giờ bất mãn với gia tộc, bất kính với tổ phụ tổ mẫu, cô mẫu. A Lạc không còn gì để nói với nhị ca, việc này A lạc sẽ nói lại với tổ mẫu. nếu Nhị ca không có việc gì nữa, A Lạc xin cáo lui trước.”

Minh lạc nói xong cũng không nhìn sắc mặt âm trầm của Minh Thiệu An, thi lễ với hắn liền xoay người rời đi.

Minh Thiệu Ân nhìn chăm chăm bóng lưng Minh lạc, ánh mắt đỏ như muốn đào một cái động trên người nàng.

Cảnh Hạo tự tiểu phi tiểu nói “ cái kia, Minh huynh đã thăm dò được đáp án mình muốn chưa? hiện có dự định gì?”

Minh Thiệu Ân quay đầu, vẻ âm trầm trong mắt chưa tán đi, điều hấn khiếp sợ là chẳng biết tại sao trong giọng nói của vị đường muội này lại đầy vẻ oán hận với phụ thân hấn, dạng này của vị đường muội, đừng nói đem nàng gả cho người có lực uy hiếp với bệ hạ và thái hậu- Túc vương, liền gả vào nơi cầm trọng binh phía tây nam- Tây Phiên vương phủ, hấn đều cảm thấy không ổn.

hấn lạnh nhạt nói “ A Hạo, đây là chuyện nhà ta, dù ngươi có là thế tử cao quý của tây Phiên vương thì cũng không có quyền hỏi chuyện trong nhà ta.”

“ a, nếu ta cứ muốn hỏi thì sao?” vẻ mặt vui đùa của Cảnh Hạo bị thay thế bằng vẻ mặt lạnh, hấn nói “ nếu ta muốn hỏi thì sao? không phải ngươi nói gia tộc ngươi muốn gả nàng cho ta sao, vì ta vô ý với nàng nên mới bỏ ý nghĩ này. Như vậy hiện tại ta nói cho ngươi, hiện tại ta dự định hướng thái hậu cầu tứ hôn, nếu đây là mục đích hôm nay của ngươi, vậy chúc mừng, ngươi đã thành công.”

hấn nói xong cũng không để ý đến sắc mặt của Minh Thiệu Ân đột biến, quay người đuổi theo Minh lạc.

Minh lạc đi chậm, Cảnh Hạo đến hành lang cách lâm âm các không xa thì đuổi kịp nàng.

hấn ở phía sau gọi “ Minh tam cô nương.”

Minh Lạc quay đầu, thấy là hấn thì có chút ngoài ý muốn.

Cảnh Hạo thấy tiểu cô nương nhìn hấn với vẻ ngoài ý muốn thì trong lòng tahr lóng – dù vừa rồi hấn còn nghĩ nàng là vì muốn hấn chú ý nên lừa hấn thì hấn cũng nhận. dù sao hấn nhất định cũng phải cưới một tôn thất nữ hoặc nữ nhi thế gia hời Tây Phiên, trước kia hấn cảm thấy ai cũng không quan trọng, dù sao cưới về cũng là làm con rỗi, mỗi đời Tây Phiên vương đều là dạng này, nhưng bây giờ hấn lại chỉ muốn cưới nàng, đưa nàng về Tây Phiên.

hấn nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng, váy áo thêu hoa mai hoạt bát như muốn rơi xuống, mặt có chút nóng lên- hấn vẫn luôn biết nàng rất đẹp, trước kia hấn cũng từng thất thần vì một nụ cười một cái nhăn mày của nàng, chỉ là mỹ nhân mà thôi, nơi nào cũng có.

Nhưng bây giờ có chút biến chất- hấn không muốn nàng gả cho người khác.

Nháy mắt hấn có chút miệng lưỡi khô đắng.

Minh Lạc nhìn hấn cau mày nhìn mình, thần sắc có chút nghiêm túc – nàng nhớ lần trước hấn an ủi nàng ở kị xạ trận, còn có hấn trách cứ Minh Thiệu Ân trong Hà Hoa đình, hấn lo lắng cho nàng sao? Trước kia nàng không biết hấn lại là người có tâm địa như vậy- tốt hơn so với những kẻ ngoài mặt thì đối tốt với nàng, sau lưng thì chỉ coi nàng như công cụ.

Nàng không chờ hấn nói chuyện, cười với hấn “ Thế tử, đa tạ thế tử đã mở miệng giúp đỡ..”

“ a lạc, nàng không nguyện ý gả cho Túc vương, nếu ta thỉnh thái hậu tứ hôn cho chúng ta, nàng có nguyện ý không?” Cảnh hạo đánh gãy lời nàng, trịnh trọng nói.

A Lạc kinh sợ, vì kinh ngạc lên thẳng tấp nhìn hấn , nhất thời chưa phản ứng kịp.

Nàng và Cảnh Hạo quen biết từ nhỏ, nhưng chỉ dừng lại ở cái gật đầu, từ trước đến nay hấn chường mắt quý nữ kinh đô, kiếp trước hai người cũng không có quan hệ đặc biệt- nàng cũng không cho rằng hấn có tình cảm đặc thù gì với mình, vậy bây giờ sao hấn lại nói muốn cầu tứ hôn?

Nàng nhìn hấn, muốn cự tuyệt nhưng trong lòng nhất thời có chút do dự- không thể không nói, nếu muốn tránh hôn sự với Túc vương, chạy trốn gong cùm, xiềng xích của gia tộc, sự điều khiển của thái hậu cô mẫu, gả cho Cảnh Hạo là lựa chọn cực kỳ tốt.

Nàng nhìn vẻ trịnh trọng và nghiêm túc của hấn- quen biết nhiều năm như vậy, nàng biết hấn không phải người háo sắc, cũng không phải người tùy tiện hứa hẹn- nhưng nàng không muốn gả cho hấn, nếu hấn là nghiêm túc, nàng càng không thể vì trốn tránh tình cảnh của bản thân mà đưa ra loại quyết định này.

Sau khi giây giũa, thần sắc Minh lạc dần bình tĩnh trở lại, nàng ngẩng đầu muốn nói gì đó thì nhìn thấy sau Cảnh Hạo là thân ảnh mặc y phục đen chường mắt, trong nháy mắt cứng đờ.

Ánh nắng chiếu đến, nàng nhìn thấy người kia với quần áo đen thêu chỉ vàng, dưới ánh mặt trời đâm vào mắt người nhìn, đau nhức, cũng làm người ta hoa mắt chóng mặt ánh mắt nàng theo quần áo hấn đến khi chạm vào ánh mắt hấn, trong nháy mắt đó nàng cảm thấy huyết dịch toàn thân như rút đi, lúc lạnh lúc nóng, không biết bây giờ là lúc nào, nơi nào- giống như vẫn ở tường viện băng lãnh trong Túc vương phủ, mình bị giam cầm, đến cửa viện cũng không được bước ra, Túc vương phi không bằng phạm nhân.

Cảnh hạo nói xong có chút khản trương chờ đáp án của Minh lạc, hấn nhìn sắc mặt giấy dứa của nàng, rồi chậm rãi bình tĩnh, sau đó ngẩng đầu nhìn mình, tâm tình của hấn cũng theo đó mà chuyển biến, cuối cùng trái tim hấn đập rộn lên- chỉ là hấn nhìn nàng, chờ nàng, lại đột nhiên thấy sắc mặt nàng trắng bệch, ánh mắt xuyên qua hấn nhìn phía sau- trong mắt là chấn kinh, mê võng, thống khổ.

Cảnh hạo tiến lên gọi ‘ A Lạc’ nhưng mình lạc ngoảnh mặt làm ngơ, Cảnh Hạo nhủ mảy, hấn quay đầu, cách đó mấy bước có nhiều hơn một Triệu Thành.

Triệu Thành sai bước tiến đến, hấn thấy Cảnh Hạo chỉ cách Minh lạc một bước chân thì nhủ mảy, sau khi đứng giữa hai người, hấn nói với Cảnh Hạo “Cảnh thế tử, nếu Cảnh thế tử muốn hướng thái hậu cầu hôn Minh tam cô nương thì chỉ sợ để Cảnh thế tử thất vọng rồi. Minh tam cô nương đã sớm có hôn ước với bản vương, chỉ vì chút duyên cớ nên chưa công bố ra ngoài, cho nên thái hậu nương nương cũng không thể thay Cảnh thế tử cầu hôn.”

Cảnh hạo đầu tiên là giận dữ sau đó ngạc nhiên, hấn vô ý thức nhìn Minh lạc.

Từ lúc nhìn thấy Triệu Thành, Minh lạc đã khiếp sợ, sau đó lại nghe hấn nói với Cảnh Hạo, mặt nàng đỏ lên, cả giận nói “ Túc vương gia, mời nói cẩn thận, thần nữ chưa đính hôn, sao vương gia có thể ăn nói bừa bãi, có thể nói ra chuyện đã đính hôn với thần nữ? coi như người là thần vương quyền cao chức trọng cũng thể nói ra lời làm tổn hại danh dự của người khác.”

Triệu Thành quay đầu nhìn nàng, sắc mặt không lạnh lùng như khi nhìn Cảnh Hạo, mà có thể coi là ôn hòa, nói “ chuyện hôn ước đích thực là thật, chỉ là việc này là bản vương và phụ thân cô nương quyết định 15 năm trước, không lâu sau phụ thân cô nương chiến tử, về sau bản vương không nói đến nên không chỉ cô nương, ngay cả tổ phụ, tổ mẫu cô nương cũng không biết việc này.”

Lúc Minh Lạc còn đang kinh ngạc, hấn đưa tay lên trước mặt nàng, trong tay là thư lụa và ngọc bội hình viên nhận.

Minh lạc nhìn những vật kia nửa ngày- thật ra khi nhìn thấy ngọc bội, đầu óc nàng liền ‘ ông’ một tiếng- nàng nhìn hồi lâu mới run rẩy lấy những thứ đó từ tay hấn.

Sau đó nghe Triệu Thành nói “ 15 năm trước ở Vân châu, Minh tướng quân có ơn với bản vương, lúc ấy Minh tướng quân trúng dị độc của Bắc Cốt, hấn lo bản thân không thể về kinh lên gả cô nương cho ta- chẳng qua lúc đó bản vương liên phiên không lâu, lâu dài chinh chiến, tự thân khó đảm bảo, sợ làm cô nương lỡ dở nên sau khi Minh tướng quân qua đời, bản vương cũng không nói chuyện này với Minh gia.”

Minh lạc ngơ ngác nhìn thư lụa, đây khẳng định là bút tích của cha nàng- cũng không phải hôn ước, nhưng đúng là để Túc vương chiếu khán mình. Viên ngọc bội kia vốn là một đôi, phụ thân và mẫu thân mỗi người một nửa, nửa của mẫu thân đang trên người nàng, còn nửa của phụ thân, sau khi phụ thân qua đời liền không biết ở đâu- thì ra là ở trong tay Túc vương.

Đây là chuyện gì, trong đầu nàng rất loạn- chuyện này kiếp trước không phát sinh.

Nàng về năm 15 tuổi nên chuyện trước đó cũng khác so với kiếp trước? hay vì chuyện phát triển theo hướng khác, kiếp trước nàng vui mừng gả vào Túc vương phủ, sau kị xạ trận không lâu, cô mẫu hạ ý chỉ tử hôn, cho nên Túc vương cảm thấy không cần thiết nên không lấy ra những thứ này?

Nàng cảm thấy đau đầu- như vậy hấn cưới nàng cũng phải vì mưu tính, cố ý giả bộ ‘ vừa gặp đã yêu’ nhưng thật ra là vì hoàn thành hứa hẹn với phụ thân? Là nàng tính sai ngay từ đầu? nhưng nếu là do hôn ước này- cuối cùng vì sao hấn lại muốn giết nàng?

không gian tĩnh lặng, thanh âm lạnh lùng của Cảnh Hạo truyền đến, hấn cười lạnh “ chuyện 15 năm trước, một phong thư, vương gia nói là hôn ước định ra liền là hôn ước định ra sao? Lúc phụ thân Minh tam cô nương hi sinh vì nước, Minh tam cô nương còn chưa ra đời? sợ rằng Minh tướng quân ngay cả đứa bé trong bụng phụ nhân mình là nam hay nữ cũng không biết.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Vận mệnh đã sửa

Túc vương quay đầu nhìn về phía Cảnh Hạo, lạnh nhạt nói: "Việc này là thật là giả, Minh cô nương tự có phán đoán, còn không cần thế tử phí sức. Ta cùng Minh cô nương còn có sự tình thương lượng, thế tử mời đi trước."

Cảnh Hạo chống lại ánh mắt của Triệu Thành, dù Minh lạc chưa tập võ cũng có thể cảm giác được bầu không khí giữa hai người toàn guom đao, mặc dù nàng nghe được chuyện hôn ước tâm tình vẫn hôn loạn nhưng nàng rất rõ thủ đoạn của Túc vương, không muốn kéo Cảnh Hạo vào, liền hút sâu, đè cảm giác hỗn loạn xuống, nghiêm mặt nói với Cảnh Hạo “ thế tử, chuyện này có liên quan đến vong phụ, có một số việc tiểu nữ muốn hỏi Túc vương, xin thế tử cho tiểu nữ và Túc vương thương lượng, ân tình của thế tử ngày hôm nay, ngày khác xin báo đáp.”

Cảnh Hạo tay nắm thành nắm đấm, hấn nhìn sắc mặt tái nhợt của Minh Lạc, trong lòng đau nhức, càng hối hận và không cam tâm- mặc dù hấn không tiếp xúc nhiều với Triệu Thành nhưng hấn từ nhỏ đã ghiên cứu chiến dịch lớn nhỏ của triều đình, nên đã từng tìm hiểu tất cả các đại tướng, trong đó tự nhiên có Triệu Thành, đối với phong cách hành sự và thủ đoạn của hấn rất rõ ràng, hôm nay Triệu Thành đã mở miệng thì vô luận hôn ước là thật hay giả, chỉ cần mình rời đi thì liền không còn cơ hội- không, thật ra hấn có rời đi hay không sợ là đều không có cơ hội.

Chưa đạt được đã mất đi, hiện tại hấn hối hận, nếu như hấn sớm phát hiện tình cảm của mình với nàng, sớm xin thái hậu tử hôn thì sẽ không phát sinh chuyện như bây giờ.

hắn giật gật khoe miệng, cuối cùng nói với Minh Lạc “tốt, Minh cô nương, Túc vương điện hạ nói 15 năm trước phụ thân cô nương có ân với điện hạ cho nên mới có hôn ước kia, đã như vậy nếu cô nương không muốn gả cho Túc vương, thiết nghĩ Túc vương điện hạ nhớ đến chi ân của phụ thân cô nương sẽ không uy hiếp cô nương.”

Minh lạc sinh lòng cảm kích, cười gật đầu với hắn, Cảnh Hạo thì lễ với Minh Lạc, vượt qua hông nàng rồi đi.

Minh lạc nhìn bóng lưng hắn rồi đi- thật ra nàng cũng không nhìn Cảnh Hạo, chỉ là lúc này ánh mắt Túc vương dán chặt vào nàng, tâm tình của nàng lại lộn xộn, liền vô ý thức nhìn bóng lưng Cảnh hạo để tránh ánh mắt hắn- nhưng lại làm Túc vương hiểu lầm.

Bóng lưng Cảnh hạo qua khúc cua hành lang liền không thấy nữa, Minh Lạc cũng ổn định lại cõi lòng, dù thế nào hiện tại nàng cũng phải đối mặt với hắn, giải quyết chuyện này- nàng hít sâu, chỉnh đốn thần sắc, quay đầu đón ánh mắt Túc vương, sau đó thì lễ với hắn, chân thành nói : “Túc vương điện hạ, chúng ta có thể đổi chỗ khác để nói chuyện thật tốt không?”

Nơi này không phải chỗ tốt để nói chuyện, đầu tiên, nói chuyện với Minh Thiệu Án thì Cảnh Hạo xuất hiện, nói chuyện với Cảnh hạo thì Triệu Thành xuất hiện – hiện tại Minh Thiệu Án còn đang ở Hà Hoa đình, hôm nay nhiều người đến tham gia yến hội, ai biết lát nữa ai sẽ xuất hiện - còn có Đông Phù đang chờ bên ngoài, nếu lâu mà mình không xuất hiện, sợ là rất nhanh sẽ đi tìm nàng- nàng không muốn để Đông Phù nhìn thấy mình nói chuyện với Túc vương.

Cho dù hắn nói tới ‘hôn ước’ nàng cũng không có ý định gả cho hắn, chỉ cần để người khác thấy hai người ở cùng 1 chỗ, không biết còn truyền đi lời đồn gì?

Túc vương nhìn Minh Lạc, nghiền ngẫm biểu cảm của nàng – đích xác nàng có cảm xúc mãnh liệt với mình, không giống quan hệ bình thường mà chính xác là hoàn toàn bài xích- như vậy chuyện cô tình là nàng bị ép buộc hay biểu hiện bây giờ là giả bộ?

Túc vương nghĩ chuyện này nên nhất thời không trả lời Minh lạc.

Minh lạc cười khổ, nàng nghĩ kiếp này hai người mới gặp mặt 2 lần, mới nói vài câu. nàng lại đề xuất ‘nói chuyện thật tốt’ với hắn.

Nàng hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn hắn, nói tiếp: “Vương gia, trong thư của phụ thân tiểu nữ cũng không đề cập đến chuyện hôn ước, thiết nghĩ hôn ước có hay không chỉ là một câu của vương gia a?, còn có chuyện của phụ thân tiểu nữ, tiểu nữ muốn biết nhiều hơn. Nơi này không phải nơi nói chuyện, chúng ta có thể đổi chỗ khác không?”

Nàng thấy thần sắc của hắn không giống như cái gì mà ‘vừa gặp đã yêu’ nếu hắn không phải vì mưu tính mà cưới nàng, chỉ tuân thủ hứa hẹn với phụ thân nàng, như vậy nếu nàng không muốn gả phải nói chuyện thật tốt với hắn, lấy tính cách của hắn sẽ không cứng rắn ép nàng- thật ra từ trước đến nay hắn đối với thuộc hạ không tệ, kiếp trước quan hệ của hai người ngày càng kém, cuối cùng hắn không muốn gặp nàng, căn bản là vì phát sinh nhiều chuyện, không tin tưởng lẫn nhau- tình huống của hai người, vốn không thích hợp làm phu thê.

Nàng không nghĩ đến việc báo thù kiếp trước, chỉ không muốn liên quan đến hắn mà thôi- nghĩ đến thời gian thống khổ của kiếp trước thì chết là một loại giải thoát.

“Tốt” Túc vương nói.

Nửa canh giờ sau, Minh Lạc lấy có thân thể khó chịu, cáo từ Ôn Nhã huyện chủ, rồi yến hội từ sớm.

Nàng và Túc vương hẹn nói chuyện ở cửa hàng điểm tâm lớn nhất kinh thành- Như Tâm trai- đó là sản nghiệp của Túc vương, nàng cũng biết, phủ công chúa không phải nơi nói chuyện nên Túc vương hẹn nàng ở đó, nàng không chút do dự đồng ý – vợ chồng nhiều năm, dù nàng cảm thấy hắn làm việc tàn nhẫn, không từ thủ đoạn, nhưng cũng biết hiện tại hắn sẽ không làm gì nàng.

Hướng chỉ thư kia đích thật là phụ thân nàng tự tay viết.

Xe ngựa của Minh Lạc dừng ở cửa Như Tâm trai, nàng nói với Đông Phù “ngươi ở chỗ này chờ ta, tổ mẫu thích nhất là bánh phủ dung do Như Ý phu nhân tự tay làm, mấy ngày trước may mắn được Như Ý phu nhân đồng ý tặng 1 hộp, bây giờ ta vào lấy.”

Đông Phù nói “cô nương bắt quá chi là bánh ngọt, chuyện như vậy cần gì cô nương phải làm, cô nương cứ nghỉ ngơi trên xe ngựa, nô tỳ lấy giúp người.”

Minh Lạc nhú mày, thần nhiên nói “Đông Phù, bánh ngọt của Như Ý phu nhân là vạn lượng khó cầu, không phải người hữu duyên sẽ không lấy được, há có thể để người khác tùy tiện ra mặt lấy hộ? Ta để ngươi chờ ở đây thì cứ chờ, ngươi nhớ kỹ, về sau đi theo ta thì ta phân phó gì làm đó là đủ.”

nói xong không đợi Đông Phù phản ứng đã tự xuống xe.

Đông Phù nhất thời bị ánh mắt tàn khốc của Minh Lạc làm kinh sợ, ngo ngắc nhìn nàng xuống xe cũng không mở miệng ngăn cản, đến khi phản ứng lại nhảy xuống xe thì Minh Lạc đã đến cửa tiệm, nàng ta cắn răng quyết định chờ tại chỗ.

Minh lạc vào trong nói với tiểu nhị là tới lấy ‘bánh phủ dung của Như Ý phu nhân’ lập tức có người đến thì lễ dẫn nàng đến hậu viện.

Lúc nàng vào phòng, Túc vương đã ngồi sẵn đợi nàng.

Minh Lạc thì lễ với Túc vương, trực tiếp nói “vương gia, ngài định cưới tiểu nữ sao- nguyên nhân thật sự là vì di ngôn của phụ thân tiểu nữ, xin ngài chiếu

khán tiểu nữ sao?”

Triệu Thành không nghĩ đến nàng sẽ trực tiếp hỏi như vậy, hần bình tĩnh nhìn nàng giống như muốn nhìn thấu suy nghĩ của nàng, mà không trả lời.

Minh Lạc thấy hần không đáp thì cắn răng nói: “Vương gia, mặc kệ ngài có giao tình gì với phụ thân tiểu nữ, tiểu nữ vẫn là người Minh gia, không thích hợp làm vương phi của người, tiểu nữ gả cho ngài cũng chỉ lâm vào tình cảnh lưỡng nan- lúc trước tiểu nữ nói chuyện với đường huynh chắc hẳn vương gia cũng nghe thấy, mặc dù tiểu nữ bác bỏ đường huynh, nhưng trước tình thân sợ rằng tiểu nữ cũng thân bất do kỷ- huống chi người bên cạnh tiểu nữ càng khó lòng phòng bị, còn có vương gia, tiểu nữ không tin nhiệm người tiểu nữ cũng không muốn bị chỉ hôn đả quất vào tranh đấu trong triều. nếu năm đó phụ thân tiểu nữ có ân với người, xin vương gia cho phép tiểu nữ tự chọn hôn sự.”

Nàng không muốn che giấu cũng không nghĩ vì người khác mà đè nén bản thân.

Triệu Thành lặng lẽ nhìn nàng, lúc nàng thấp thỏm, rốt cục lên tiếng “ta thấy ý tứ của Minh Thiệu Đường không giống như muốn gả nàng cho ta, ngược lại có ý tác hợp nàng với thế tử Tây Phiên vương- người Minh gia thật là có ý tứ.”

Minh Lạc cắn răng không nói.

Triệu Thành nhìn khuôn mặt nhỏ quật cường của nàng, ánh mắt không dám nhìn hần, long mi dài có chút rung động, giống như muốn quét vào tâm hần- bộ dáng này nháy mắt trùng với huyền cảnh, giống như đào một lỗ trong lòng hần, thiếu chút hần không kiềm nén được.

hần bước lên hai bước, cao cao nhìn nàng nói: “nàng không muốn gả cho ta, là do thật tâm hay dục cảm cố túng (kiểu như lát mềm buộc chặt, muốn giữ thì trước tiên giải vô thắt)? Ta cho nàng biết, nếu là dục cảm cố túng thì không cần, vì khi ta nói ra chuyện hôn ước thì sẽ cưới nàng.”

Dục cảm cố túng!

Trong nháy mắt Minh Lạc đỏ bừng, nàng tức giận muốn sôi lên!

Nàng vất vả khắc chế bản thân tiến lên cho hần một cái tát, đem cái biểu hiện cao cao tại thượng, tự cho là đúng của hần giẫm xuống mặt đất- nàng lại không thể đánh lại hần, một đầu ngón tay của hần cũng có thể đẩy ngã nàng, điều này càng làm nàng tức muốn đền mạng.

Nàng chỉ có thể nói “dục cảm cố túng, nếu ta muốn gả cho người thì sẽ chết không yên lành...”

Nàng chưa kéo xong liền bị hần kéo một cái, vì kinh hãi nên nửa câu còn lại cũng không phát ra.

hần lạnh lùng nói “không muốn thì không muốn, không phải nàng rất sợ chết sao? nói thế ngược lại làm người ta kì lạ.”

“không muốn gả cho ta- là muốn gả cho thế tử Tây Phiên vương sao?”

Tay nàng bị hần cầm đến đau nhức, nàng chán ghét bị hần kéo, chán ghét gần hần như vậy, khí tức của hần làm nàng chán ghét đến cực điểm, nàng liều mạng giật tay ra, gần như mất khống chế nói “người có tư cách gì quản ta, ta muốn gả cho ai cũng sẽ không gả cho người, người cái tên điên này.”

Triệu Thành bỗng nhiên buông ra, Minh Lạc lui về sau mấy bước mới đứng vững, nàng nắm tay mình, cổ nén nước mắt sắp rơi xuống – chuyện gì xảy ra, đây là lần thứ 2 hai người gặp mặt ở kiếp này, kiếp trước lúc đầu hần cũng không có điên như thế này! Kiếp trước nàng cũng bị hần đối xử như thế này, kiếp này vẫn còn phải chịu vũ nhục như vậy!

Minh Lạc thờ hào hèn, cổ gấn trần định bản thân, nghĩ cách làm rõ chuyện này, thì tiếng Triệu Thành truyền đến.

hần nói “nàng cũng không phải thích thế tử Tây Phiên vương. Nàng không nguyện ý gả cho ta, Cảnh Hạo đề xuất muốn xin thái hậu chỉ hôn, nàng do dự, vì nàng muốn trốn tránh khống chế của gia tộc, không muốn bị lợi dụng, cuốn vào triều đình. Vì nàng biết, vô luận gả cho ai cũng không trốn thoát được vận mệnh bị gia tộc bài bố- mà gả cho Cảnh hạo, Tây Phiên ở xa mới có thể chạy được.”

Lúc này giọng hần bình tĩnh, giống như người vừa kéo nàng căn bản không phải hần.

Minh Lạc lui về sau 1 bước, nàng nhìn hần chằm chằm, không thừa nhận cũng không phủ nhận – vì sao nàng phải giải thích với tên điên này?

Triệu Thành nhìn thấy ánh mắt e ngại và đề phòng của nàng, tâm đề xuống.

Lúc này hần chỉ là thăm dò mà thôi- phản ứng của nàng ít nhất nói rõ về độc tình – nếu có thứ như vậy thì ít nhất không phải do nàng muốn- chỉ là không biết nàng có cảm kích.

hần nhìn mắt nàng, chậm rãi nói “năm đó ta liên phiên, chưa vào Tây Ninh, ở cảnh nội của Thanh Châu liên tiếp bị thích khách của tây Vực và Bắc Cốt truy sát- những thích khách đó mặc trang phục của Bắc Cốt và tây Vực, dùng đao kiếm của Tây Vực và Bắc Cốt nhưng võ công lại khắp nơi lộ ra vết tích trung nguyên, ta gặp mấy lần truy sát, tổn thất rất nhiều hộ vệ bên người, vì muốn chia đôi lực lượng kẻ địch nên chia ra, dùng thể thân dẫn một bộ phận đi hướng khác. Lúc đó ta gặp phải bắc quân-quân đội của phủ đô đốc phụng hoàng mệnh ra ngoài tìm kiếm ta, lúc ấy phụ thân nàng cũng ở đó, hần nhận ra ta, nhưng lại che đậy cho ta trước mặt chỉ huy sứ bắc quân- đây chính là chi ân của phụ thân nàng với ta.”

“nàng có biết người phụng mệnh an bài truy sát ta là ai không? Là đại bá phụ của nàng- vì chuyện này tiên đế không dám tin nhiệm người khác, người trong âm vệ doanh hoàng gia, trung với hần nhưng càng trung với phụ hoàng ta, cho nên hần chỉ có thể giao việc này cho người ngoài cung, đại bá phụ

của nàng lớn lên cùng tiên đế, lại là huynh trưởng của hoàng hậu- việc này sợ là tổ phụ của nàng cũng không biết- cho nên phụ thân nàng cứu ta là phần bội đại bá phụ của nàng, thậm chí cả gia tộc nàng.”

Sắc mặt Minh Lạc trắng bệch- hần, có ý gì?!

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương không đã sửa

Minh lạc nhìn hần, nàng rất muốn tỉnh táo, nàng nghĩ trải qua kiếp trước sẽ không có chuyện gì khiến nàng mất bình tĩnh, chỉ ít nàng có thể không chế tâm tình của mình, nhưng giờ phút này, nàng cảm thấy một cổ bi thương đánh tới- nếu như điều hần nói là sự thật, vậy Minh gia và hần có từ thù!

Loại tình huống này, không nói đến lập trường chính trị, không nói đến đấu tranh trên triều, tổ phụ, tổ mẫu, còn có cô mẫu, bọn họ muốn nàng vào Túc vương phủ, nàng liền sẽ không có thời gian tốt đẹp, đồng thời bọn họ muốn mượn tay người bên cạnh nàng, lợi dụng tín nhiệm của nàng, làm nhiều chuyện như vậy,

Căn bản ngay từ đầu nàng đã được phán hi sinh, quân cờ lợi dụng xong thì vứt bỏ.

Còn người trước mặt này, bất quá chỉ là lần gặp mặt thứ 2, hần cứ như vậy tùy ý khinh mạn, vũ nhục mình, nơi nào có nửa điểm thích mình?

Bọn hần đều coi nàng là đồ đàn!

Minh Lạc cho là lúc chết đi mình đã nhìn thấu, sau khi trùng sinh sẽ lạnh tâm mà sống, không ngờ lại lộ ra bí mật làm nàng không chịu nổi.

Nhưng dù thế nào thì nàng nhất định phải tỉnh táo, nàng không thể mất không chế trước mặt hần, không thể để hần nắm tâm tình của mình kéo đi.

Nàng miễn cưỡng chịu đựng run rẩy nói “ cho nên dù phụ thân tiểu nữ thế nào, nhưng Minh gia là từ thù của vương gia, không cần nói đến lập trường chính trị và tranh đấu triều đình. Minh gia và vương gia đứng ở thế lưỡng lập, vậy vì sao vương gia còn nói ra hôn ước kia? Túc vương điện hạ.. Ngài, đến cùng là vì sao lại muốn cưới tiểu nữ? nếu phụ thân tiểu nữ có ân với ngài vậy xin ngài cự tuyệt hôn sự này? Việc này không phải việc khó với ngài. Mà tiểu nữ gả cho ngài, ngài không có bất cứ lợi ích gì. Ngài cưới bất cứ một thiên kim của vị đại thần nào cũng thực dụng hơn tiểu nữ. cưới tiểu nữ chỉ làm các quan văn bài xích ngài mà thôi.”

hần lẳng lặng nhìn nàng, thần sắc chậm lại.

hần nhìn ra, nàng khóa cảm xúc cầu mình, hần nghĩ nàng chính xác không muốn có gút mắc gì với mình. Phụ thân nàng phò thác hần chiếu khán nàng, xem trên phần nhân tình cũ, hần sẽ đối với nàng thật tốt, nhưng mặc kệ chuyện độc tình có phải thật, chuyện nàng chính là nữ nhân trong huyển cảnh, hần không thể để nàng lên kiệu hoa của người khác – vì nữ nhân đó nên hoàn toàn thuộc về hần.

hần đã sớm phát hiện, dục vọng của hần vì nàng mà sinh, không muốn động vào nữ nhân khác. Lúc đầu hần nghĩ bản thân chỉ có thể cả đời như vậy, vĩnh viễn trông coi một nữ nhân trong ảo cảnh, không nghĩ đến nàng lại thật sự tồn tại, một người sống sờ sờ.

hần cũng biết chút ít về độc tình, theo hần biết độc đó là nữ tử muốn để nam nhân khăng khăng một mực với mình, ngoại trừ tình cảm còn lại không có chỗ xấu- chỉ ít chỉ ảnh hưởng đến cảm xúc của hần cũng không ảnh hưởng đến phán đoán.

Tại thời khắc không rõ tình huống thì tạm thời như thế đi.

hần chậm rãi nói: “ ta cưới là vương phi của ta, không phải công cụ thông gia. Nàng yên tâm, nàng gả cho ta, ta sẽ không để cho nàng liên lụy vào tranh đấu triều đình. Chỉ cần nàng.”

“ chỉ cần nàng không tự đem mình liên lụy vào, ta không cần nàng làm đến mức như đã nói với Minh Thiệu An trong hà Hoa đình- chỉ cần nàng nhớ kĩ nàng là vương phi của ta, gặp chuyện khó thì nói cho ta, ta sẽ lo liệu- sẽ không để nàng liên lụy vào đó.

không phải công cụ thông gia.. đó là gì? Chẳng lẽ chỉ vì hứa hẹn với phụ thân?

Minh Lạc lắc đầu, rốt cuộc không tìm được nước mắt – nàng nghĩ đến kiếp trước, ánh mắt lạnh như băng của hần, ánh mắt thất vọng, chán ghét, hung hiểm – vô luận thế nào nàng cũng là nữ nhi Minh gia, bọn họ đâu đến chết đi sống lại, sao nàng có thể không liên lụy? mà sau khi hần lên ngôi, chờ đợi Minh gia chính là khám nhà diệt tộc, hoặc cũng không cách kết cục đó bao xa- nàng hận cô mẫu và bá phụ lợi dụng nàng, cũng không có ý định để bọn họ tiếp tục lợi dụng- nhưng lúc đó nàng có thể không quan tâm tổ phụ tổ mẫu sao?

không, không chỉ như thế- nàng gả cho hần, chuyện kiếp trước cũng sẽ dây dưa với nàng- nàng vĩnh viễn không thể thoát ra. Biết rõ phía trước là thời gian đau khổ, vì sao nàng còn đắm vào?

Nàng nói “ sao tiểu nữ không liên lụy trong đó? không nói đến tâm tư của thái hậu và đại bá phụ, tiểu nữ không biết cũng không muốn biết. nhưng tiểu nữ là do tổ mẫu nuôi lớn, nếu tương lai người chấp chương. chấp chương thiên hạ, tất sẽ không bỏ qua Minh gia, đến lúc ngài trị tội Minh gia, tiểu nữ nên tự xử thế nào?”

“phụ thân tiểu nữ cứu người, nhưng ngài có thể cam đoan người bên cạnh ngài không thanh trừ tiểu nữ? dù sao vị trí chính phi của ngài cũng rất nhiều người muốn- tiểu nữ không muốn gả cho ngài, biết rõ là hố lửa, vì sao tiểu nữ còn muốn nhảy vào?”

“Túc vương gia, phụ thân tiểu nữ đã có ân với ngài- vậy xin ngài giờ cao đánh khẽ, cho tiểu nữ một con đường sống. chuyện hôm nay, ngài biết năm đó là đại bá phụ an bài truy sát ngài, chuyện này tiểu nữ lấy tính mạng ra đảm bảo sẽ không lộ ra ngoài nữa chữ, tương lai chuyện của ngài và Minh gia tiểu nữ cũng không lẫn vào, phụ thân tiểu nữ đã xin ngài chiếu khất tiểu nữ, ngài chỉ cần hỗ trợ, xin ngài cự tuyệt dự định tứ hôn tiểu nữ với vương gia của thái hậu là đủ.”

Nàng cảm thấy câu chữ của mình có chút hỗn loạn, nhưng nàng nghĩ hán đại khái sẽ hiểu.

Triệu Thành nhìn nàng- nàng thật rất thống khổ, thống khổ này bắt nguồn từ hán, nàng không muốn gả cho hán- hán đưa tay đè lên vị trí trái tim, nhìn nàng thống khổ, hán vậy mà cũng sẽ cảm thấy đau nhức.

Cái này nếu không phải do trúng cổ, hán sẽ không tin.

hán lấy lại bình tĩnh, chậm rãi nói “ vương phi của ta, còn chưa đến phiên người khác lên tiếng. Minh công nương, nàng đã thấy rõ như vậy, coi như biết, dù nàng gả cho ai cũng không thoát được gia tộc. coi như nàng gả cho thế tử Tây Phiên vương- nàng cảm thấy tốt hơn gả cho ta sao? Thế tử Tây Phiên vương, bất kì một đời thế tử nào, ngoại trừ lấy một quý nữ kinh thành làm chính phi thì phải lấy một quý nữ thế gia Tây Phiên làm trắc phi, ngoại trừ hai vị Tây Phiên vương thuở mới dựng nước, có 6 vị Tây Phiên vương, trong đó 4 vị đều xuất thân thi trắc phi thế gia Tây Phiên, trong hai vị kia, có 1 vị chết sớm, đệ đệ khác mẹ được lập lên, cũng chính tập tục lập nhi tử của trắc phi làm vương.”

“Mẫu thân Cảnh Hạo xuất thân từ Lam gia, một trong tam đại thế gia Tây Phiên, nàng cũng biết biểu muội của Cảnh Hạo, đích trường nữ Lam gia, từ nhỏ nuôi dưỡng ở Tây Phiên vương phủ, cô mẫu nàng ta, chính là mẫu thân Cảnh Hạo, nàng cho rằng là vì sao? Dù Cảnh Hạo thật lòng muốn cưới nàng hay không, thì khi hán về Tây Phiên sẽ phải nạp mấy vị nữ nhi thế gia Tây Phiên làm trắc phi, giữ vững vương vị của hán- hán lâu dài ở lại trong kinh, còn có hai đệ đệ, một điểm căn cơ hán cũng không có. Huống chi Tây Phiên lâu dài chiến loạn, là địa phương dùng vũ lực để thể hiện địa vị?”

“Nàng nói, nếu tương lai ta trị tội Minh gia, nàng gả cho ta, thì phải tự xử như thế nào- vậy nàng cho rằng, nàng gả cho Cảnh Hạo, đến lúc đó nàng phải tự xử như thế nào? Minh gia bị định tội, nàng chính là nữ nhi của tội thần, dù triều đình không tứ hôn một quý nữ khác cho Cảnh Hạo, nàng cảm thấy ở Tây Phiên vương phủ sẽ tự xử thế nào?”

hán nhìn nàng, sắc mặt nàng ngày càng trắng, nhưng theo lời hán, ánh mắt nàng dần kiên định, không hỗn loạn như trước- nhưng ánh mắt quật cường đó vẫn như vậy, căn bản không nghe hán nói, ánh mắt đó là dù người nói gì ta cũng sẽ không gả cho người.

hán thở dài, quay người nhìn ngoài cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài nói “ nàng thấy không, hồ sen ở chỗ này, Kỳ Sơn ở phía xa kia, dù nàng trốn tránh hay không thì bọn hán vẫn tồn tại, chỉ khi nàng đứng ở chỗ cao, mới có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện cần thiết, nàng đứng cao hơn bọn hán thì mới không bị khống chế.”

“nàng không thấy kì quái sao? Ta và phụ thân nàng chỉ gặp mặt 1 lần, nhưng nửa năm sau, hán chiến tử lại để lại thư cho ta, chế ngự Bắc Cốt như thế nào, tiếp viện quân Tây Ninh, hoàn toàn chính xác, không có gì là giả, nhưng không đến mức phò thác nàng cho ta- năm đó ta còn chưa đầy 10 tuổi.”

Minh lạc khiếp sợ nhìn hán – nếu là kiếp trước nàng sẽ không hiểu những lời này của hán, nhưng bây giờ nàng lập tức hiểu- hán nói cái chết của phụ thân nàng có điều đáng ngờ.

“ngài, ngài nói..”

Nàng chăm chú nhìn hán không muốn tin tưởng, theo trí nhớ kiếp trước hết lần này đến lần khác bọn họ làm quá nhiều chuyện, nên hoài nghi đã xâm nhập vào xương cốt nàng, cho nên nàng ác ý đi phỏng đoán, không chỉ thế nàng đột nhiên nghĩ đến chuyện nàng hoang mang không hiểu trước đây- vì sao Minh gia, hoặc là nói đại bá phụ nàng, khi nàng còn bé đã bỏ trí, ngăn cản cửu cửu nàng hồi kinh, ngăn cách nàng và cửu cửu- vậy mẫu thân nàng đâu, mẫu thân nàng là vì khó sinh, là khó sinh hay là?

Nghĩ đến đây Minh Lạc cảm thấy không thờ được, trời đất quay cuồng – bọn hán giết phụ thân nàng, giết mẫu thân nàng, còn có con của nàng- hài tử trong bụng nàng năm đó, đứa bé làm quan hệ của nàng và Triệu Thành trở nên quyết liệt, nàng cảm thấy Triệu Thành không muốn đứa bé, nhưng bây giờ...

“Minh công nương.”

Minh Lạc hô hấp dồn dập, hán là người tập võ, lập tức phát hiện không đúng, khi nàng té xỉu liền đỡ được nàng, một tay đặt lên trán nàng.

hán nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, hơi nhui mày, hán không nghĩ phản ứng của nàng lại lớn như thế.

một lúc sau Minh Lạc mới tỉnh lại, nàng tránh khỏi ngực hán, chậm rãi đứng thẳng, - trước ngày hôm nay, nàng chỉ nghĩ đến việc sống tốt, không làm con cò của bọn hán, không để bọn hán lợi dụng, né tránh phía xa là được, nàng còn lấy mọi cơ hội xây dựng tâm lý của mình, nghĩ còn ơn dưỡng dục của bọn hán nàng đã trả hết ở kiếp trước, điều nên báo cũng đã báo, nàng không nợ bọn họ.

Nhưng bây giờ nàng muốn đem tất cả mọi chuyện không minh bạch kiếp trước phơi bày, bắt kẻ kẻo nào, nếu thật sự phụ thân nàng, mẫu thân nàng, còn có con nàng, không phải chiến tử, không phải khó sinh cũng không phải ngoài ý muốn.. những hung thủ giết người kia, mặc kệ là ai, nàng không thiên đao vạn quả bọn hần thì không thể tiêu tan mỗi hận trong lòng nàng!

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tư tình đã sửa

Minh Lạc quay người rời đi, cơ hồ quên mất Túc vương Triệu Thành đang đứng cạnh cửa sổ, phu quân trước của nàng.

“A Lạc” Túc vương ở phía sau nàng gọi.

Trước đó vẫn là Minh cô nương, giờ đã là a Lạc- mà hần gọi cực kì tự nhiên, giống như đã từng gọi nhiều lần.

Minh lạc quay đầu nhìn nam nhân trước mặt- giờ phút này đối mặt với hần, tâm nàng lạnh như nước- so sánh ra, người này mặc dù đáng ghét, nhưng so với chuyện đáng sợ mà có thể là Minh gia làm thối với hần, nàng có thể tâm bình khí hòa.

Nàng vẫn không hiểu người này, kiếp trước coi như nàng sinh hoạt cùng hần một số năm, nàng nghĩ rằng chỉ ít mình cũng hiểu hần một chút, nhưng bây giờ nàng không dám tin tưởng những phán đoán kiếp trước của mình- nếu kiếp trước nàng có thể móc tìm móc phổi với kẻ thù giết phụ mẫu, vì bọn hần mà tự đặt mình vào tình thế khó xử, nát tâm, nàng còn tư cách gì đi tin tưởng phán đoán của mình?

Nàng nói: “Vương gia, những chuyện này tiểu nữ cần thời gian làm rõ. Xin ngài nể mặt phụ thân tiểu nữ - nếu là thật cũng xin cho tiểu nữ chút thời gian. thật ra vương gia có rất nhiều lựa chọn tốt hơn.”

Nhiều lựa chọn tốt hơn?

hần nhìn chằm chằm vào mắt nàng, nói “A lạc, nàng thật không biết vì sao ta muốn cưới nàng sao?”

Minh Lạc có chút không hiểu nhìn hần – nàng cảm thấy hần hiện tại rất cổ quái, nhưng nàng vốn cũng không hiểu hần, hiện tại cũng không muốn hao tổn tâm trí đi đoán hần muốn gì.

Minh lạc lắc đầu, có chút chán ghét nói “tiểu nữ không biết, tóm lại mặc kệ vì điều gì đều xin vương gia suy nghĩ lại.”

Bộ dáng này của nàng căn bản là không biết tình huống của cơ thể hần- nếu nàng nuôi độc tình, đồng thời cảm kích thì không có khả năng nói và bày ra bộ dạng như vậy.

Việc này sẽ chậm rãi tra.

Nhưng phản ứng của nàng với những lời hần nói cũng quá mức lớn – tuy mình một mực dẫn dắt nhưng chỉ có mấy lời, nàng lập tức biết hàm ý trong lời mình, lập tức liên hệ với những gì Minh Thiệu Ân nói trong Hà Hoa đình, hần không thể không hoài nghi, nàng, hoặc Minh gia có chuyện mà hần không biết, hay cái chết của phụ thân nàng thật sự liên quan đến đại phòng Minh gia, còn bị nàng phát hiện manh mối?

Nhưng nói thế cũng không thông – nếu đại phòng Minh gia xuất thủ hại chết phụ thân nàng, làm sao Minh gia có thể dùng nàng để chế độc tình?- có lẽ huyền cảnh kia chỉ là trùng hợp? nhưng như vậy thì quá trùng hợp rồi!

hần không tiếp lời nàng, mà chỉ nói “A Lạc, cái chết của phụ thân nàng ta cũng không thể xác định, ta đã phái người đi điều tra nhưng nếu việc này thật sự cổ quái, bây giờ nàng vẫn sinh hoạt ở Minh gia, không cần lộ ra dị dạng- nếu không sợ rằng nàng không thể sống mà rời khỏi Minh gia.”

hần vừa nói vừa nhìn thần sắc biến hóa của nàng.

Minh Lạc phát giác ánh mắt của hần, trong lòng cười tự giễu – người này từ trước đến nay luôn nhạy cảm, dị trạng của mình chắc đã bị hần phát hiện cho nên mới mở miệng dò xét.

Phát hiện thì phát hiện đi, nàng hiện tại không có tính lực đi che giấu với hần, cũng không cần thiết, cho nên nàng thi lễ với hần, khách khí nói “đa tạ vương gia nhắc nhở, chuyện của Minh gia, tiểu nữ tự có phân tặc.”

nói xong quay người rời đi – ban đầu nàng tìm hần nói chuyện là muốn đánh gãy ý nghĩ muốn cưới nàng của hần, kết quả lại ngược lại, toàn bộ tâm trí nàng hoàn toàn bị dẫn đến chuyện của phụ thân và mẫu thân nàng, việc lấy hay không lấy hần làm phu quân, không còn quá quan trọng.

Lần này Triệu Thành không cản nàng.

Minh Lạc rời đi dưới mắt hần, đi xuống, nhận bánh phù dung tiểu nhị đã chuẩn bị sẵn, rời khỏi Như Tâm trai.

Lúc nàng đi vào đến giờ đã có thời gian uống mấy chén trà, không phải vào lấy bánh ngọt sao, sao cần nhiều thời gian như vậy?

Đồng Phù đợi bên ngoài, mười phần sốt ruột, đang do dự không biết có nên vào hỏi thăm hay không, thì thấy Minh Lạc đi ra, thở phào một hơi.

Nàng ta bận bịu đón, cẩn thận nhân lấy bánh ngọt, chỉ là nàng ta nhìn thấy sắc mặt Minh Lạc, trong lòng giật mình, đỡ Minh lạc nói “ cô nương, sao sắc mặt người lại kém như vậy, là bệnh tim phát tác sao? Chúng ta mau về phủ, người nghỉ ngơi đi, lão phu nhân mà biết người mang bệnh còn đến đây lấy bánh ngọt, sợ là sẽ trách phạt nô tỳ không biết phân tấc, không phục thị tốt cho cô nương.”

Minh Lạc “ ừ” một tiếng, lười ứng phó nàng ta, vừa được nâng lên xe, nàng mệt mỏi, nghĩ đến cuộc nói chuyện với Minh Thiệu Ân trong phủ trưởng công chúa, ban đầu nàng muốn xử lý vẹn toàn- nhưng nếu cái chết của phụ mẫu nàng thật có vấn đề, nàng biểu hiện như vậy sẽ làm một ít người sốt ruột, làm người ta ngủ không yên giấc, vì vậy nàng càng phải cẩn thận ứng phó.

Hiện tại nàng còn ở Minh gia, một mối quan hệ, một chút thế lực câu bản thân cũng không có, nếu có người muốn nàng chết, sợ rằng giống như bóp chết một con kiến.

Sau khi Minh Lạc về Minh gia, trước về viện của mình thay y phục mộc mạc, rửa mặt, nhìn khuôn mặt tái nhợt, vô cùng tiêu tụy, mới hài lòng gật đầu, ôm hộp bánh ngọt đi Vinh Thọ đường, thỉnh an Minh lão phu nhân.

Minh lão phu nhân nghe tôn nữ về trước khi yến hội kết thúc thì nghi hoặc, đến khi thấy Minh lạc đến thỉnh an, sắc mặt tái nhợt liền đau lòng. Vội cho nàng miễn lễ, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, ôm nàng nói “ Lạc nha đầu, con đã bệnh thì nghỉ ngơi cho tốt, sao còn chạy đến đây thỉnh an, con xem, thời gian này con bệnh không ngớt, hiện tại gầy thành như vậy.”

Minh lạc ho hai tiếng, thấp giọng nói “ Tổ mẫu, từ khi Như Ý phu nhân gả cho Tôn đại nhân rất ít khi tự mình làm bánh ngọt. vài ngày trước tôn nữ vất vả lắm mới xin được nàng ấy 1 hộp bánh ngọt, hẹn hôm nay sẽ đi lấy, sao có thể thất tín? Mà tổ mẫu cũng biết bánh ngọt để lâu sẽ không ngon, bệnh của tôn nữ cũng không phải ngày một ngày hai, chỉ là mấy bước đường, không sao, huống hồ tôn nữ thăm tổ mẫu xong mới an tâm đi ngủ.”

Minh lão phu nhân nghe được lời này thì đỏ ngầu cả mặt, trong lòng vừa cảm động vừa chua xót, nói chuyện với nàng một hồi lâu mới bảo ma ma tâm phúc- Vu ma ma đưa Minh lạc về viện, đợi Minh Lạc ngủ mới về bẩm báo.

nói về Minh Thiệu Ân.

ở phủ Thăng Bình trưởng công chúa, Minh Thiệu Ân thấy Cảnh Hạo đuổi kịp Minh Lạc, lại thấy Túc vương Triệu Thành tiến đến nói chuyện – dù mấy người đó rất nhanh tách ra nhưng cũng đủ làm hăm mười phần bất an – Cảnh Hạo là hắc mã đến, có thể hăm không nghĩ cuộc nói chuyện với đường muội lại diễn biến như vậy, có thể cuộc đối thoại đó bị Túc vương Triệu Thành nghe được!

nhớ lại trong kỳ xạ trận, Túc vương và Cảnh Hạo thay nhau nói thay Minh Lạc, theo trực giác nam nhân, hẳn có thể khẳng định Túc vương và Cảnh Hạo có mấy phần ý tứ với đường muội- không nói đến cái khác, nhưng vị đường muội này hẳn nhìn không thấu nhưng lại có vẻ ngoài tú lệ, hẳn còn phát hiện ngay cả tiểu hoàng đế có tính cách quái dị, cũng vài lần nhìn nàng bằng ánh mắt khác thường- nghĩ đến đây trong lòng Minh Thiệu Ân lại bực bội.

muội muội Minh Tú của hắn mới là hoàng hậu tương lai của Đại Ngụy, tướng mạo của Minh lạc đáng lẽ nên là của Minh Tú mới phải, thuộc về nàng thật lãng phí!

Minh Thiệu Ân đem cuộc nói chuyện với Minh Lạc ở Hà Hoa đình nghĩ lại 2 lần, càng nghĩ càng bất an- cho nên hôm đó về Minh phủ, hẳn không trực tiếp đi tìm mẫu thân, cũng không đến chỗ Minh lão phu nhân mà đến thư phòng của phụ thân hắn, Minh thượng thư, chờ đến tận khi Minh thượng thư hạ nha (thoái triều)

Sau đó hắn nói lại lời của Minh Lạc và Cảnh Hạo, không sót một câu cho Minh thượng thư.

nói xong hắn quỳ xuống thỉnh tội: “ phụ thân, nhi tử bị tính tình nhu thuận ngày xưa của tam muội muội làm mê hoặc, nhất thời sơ sẩy mới gây ra sai lầm lớn, xin phụ thân trách phạt. nhưng nhi tử nghe ngữ khí của tam muội muội, không biết vì sao lại có oán hận với phụ thân và nhị muội, tâm tư của nàng như vậy, nếu lấy chồng xa ở Tây Phiên cũng thôi, nhưng nếu gả cho Túc vương. Túc vương lòng lang dạ thú, nhi tử sợ đến lúc đó nàng chẳng những không làm trợ lực cho Minh gia chúng ta và nhị muội, còn có khả năng gây tai họa cho nhị muội muội và cô mẫu.”

Sắc mặt Minh thượng thư trầm như nước, hai tay vịn trên ghế nắm thành quyền, cảm xúc cuộn cuộn, cũng không đoái hoài đến việc truy cứu con trai, rít qua kẽ răng “ ngữ khí của nó mang theo oán hận?”

“ vâng, nhất định con không cảm giác sai.” Minh Thiệu Ân khẳng định nói.

hắn gật đầu, chậm rãi nói “ tốt, con lui xuống đi. Nhớ kỹ về sau con không cần quản chuyện này, vì phụ sẽ xử lý.”

Minh Thiệu Ân nhìn vẻ mặt ngưng trọng của phụ thân, trong lòng không hiểu sao sinh ra sợ hãi, dù trong lòng nghi ngờ những vẫn lui ra.

Minh thượng thư ở thư phòng một hồi lâu, sau khi suy nghĩ một phen, nghĩ cháu gái luôn ở trong nội trạch, lần này nàng biến hóa sợ rằng cũng là do trong nội trạch, nghĩ như vậy tâm nói lòng một chút, đêm đó đi tìm phu nhân mình, Minh đại phu nhân Chu thị, tra hỏi.

hắn lựa lời kể lại cuộc nói chuyện của Minh Thiệu Ân và Minh Lạc, sau đó nói với Chu thị “ hôm đó nàng nói với ta tính tình Lạc tỷ nhi khác thường, ta

vốn cũng không để ý, nhưng hôm nay nghe Thiệu Ân nói, nó dường như rất oán hận đại phòng chúng ta- ta nhớ đứa nhỏ này luôn nhu thuận, chưa từng có dị trạng, với nàng, không thân như mẫu nữ nhưng cũng thân cận, ôn hòa với hai tỷ muội Minh Tú, Minh Viện, sao đột nhiên tính tình lại thay đổi như vậy?”

“phu nhân ở nội trạch, có chú ý thời gian này nó tiếp xúc với những ai? nói cái gì? Tỷ như người cũ bên người năm đó của mẫu thân nó?”

Minh đại phu nhân nhìn Minh thượng thư nhìn chăm chăm mình thì trong lòng roi lởp bộp, thất thanh kêu “lão gia?”

Bà ta ngồi trên ghế, cũng kinh nghi bất định, nhưng bà ta tỉnh tề nghĩ tất cả sự tình mấy ngày nay một lần, tâm dần ổn định lại, lắc đầu chậm rãi nói “hắn là không có. Lão gia, năm đó người bên cạnh Dung thị, nên chết đều chết, nên bán cũng đã bán, không còn người nào trong nhà.”

“sau chuyện của Minh Viện, thiếp cũng tìm Hạnh nhi hỏi qua, nó không tiếp xúc với người không ổn nào- chỉ là không biết vì sao gần đây nó thường hay bị bệnh, tính tình liền biến thành như vậy- theo thiếp thấy tình hình này giống như lớn rồi, trong lòng có người, nên bất mãn với hôn sự mà người nhà sắp xếp, bắt đầu suy tính cho bản thân.”

“nghe chàng nói như vậy- thiếp thân đột nhiên nghĩ đến, Cảnh thể từ đột nhiên nói muốn cầu thái hậu tứ hôn với Lạc tỷ nhi, chuyện lớn như vậy chắc không phải nhất thời xúc động, thiếp thân hoài nghi, Lạc tỷ nhi và Cảnh thể từ sớm đã có tư tình, hai đứa thanh mai trúc mã lớn lên, có tình cảm là chuyện bình thường, sợ là Lạc tỷ nhi hiểu lầm lão gia, vì Tú tỷ nhi nên nhất quyết gả nàng cho Túc vương, cho nên mới sinh oán hận với đại phòng.”

Minh thượng thư chậm rãi gật đầu, nói như vậy liền thông, tâm hắn cũng đặt xuống.

Đúng vậy, chuyện năm đó đã sớm hồi phi yến diệt, nàng là một tiểu nha đầu, lớn lên ở nội trạch, sao có thể đoán được manh mối gì, là do bản thân mình quá mức lo lắng. nhưng nàng bày ra tính tình tiểu gia lại có thể nảy sinh tư tình với Cảnh thể từ, chuyện có nên gả nàng cho Túc vương hay không hẳn sêthương nghị kỹ với phụ thân

(lời tác giả: Minh đại bá, người làm như chuyện Minh Lạc có lấy Túc vương hay không là do người quyết định vậy)

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cầu hôn

Tâm Minh thượng thư mặc dù vì lời của Minh đại phu nhân mà tạm thời nói lòng nhưng chuyện của Minh Lạc, hắn càng nghĩ càng cảm thấy nếu gả Minh lạc cho Túc vương thì giống như chôn một cái đinh trong lòng, kiểu gì hắn cũng không gnur ngon được – đề xuất gả Minh lạc cho Túc vương là sau khi phụ thân hắn, Thừa Ân công, Minh lão thái gia và thái hậu thương nghị, hắn căn bản không chen vào được.

Sau khi Minh đại lão gia suy tính tốt, rốt cuộc hôm sau đi viện từ của Minh lão thái gia.

Minh lão thái gia đã sớm lui khỏi triều đình, sống trong trạng thái nửa quy ẩn, nếu không phải chuyện quan trọng Minh thượng thư rất ít tới quấy rầy hắn- hôm đó hắn đến, Minh lão thái gia đang luyện chữ ở thư phòng- lúc Minh thượng thư đến cửa thư phòng thì cho tùy tùng tâm phúc của mình một ánh mắt, tùy tùng kia thông minh liền đứng canh giữ ở ngoài.

Minh lão thái gia thấy nhi tử đến cũng không dừng tay, Minh thượng thư đứng hầu bên cạnh nửa canh giờ, Minh lão thái gia không ngẩng đầu nói “hôm nay ngươi đến đây là có chuyện gì?”

Minh thượng thư không dám vòng quanh với Minh lão thái gia, nói “phụ thân, thái hậu nương nương có ý tứ hôn Lạc tỷ nhi cho Túc vương, nhưng mấy ngày nay xảy ra chút chuyện, nhi tử thấy Lạc tỷ nhi căn bản vô ý với Túc vương, nhưng chuyện gia tộc quyết định không tới phiên các nàng muốn hay không muốn.. nhưng, phụ thân, Lạc tỷ nhi dù sao cũng là cốt nhục duy nhất nhị đệ lưu lại, nhi tử có chút không đành lòng.”

Minh lão thái gia đang viết chữ ‘Tịch’, nghe trưởng tử nói, vừa vận thu bút, không biết có phải đột nhiên nghe trưởng tử nhắc đến ấu tử nên tay dừng lực một chút, chọc vào tâm chữ tịch.

Minh lão thái gia nhìn chăm chăm chữ kia, không nên tiếng, liền nghe trưởng tử nói. “phụ thân, Túc vương hắn, lòng lang dạ sói, sớm muộn gì cũng sẽ có ý nghĩ gian dối, lúc đó Lạc tỷ nhi kẹp ở giữa.. nhi tử càng nghĩ càng cảm thấy có lỗi với nhị đệ...”

“Vậy ngươi cảm thấy thế nào?” Minh lão thái gia không ngẩng đầu, bình tĩnh nói.

“phụ thân, nhi tử nghĩ, dù sao Lạc tỷ nhi cũng là cốt nhục duy nhất của nhị đệ, vì nhị đệ, nhi tử chỉ muốn nàng bình an Khang thuận, mỹ mãn một đời. Chỗ Túc vương, theo nhi tử thấy, Bắc Cốt có ý hứa gả công chúa Bắc Cốt, không bằng chúng ta để thái hậu nương nương thúc đẩy chuyện này, tương lai gả Viện nhi vào Túc vương phủ làm trắc phi, như thế có thể có uy tín trong quân đội Túc vương, lại có thể trấn an Túc vương..”

Rốt cuộc Minh lão thái gia dừng bút, quay đầu nhìn nhi tử nói “Ba Lượng, con cảm thấy nữ nhi Minh gia rất quý giá, muốn Túc vương cưới ai thì hẳn phải cưới?”

Mặt Minh thượng thư cứng đơ.

Sau đó hắn nghe ngữ khí không rõ cảm xúc của phụ thân mình “ngươi nói đến nhị đệ ngươi, hắn trong lòng ngươi rõ ràng, thái hậu đề xuất gả Lạc tỷ nhi cho Túc vương, Túc vương có thể tiếp nhận- nguyên nhân là vì năm đó Bắc Cốt xâm chiếm Tây Ninh, tiên đế từng hạ mật chỉ đề nghị đệ ngươi thừa dịp tiếp viện quân Tây Ninh, âm thầm phối hợp Bắc Cốt ám sát Túc vương, nhưng nhị đệ ngươi lại nghịch ý chỉ của tiên đế, liên hợp với Túc vương đẩy lui Bắc Cốt, hai tháng sau nhị đệ ngươi chiến tử trong trận chiến với bắc Cốt ở Vân Châu.”

“có thể Túc vương không biết nhị đệ ngươi kháng chỉ trợ giúp hắn, nhưng dù sao nhị đệ ngươi và hắn vẫn có chút giao tình. Dù Túc vương luôn lạnh lùng vô tình với mọi chuyện nhưng lại coi trọng tướng sĩ vào sinh ra tử với mình, chưa từng bạc đãi họ, cho nên dựa vào phân lượng của nhị đệ ngươi, hắn mới có thể tiếp nhận mối hôn sự này, không vì Lạc tỷ nhi là nữ nhi Minh gia mà bạc đãi nàng- xấu nhất, tương lai chúng ta xuất ra chuyện nhị đệ ngươi nghịch thánh chỉ trợ giúp hắn, cũng có thể làm hắn thiện đãi Lạc tỷ nhi- ngươi muốn gả Viện tỷ nhi cho hắn, dựa vào cái gì? Vì cái gì?”

“Phụ thân” Minh thượng thư quỳ xuống, bi thống kêu.

Minh lão thái gia nhìn bộ dáng bi thống của hắn một hồi lâu, đột nhiên ‘A’ một tiếng, nhưng không có nửa điểm ý cười, sau đó mang theo lãnh ý nói: “Bá Lượng, hôn sự của Lạc tỷ nhi và Túc vương, thái hậu đã đề cập từ hai tháng trước, trong hai tháng này ngươi không nói gì, sao hiện tại lại phản đối? có phải vì thấy tính tình Lạc tỷ nhi gần đây có biến hóa, làm lòng ngươi bất an? Sợ Lạc tỷ nhi không dễ bày bố như ngươi tưởng- cho nên cảm thấy gả nữ nhi của mình đi thì an tâm hơn?”

“Phụ thân.” Minh thượng thư cả kinh nói, tâm tình của hắn bị khuấy động, nắm chặt tay, cắn răng, lăn xuống mấy giọt nước mắt, đau khổ gọi một tiếng ‘phụ thân’

Minh lão thái gia yên lặng nhìn hắn, đầu tiên là bình tĩnh, nhưng chẳng biết tại sao bỗng nhiên thay đổi, ném bút lông trên tay về phía Minh thượng thư, cả giận nói: “Sao lại bày ra bộ dáng này, bày ra cho ai xem! nói, rốt cuộc ngươi đã làm chuyện gì trái lương tâm. Lạc tỷ nhi chỉ là một tiểu cô nương, bất quá chỉ là một số cảm xúc khác lạ thoáng quá đã làm cho ngươi hoảng sợ như vậy, đến cùng ngươi đã làm gì mà kiêng kị nàng như vậy!?”

Bút lông đập vào trán Minh thượng thư ‘ba’ một tiếng, đau rát, mực theo trán chảy xuống, lại thêm hai mắt Minh thượng thư ngậm nước mắt, bộ dáng đó có chút thảm.

Nhưng Minh thượng thư lại hoàn toàn không đề ý, việc đã đến lúc này, hắn không muốn nói cũng phải nói: “phụ thân, không phải nhị tử kiêng kị gì... mà là, năm đó nhị đệ, nhị đệ chết, cũng không phải chiến tử, là tiên đế, là tiên đế hắn.”

Minh lão thái gia chỉ cảm thấy trong lòng xoắn nát, hắn hung hãn nhìn trưởng tử, Minh thượng thư nửa ngày chỉ nói ‘tiên đế hắn’, cắn răng ‘nói!’

Minh thượng thư hạ quyết tâm, nói tiếp “là tiên đế hận nhị đệ kháng chỉ bất tuân, trợ giúp Túc vương đánh lui Bắc Cốt, giúp tăng uy tín của Túc vương, làm hắn còn nhỏ tuổi lại có thể lập uy trong trung quân, ngồi vững ở vị trí phiên vương, càng sợ nhị đệ đem chuyện tiên đế mượn tay Bắc Cốt và Tây Vực truy sát Túc vương tiết lộ ra ngoài, cho nên, cho nên mới có chuyện nhị đệ chiến tử.”

nói đến đây, mặt mũi tràn đầy nước mắt.

Minh lão thái gia ngã ngồi trên ghế, trên mặt không có chút nào chán kinh, chỉ có chết lặng bi thống – năm đó ấu tử chết đột ngột, sau này lại nhìn thấy di thư ấu tử gửi cho Túc vương, hắn cũng đoán là cái chết của ấu tử có chỗ kì quặc- nhưng dù đoán được thì thế nào, quân muốn thần chết, thần không thể không chết, hắn đoán được cũng chỉ có thể giả cảm giả điếu, huống chi...

hắn nhìn trưởng tử đang bị thương quỳ trên đất, nếu hắn đoán không sai, chuyện năm đó trưởng tử cũng không thoát được liên quan- cho nên nhiều năm nay hắn chỉ đề bên ngoài biết là ấu tử chết trận, chứ không lộ ra di thư của ấu tử gửi Túc vương, hắn cũng chưa bao giờ nói với trưởng tử- hắn sợ trưởng tử không dung được nặng đầu lo nhị và hải tử trong bụng nàng.

Minh lão thái gia ngồi, Minh thượng thư quỳ, trong thư phòng tĩnh lặng hồi lâu.

Rốt cục Minh lão thái gia mở miệng, mang theo trào phúng, chậm rãi nói “cho nên ngươi không dám đề Lạc tỷ nhi gả cho Túc vương là vì điều gì?”

“sợ Túc vương ghi hận từng bị tiên đế truy sát, muốn tính nợ cũ với bề hạ và Minh gia? Bá Lượng, hiện tại đại quyền đã trong tay Túc vương, binh quyền cũng trong tay hắn, nếu hắn không nguyện ý cưới Lạc tỷ nhi, thì thái hậu cũng không cưỡng bức được hắn, hắn chịu cưới thì tương lai cũng sẽ không bạc đãi nàng. Nếu ngươi lo lắng cho nàng, ta thấy không cần đâu.”

Minh thượng thư, cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “không, phụ thân, nhị tử lo lắng, tiên đế có thù giết cha với Lạc tỷ nhi, nhị tử, nhị tử sợ, sau khi Lạc tỷ nhi gả cho Túc vương, sẽ không trợ giúp Minh gia mà phản chiến, giúp Túc vương đối phó Minh gia! Phụ thân mặc kệ là tình huống nào, tương lai chắc chắn Túc vương sẽ phân tranh với thái hậu và bề hạ- loại chuyện này, nếu gả Lạc tỷ nhi qua đó, sẽ làm nàng kẹt ở giữa, rất khó xử?”

Quanh co nửa ngày, cuối cùng cũng nói lời thật.

Minh lão thái gia nhìn chằm chằm Minh thượng thư, như muốn đục trên người hắn mấy cái lỗ, sau đó lạnh lùng nói “nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi, ngươi sẽ không nghĩ rằng gả Viện tỷ nhi đi thì sẽ giúp ngươi đối phó trọng phụ của mình chứ?”

Nhưng chỉ ít, không có khả năng một ngày..

Minh thượng thư còn muốn nói tiếp nhưng trong đầu hấn vang lên câu của Minh lão thái gia “ hấn đã chịu cưới, thì tương lai sẽ không bạc đãi nàng”, hấn đột nhiên giật mình, bỗng nhiên rõ ràng một tầng ý nghĩa khác trong câu nói của phụ thân- tương lai, tương lai này là tương lai của Túc vương- hấn cảm thấy người lạnh toát, nhiều lời không dám nói ra.

hai ngày Sau hoa yến của phủ trưởng công chúa, hai đám người đến xin Minh thái hậu hạ chỉ tứ hôn.

Thứ nhất là thế tử Tây Phiên vương- Cảnh Hạo, Cảnh hạo thành ý 10 phần, tự mình cầu Minh thái hậu tứ hôn tam cô nương của Thừa Ân công phủ- Minh Lạc, cho hấn, làm thế tử phi Tây Phiên vương, cũng biểu hiện sẽ thiện đãi nàng, tuyệt không để cho nàng giống như công chúa quận chúa đã gả đi trước đây, bị lạnh nhạt, nếu thế tử phi sinh hạ dòng dõi sẽ lập làm thế tử.

Cảnh Hạo ở trong kinh nhiều năm, thường xuyên ra vào cung, cùng lớn lên với hoàng đế và chất nữ của bà, nhưng Minh thái hậu không mấy may cảm thấy hấn có ý với cháu gái mình, cho nên Cảnh hạo đột nhiên cầu thân làm thái hậu cảm thấy ngoài ý muốn- nhưng dù là ngoài ý muốn, Tây phiên vương phủ mấy đời đều trấn ở phía tây, có mấy chục vạn đại quân, đối kháng Tây Vực, là vũ khí mạnh mẽ nhất kiềm chế tây Ninh, Đại Ngụy đang thù trong giặc ngoài, Minh thái hậu rất cần Tây Phiên ủng hộ.

Hơn nữa, Cảnh Hạo động tâm cầu hôn hoàn toàn khác với việc mạnh mẽ cưỡng ép làm thông gia.

Minh thái hậu có chút động tâm.

Sau đó Thăng Bình đại trưởng công chúa cầu kiến- nàng cũng mời Minh thái hậu tứ hôn, mời Minh thái hậu đem tam cô nương Thừa Ân công phủ tứ hôn cho Túc vương Triệu Thành, làm Túc vương phi.

Thăng Bình đại trưởng công chúa nói rất trực tiếp, nàng nói với Minh thái hậu “ chúc mừng thái hậu nương nương, Túc vương đã đáp ứng mối hôn sự này. hấn nói, nếu cưới Minh tam cô nương có thể làm nương nương và bề hạ buông xuống cổ kị và thành kiến với hấn. đề hấn chuyên tâm phụ tá bề hạ quản lý triều chính, quét sạch phản loạn, phổ biến tân chính, vì bề hạ giải lo trừ hoạn, hấn nguyện ý cưới Minh tam cô nương.”

“ Túc vương còn nói, hấn biết thái hậu nương nương dụng tâm lương khổ, hấn nhiều năm chinh chiến, uy tín chỉ có ở võ tướng trong quân ngũ, trong triều có nhiều văn thân không phục, nên triều chính nhiều lúc bị cản trở, nếu cưới Minh tam cô nương, có bề hạ và Minh đại nhân ủng hộ, nghĩ đến sẽ giảm không ít lực cản. thật ra lúc nương nương đề xuất cử hôn sự này, theo bản cung biết Túc vương đã chuẩn bị xong sinh lễ, lúc đầu dự định cầu hôn đích thứ tôn nữ Trịnh thủ phụ, Trịnh thủ phụ đứng đầu quan văn, làm quan thanh liêm, nhân phẩm chính trực, có địa vị rất cao trong lòng văn thân và học sinh trong thiên hạ. nếu làm thông gia với Trịnh thủ phụ, coi như được lòng văn thân, không thể nói Túc vương điện hạ chỉ nặng võ mà nhẹ văn.”

Trịnh thủ phụ là ai, chính là nội các đại học sĩ kiêm thái phó của thái tử năm đó, tiền đề định Trịnh đại cô nương làm hoàng hậu, tổ phụ nàng chính là Trịnh Thành Huy, Trịnh đại nhân – thăng trước lão thủ phụ Vương đại nhân rồi kinh, Trịnh Thành Huy thăng thành thủ phụ.

Minh thái hậu được như nguyện, Túc vương đồng ý cưới cháu gái mình, nhưng lại không có bao nhiêu ý mừng, ngược lại kém chút bị chọc cho tức điên.

Bà ta lại không thể phát cáu với Thăng Bình đại trưởng công chúa, khi Thăng Bình đại trưởng công chúa vừa đi, liền ném vỡ chén ngọc, sau đó phân phó nữ quan tâm phúc, triệu cháu gái Minh Lạc tiến cung nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vương phi

Túc vương phủ thật là có người đề xuất cầu hôn đích thứ tôn nữ Trịnh thủ phụ, nhưng người này không phải Túc vương, mà là lão trưởng sự Túc vương phủ, Nhan trưởng sự.

Túc vương Triệu Thành thuở nhỏ tập võ, chín tuổi liền phiên, bên người là thị vệ võ công cao cường, tướng sĩ thiện chiến, nhưng văn thần giỏi lại rất ít, Tây Ninh lại là nơi hoang vắng, thường bị người nói thành đất dã man chưa khai hóa, cái gì hồng nhô càng ít có,, vì vậy Thành Võ đề sợ tương lai nhi tử trở thành phiên vương chỉ biết trị thiên hạ bằng lưng ngựa, cho nên có ý tí mĩ chọn mấy vị chí sĩ uyên bác cùng văn thần học thức cao cho Triệu Thành, theo hấn liền phiên.

Nhan trưởng sự chính là một vị trong đó.

Nhan trưởng sự là người đoan chính chính trực, kiềm chế thủ lễ, tuy cứng nhắc nhưng lại tuyệt đối trung thành với Túc vương.

Túc vương không còn nhỏ, lại một mực không thú thế. Tướng sĩ Tây Ninh hoặc bản thổ thế gia muốn đem nữ nhi gả cho Túc vương không ít, nhưng Túc vương lại không có tâm tư thú thế, ngay cả thị thiếp cũng không có một cái. Lão thần Vương phủ vẫn luôn gấp nhưng Nhan trưởng sự tự cho là hiểu vương gia nhà mình, hấn vuốt râu bạc cảm thấy mình không phụ tá nhầm người- chủ tử của hấn lòng mang chí lớn a.

Cho đến khi đến kinh thành, nhóm lão thần vương phủ càng vội vàng, bận rộn, Nhan trưởng sự vẫn không quên chung thân đại sự của chủ tử - vương gia

bọn hấn nhin nhiều năm như vậy không thú thế, đợi hồi kinh để chọn một danh môn khuê tú giáo đường tốt, dễ hơn sao?!

Nhan trưởng sự vốn hiền tình huống trong nhà của các đại thần, lại có mục đích nên sau khi suy nghĩ một phen liền liệt kê một danh sách nhân tuyển cho vị trí vương phi, không nhiều lắm, chỉ có 5,6 cái tên, trong đó đứng đầu là đích thứ tôn nữ của Trịnh thủ phụ Trịnh Thành Huy, Trịnh nhị cô nương.

Đích thứ tôn nữ của Trịnh đại nhân rất diệu a, vương gia cưới đích thứ tôn nữ nhà TRịnh đại nhân, nhưng thái hậu và Minh gia lại ‘hại chết’ đích trưởng tôn nữ Trịnh gia, giúp đích trưởng nữ Minh gia làm hậu, vương gia cưới Trịnh nhị cô nương chính là tấp vào mặt thái hậu và hoàng đế, cũng lôi kéo được tâm của đám văn thần sĩ tử trong thiên hạ a.

Nhan trưởng sự rất đắc ý.

Lúc Nhan trưởng sự đến thư phòng gặp Túc vương, đem tờ nhân tuyển vị trí vương phi trình lên, thì thấy Túc vương đang nói chuyện với đại quân gia vương phủ, Lâm tổng quản.

Chuyện này có liên quan đến Nhan trưởng sự lên Triệu Thành phân phó Lâm tổng quản đi chuẩn bị sinh lễ cũng không tránh Nhan trưởng sự. Phân phó Lâm tổng quản xong, nhìn thoáng qua Nhan trưởng sự, nghĩ một chút lại bổ sung “lâm Phúc, trước kia người phục thị trong cung, nhưng đã đi Tây Ninh nhiều năm, đối với lễ nghi trong kinh sợ là không nhớ rõ, người mô phỏng sinh lễ sai đó đưa cho Nhan trưởng sự xem rồi đưa ta, không được sơ sót gì.”

nói đến chuyện chuẩn bị sinh lễ tỏ ra mười phần coi trọng.

Nhan trưởng sự nghe xong trong lòng nghi hoặc, hấn còn chưa trình tờ nhân tuyển vị trí vương phi đâu, vương gia đã chuẩn bị sinh lễ?

Vương gia sẽ không thật muốn nạp mẫu tộc, cưới Lăng nhị cô nương a? trấn hấn lập tức đỏ mặt hỏi, thầm nghĩ may mà động tác của mình nhanh, nếu không làm vương gia phạm vào sai lầm lớn? lại thầm nghĩ, vương gia thật là, đại sự như thú vương phi lại không thương lượng với hạ thần?

Lâm tổng quản xưng dạ lui ra, Nhan trưởng sự liền nghiêm túc nói với Túc vương “vương gia, ngài chuẩn bị sinh lễ, là sinh lễ thú chính phi, là vương gia coi trọng khuê tú nhà ai, muốn nạp trắc phi trước? trước đó chưa nghe ngài nói qua việc này a!”

Túc vương liếc hấn một cái, không trả lời, mà hỏi ‘ngày mai mới là ngày nghị sự. Nhan trưởng sự không đợi ngày mai mà hôm nay cầu kiến, là có chuyện gì khẩn cấp?’

Nhan trưởng sự quỳ xuống, nói “vương gia, vì thần đích thực có sự tình muốn xin chỉ thị của vương gia. Vương gia niên ki không còn nhỏ, vốn nên sớm đại hôn, Tây Ninh vắng vẻ, không có thực nữ để xứng đôi, bây giờ vương gia hỏi kinh, là lúc nên chọn danh môn thực nữ, thú làm chính phi, kéo dài huyết mạch thiên gia chính thống.”

Túc vương nhìn hấn.

Nhan trưởng sự tự nhận mình một lòng vì chủ nhân, trong lòng chính nghĩa, nhưng chẳng biết vì sao lúc này dưới ánh mắt của vương gia da hấn vẫn hơi tê tê, nhưng lời nói rồi vẫn phải nói hết: “Vương gia, những ngày qua hạ thần tình tê phân tích, tuyển được một danh sách nhân tuyển vị trí vương phi, xin vương gia xem qua.”

Nhan trưởng sự nói xong, trình giấy lên, đợi nửa ngày Túc vương mới đưa tay nhận, lúc này hấn mới chậm rãi nói “vương gia, trên này là hai vị, một là đích thứ tôn nữ của nội các thủ phụ TRịnh Thành Huy TRịnh đại nhân, một vị là đích trưởng tôn nữ của bộ thượng thư Hồng Minh Diêu.”

“Trịnh đại nhân đứng đầu văn thần, danh vọng trong sĩ lâm cực cao, nếu vương gia cưới đích thứ tôn nữ nhà Trịnh đại nhân, nhất định sẽ làm văn thần sĩ tử trong thiên hạ thần cận tín nhiệm vương gia, càng có nhiều người tài ba làm việc cho vương gia, vị TRịnh nhị cô nương lại đoan trang hiền thực, ở kinh thành nói danh hiển tuệ, nếu làm Túc vương phi có thể cùng vương gia cầm sắt hòa minh, tạo thành huyền thoại.”

“Hồng đại nhân xuất thân là thế gia Lĩnh Nam, dưới thời Thành Võ để nhận chức bố chính sử tư tham chính ở Lĩnh Nam, đảm nhiệm nhiều năm, về sau vì chiến tích cao nên một đường thăng đến Lại bộ thượng thư, căn cơ của vương gia ở tây bắc, không quen thuộc vùng đông nam, Lĩnh Nam. Thành Võ đề và tiên đế đều trọng dụng Hồng đại nhân nên hấn mới có thể leo cao, hấn cũng rất khôn khéo tài giỏi, nhưng chưa chắc không lung lạc được nhân sĩ phương nam, nếu ngài cưới đích trưởng nữ Hồng gia làm phi.”

Nhan trưởng sự nói rất nhiều, cuối cùng chốt lại “lão thần thấy hai vị này là nhân tuyển hàng đầu cho vị trí chính phi của điện hạ, mấy vị phía sau điện hạ có thể cân nhắc làm trắc phi.”

Tính tình Túc vương lạnh lùng, không thích nhiều lời, người ngoài cho là hấn tình tình táo bạo, nhưng thực tế hấn rất giỏi nhẫn nại, chỉ ít Nhan trưởng sự lái nhai đủ để uống cạn ấm trà, hấn cũng không đánh gãy lão, sắc mặt cũng không thay đổi.

Đợi Nhan trưởng sự nói xong, mới nói “lâm phiến trưởng sự, chỉ là trấn an nhân sĩ thiên hạ, tiêu trừ ngăn cách bắc nam, sẽ được giải quyết nếu bản vương cưới một cái vương phi, nếu vậy chỉ cần một công chúa đi hòa thân sẽ giải quyết được chuyện biên cương, tất cả là người đi nói mộng. Nhan khanh là trưởng sự vương phủ, biết những vấn đề này, coi như suy nghĩ thì cũng là suy nghĩ phương án giải quyết chứ không phải lợi dụng hôn sự của bản vương?”

“coi như vị trí vương phi của bản vương hữu dụng như vậy, thì cũng chỉ có một cái. Trưởng sự hay lui xuống phác thảo chính lệnh để mọi người nghị sự đi. Về phần vương phi của bản vương, bản vương đã sớm định, không nhọc trưởng sự ưu tâm.”

Lời này thật là độc, giống như những thần tử bọn hấn cả ngày không nghĩ chính sự mà luôn nghĩ những thứ bàng môn tà đạo, lợi dụng hôn sự của vương

gia để giải quyết chuyện mà vốn là chuyện mà thần tử như bọn hần phải giải quyết..

Tĩnh Nhan trưởng sự vốn ngay thẳng, nghe lời này của Túc vương, mặt mo lập tức đỏ bừng, không biết do giận hay thẹn.

Nhưng hần coi như cứng cỏi, cố chấp, không lập tức bị Túc vương dọa lui, vẫn đỏ mặt hỏi “ vương gia, không biết vương gia quyết định vị cô nương của phủ thượng nào?”

Túc vương mặt lạnh không nói.

Nhan trưởng sự lại lần tới “ vương gia, gia sự của hoàng gia cũng là quốc sự, vương gia cưới phi, tuy là việc riêng của vương gia nhưng cũng quan hệ tới bố cục triều đình, không thể không cẩn thận, xin vương gia chỉ rõ.”

Túc vương tiếp tục nhìn hần không nói.

Nhan trưởng sự toát mồ hôi đầu, nhưng hần vẫn run run kiên trì nói “ vương gia, ngài sẽ không thật muốn cưới nhị cô nương Lăng gia a? vương gia, mặc dù lăng nhị cô nương là cô nương của mẫu tộc ngài, nhưng lão thần đã điều tra qua, vị cô nương này tướng mạo bình thường, không thích hợp với điện hạ, thái hậu xúi Lăng thái phi và lăng gia, là không có hảo ý, xin điện hạ nghĩ lại”

Túc vương mỉm cười nói “ không cần nghĩ, bản vương không lấy nàng ta, bản vương quyết định vương phi là đích nữ nhị phòng Thừa ân công phủ, Minh gia tam cô nương.”

Đầu tiên Nhan trưởng sự ngẩn ngơ, sau đó cảm thấy trước mắt tối đen, cái này còn không bằng cưới Lăng nhị cô nương a!

Nhưng hần nhìn ánh mắt vương gia nhà mình ném tới, những lời muốn nói bị găm lại cổ họng- thẳng thắn can gián cũng phải xem hoàn cảnh, hần theo Túc vương nhiều năm, lúc nào nên ngấm miệng hần vẫn biết rõ.

Minh gia.

Trong lòng Minh thái hậu phiền muộn, không chỉ triệu Minh Lạc mà còn triệu cả Minh Tú, Minh Viện, không chỉ để các nàng vào cung trò chuyện, mà sai người dọn hậu điện, dự định để các nàng ở trong cung một thời gian, bồi mình giải sầu.

Về phần Minh thượng thư tìm phụ thân mình nói chuyện, mục đích không đạt được, ngược lại còn bị ép đến âm trầm – hần nhìn ra ý tứ ẩn tàng của phụ thân mình, phụ thân muốn dùng ân tình năm đó của nhị đệ với Túc vương, gả cháu gái cho Túc vương, muốn dành một đường lui cho Minh gia.

Từ góc độ Minh gia, một bước này tự nhiên là đúng đắn- dù sao cũng tốt hơn vạn nhất.. Minh gia bị chém đầu cả nhà.

một bước này với Minh gia là có tiến có lui, nhưng với Minh thượng thư, con đường lui này rất có thể là đường chết- nếu Túc vương thành công soán vị, hần cảm thấy sự tình năm đó có thể bị lật ra.

Việc này, tuyệt không thể để phát triển theo hướng đó!

hần dần kiên định với chủ ý của mình. Việc này cũng phải nhắc nhở thái hậu- cho dù cháu gái gả vào Túc vương thì cũng là ném một thanh đao vào Túc vương phủ chứ không phải để cháu gái làm phản, dao động lập trường của phụ thân, mẫu thân.

Thử một lần nữa- nếu không thể, mặc kệ phụ thân nghĩ thế nào, Cảnh thế tử đã có ý với cháu gái, vậy hần sẽ nghĩ biện pháp thúc đẩy hôn sự này. Gả nàng đi Tây Phiên, dù có chút đáng tiếc nhưng coi như sẽ xong hết mọi chuyện.

Minh thượng thư định ra kế hoạch, đêm đó liền dặn dò Minh đại phu nhân, Chu thị, dạy bà ta biểu hiện trước mặt mẫu thân mình, lại bảo Chu thị đưa hai nữ nhi và cháu gái vào cung.

Sáng hôm sau Minh đại phu nhân thỉnh an lão phu nhân, liền thỉnh tội thay nhi tử, đem đồ hối lộ của Minh Lạc và nhi tử và Cảnh thế tử trong phủ Thăng Bình đại trưởng công chúa kể lại.

Cuối cùng bà ta nói “ mẫu thân, việc này là Thiệu Ân hồ đồ, vì hần thường xuyên tiếp xúc với bệ hạ, thấy khúc mắc của bệ hạ với Tú tỷ nhi quá sâu, cho nên trong lúc cấp bách, nói chuyện với Lạc tỷ nhi liền nói để Lạc tỷ nhi giúp đỡ Tú tỷ nhi- không nghĩ là làm Lạc tỷ nhi hiểu lầm, càng không nghĩ đến Cảnh thế tử lại hướng thái hậu nương nương cầu hôn Lạc tỷ nhi.”

“Mẫu thân, sau đó bọn Lạc tỷ nhi vào cung, việc này con đâu dù lòng bất an, có ý nói chuyện với Lạc tỷ nhi, nhưng sợ tâm Lạc tỷ nhi đã kết, không nghe vào lời con đâu. không biết có làm phiền mẫu thân không, mẫu thân có thể nói chuyện với lạc tỷ nhi, hóa giải tâm kết của con bé với Thiệu Ân và Tú tỷ nhi,.. Hôn nữa. ... mẫu thân, con đâu có chút lo lắng về mối quan hệ của Lạc tỷ nhi và Cảnh thế tử..”

Minh đại phu nhân chưa nói xong, nha hoàn bên ngoài đã bẩm báo tam cô nương tới thỉnh an lão phu nhân.

Vừa nói, rèm liền bị xốc lên, Minh đại phu nhân nhìn về phía cửa. Minh Lạc đi vào thấy mọi người thỉnh an liền cười. Minh đại phu nhân.. trong nháy mắt Minh đại phu nhân có cảm giác mắt giống như bị cái gì đó đâm vào, nóng bỏng – những ngày này Minh lạc luôn bị bệnh, ỉu xiu, ăn mặc cũng mộc mạc, nhưng không biết vì sao hôm nay lại ăn mặc phá lệ động lòng người, nụ cười kia càng giống như yêu tinh, chỉ là tâm của Minh đại phu nhân xuất hiện ra ngoài.

Lời tác giả:

Thái hậu: Túc vương cầu hôn cháu gái là có tâm tư gì? Vẫn là để bọn họ gặp mặt một lần.

Túc vương: mấy ngày nay, vừa đi ngủ liền mơ thấy việc không thể nói, vẫn là tìm cơ hội gặp nàng để xem chuyện gì xảy ra.

A Lạc: ta không quan tâm các người, ta muốn tra rõ chân tướng.

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tâm ngoan

Từ lúc Minh đại phu nhân nói, mặt Minh lão phu nhân luôn trầm như nước, mãi đến khi Minh Lạc vén rèm bước vào, thấy cách ăn mặc của nàng, sắc mặt mới nói lỏng, đến khi Minh Lạc nở nụ cười tươi đẹp cực điểm, Minh đại phu nhân trong lòng có quý, cảm thấy là yêu tinh phụ thân, nhưng trong nháy mắt về mặt lo lắng của Minh lão phu nhân lại dần ra.

Minh Lạc đến gần, Minh lão phu nhân không để ý Minh đại phu nhân, gọi Minh Lạc đến trước mặt, cầm tay nàng nhìn qua: “tốt, tốt, quả nhiên sắc mặt tốt hơn nhiều, Lạc nha đầu, ngày thường nên mặc những bộ như thế này, tinh thần phấn chấn, lão bà này nhìn cũng vui vẻ.”

Minh Lạc thì lễ nói “ ân, hôm nay tôn nữ phải vào cung, cô mẫu luôn lo lắng cho thân thể tôn nữ, cho nên cố ý ăn mặc để cô mẫu an tâm.”

Minh lão phu nhân liên tục gật đầu: “ đúng, nên như vậy.”

Minh Lạc dỗ Minh lão phu nhân vui vẻ, liền quay đầu nhìn Minh đại phu nhân, hơi nghiêng mình hành lễ với Minh đại phu nhân “ A Lạc thỉnh an đại bá mẫu.”

Lúc này Minh đại phu nhân đã điều chỉnh xong sắc mặt, tỏ vẻ ôn hòa thân thiết nói “ ai, Lạc tỷ nhi đừng đa lễ. Mẫu thân đừng nói người, vừa nãy Lạc tỷ nhi bước vào làm con dâu giết cả mình, khí độ này, dung mạo này, nhìn xa còn tưởng là thái hậu nương nương hồi nhỏ, chẳng trách mẫu thân và thái hậu nương nương để yêu thích nàng.”

Minh đại phu nhân thật sự là bị giết mình, nhưng không phải vì Minh Lạc giống thái hậu nương nương- thật ra tướng mạo của nàng kế thừa ưu điểm của phụ mẫu nên xinh đẹp hơn, không giống tướng mạo của thái hậu- tướng mạo điển hình của Minh gia. – mà là vì cách ăn mặc của Minh Lạc, còn có nụ cười kia, từ ca nhìn lại rất giống Dung thị, điều này mới làm Minh đại phu nhân chấn kinh.

Nhất là trầm trồ châu trên đầu Minh Lạc, chính là di vật của Dung thị- loại vật nhỏ nhiều năm này, Minh lão phu nhân sẽ không nhớ rõ nhưng Minh đại phu nhân sẽ không không nhớ rõ. Mà Minh Lạc cười, trầm trồ châu đừng đưa, làm Minh đại phu nhân bưng tỉnh

Minh đại phu nhân lấy lại bình tĩnh, cố ý tránh cây trầm trên đầu nàng, nói “ Lạc tỷ nhi hôm nay đến thật sớm. bọn tỷ muội khác còn chưa tới, chắc là lại vụng trộm lười biếng.”

Minh Lạc cười một tiếng, nói “ ngày trước a Lạc đến thỉnh an tổ mẫu sẽ đi cùng tỷ muội, chỉ là hôm nay có việc muốn với bá mẫu và tổ mẫu, cho nên cố ý đến sớm.”

nói xong thu nụ cười, nghiêm mặt nói với Minh lão phu nhân và Minh đại phu nhân “ Tổ mẫu, bá mẫu, hôm đó trong yến tiệc ở phủ trưởng công chúa, nhị ca tìm a lạc nói chuyện. Hồi a Lạc có thể nhớ kỹ công ơn dưỡng dục của gia tộc, tương lai xuất giá, khắp nơi phải đặt lợi ích cầu nhị tỷ lên đầu tiên- lúc đó đang ở phủ đại trưởng công chúa, tai vách mạch rừng, thời gian địa điểm không phù hợp, a lạc sợ mang lại tai họa cho Minh gia, đành nghiêm mặt bác bỏ nhị ca- không biết việc này bá mẫu có biết không.”

“Hôm đó thân thể a Lạc khó chịu, không thể đi chính viện thỉnh tội với bá mẫu và nhị ca, là a lạc không đứng, cho nên hôm nay trước khi tiến cung, a lạc muốn nói với bá mẫu một tiếng- tránh cho bá mẫu hiểu lầm, làm nhị ca cảm thấy a Lạc ovng ân phụ nghĩa, bất kính huynh tỷ..”

Minh Lạc càng nói, dáng vẻ tươi cười của Minh đại phu nhân càng cứng ngắt, bà ta muốn bác bỏ Minh Lạc, nhưng bà ta vẫn còn lý trí, sắc mặt nặng nề của bà mẫu ở trên bà ta vẫn cảm nhận được. vì vậy dù trong lòng xấu hổ, lúc a Lạc càng nói càng ‘ không hợp thói thường’ thì cất nàng, vừa thẹn vừa thân thiết nói “ Lạc tỷ nhi, ai, đứa nhỏ này nói thỉnh tội gì chứ, đại bá mẫu vừa nói chuyện này với tổ mẫu con, đều là nhị ca con không biết dừng từ, rõ ràng là có tâm lại nói thành như vậy, làm con hiểu lầm, hôm đó bá mẫu nghe nói đã trách nó một phen. Nhưng Lạc tỷ nhi, nhị ca con lỗ mãng, con đừng để trong lòng. Đợi ngày nó hưu mộc, liền để nó dẫn mấy ti muội lên TRường Mai sơn chơi, coi như bồi tội, được không?”

Minh Lạc lắc đầu cười nói “ nhị ca nói như vậy là do quá mức quan tâm nhị tỷ, quan tâm sẽ loạn, trái lại a Lạc vì sợ tai vách mạch rừng, nói chuyện quá mức cứng nhắc, lý lẽ, cẩn thận- vốn là a Lạc sai, sao có thể để nhị ca bồi tội.”

Dù sao lý cũng ở phía ta, không sai lắm, không cho các người mặt mũi.

Minh Lạc và Minh đại phu nhân lời nói sắc bén, nhưng Minh lão phu nhân không nói gì, không hòa giải cũng không đứng về bên nào.

Chỉ là sau khi dùng thiện, Minh đại phu nhân đề xuất đưa tỷ muội Minh Lạc vào cung lại bị Minh lão phu nhân giữ lại.

Cho người hầu lui ra, lão phu nhân lãnh đạm nói với Minh đại phu nhân “ta biết các người đang khẩn trương cái gì, không phải sợ nếu Lạc tỷ nhi gả cho Túc vương sẽ không chịu nghe các người an bài sao,, thuận theo các người, giúp đỡ Tú tỷ nhi? Các người không nghĩ một chút, tương đất còn có ba phần thổ tính, Lạc tỷ nhi chỉ là bé gái mồ côi, dù tâm địa lương thiện, sống tình cảm cũng không chịu được các người giày vò như vậy.”

“các người không đối với nàng thật tình, chỉ biết uy hiếp lợi dụng, chẳng lẽ còn trông chờ nó thật tình đối đãi với các người? Ta ngược lại không biết các người nắm được cái gì, để cảm thấy chắc chắn có thể nắm chắc nàng? Coi như hôm nay các người tổ đến chỗ thái hậu, thử nghĩ kết quả chưa? Còn có tâm tình chơi tâm kế với cháu gái mồ côi, dùng lời nói sắc bén, sao không nghĩ cách đối xử với nàng thật tốt, để tương lai nàng nhớ rõ ân tình của các người?”

nói một hồi làm mặt Minh đại phu nhân lại đỏ tận mang tai, nghĩ muốn giải thích, nhưng mắt Minh lão phu nhân như có thể nhìn thấu lòng người, cuối cùng bà ta không nói gì thêm.

trên xe ngựa tiến cung, Minh Lạc sờ trăm trân châu, nghĩ đến Minh đại phu nhân cứng nhắc khi nhìn thấy mình mặc bộ đồ và cài trâm này, trong lòng nàng phát lạnh

*** **

Mấy ngày sau, hoàng cung, Dung Xuân viên.

Minh Lạc đứng trên bậc thang của Dung Xuân Viên, nhìn bầu trời đen ngịt, gió từng đợt, mỗi trận quét tới đều mang theo mưa nặng hạt, cồng đến người khẽ run rẩy. hành lang tuy có mái che nhưng ba mặt đón gió, căn bản không ngăn được loại mưa to này.

Đại cung nữ lâm Lang nhìn Minh Lạc bám chặt váy, bị mưa gió làm cho 10 phần chật vật, cẩn thận khuyên “tam cô nương, vẫn là nên vào điện tránh một chút- thân thể ngài còn chưa tốt hẳn, nếu lại bị bệnh, sợ là nô tỳ sẽ bị thái hậu đuổi ra khỏi cung.”

Minh lạc không nói gì, nàng vất vả nhịn xuống cảm xúc muốn phân tích bi kịch hiện của Lâm Lang- nàng không biết tình huống hiện giờ là vô tình hay cố ý sắp đặt, nhưng ở trong cung này, dù là ngoài ý muốn cũng sẽ bị xem là sắp đặt- huống chi nàng cũng cảm thấy đây không phải là điều trùng hợp.

Đại điện sau lưng nàng lúc này không phải của ai khác mà chính phủ quân trước, không trọng phủ kiếp trước của nàng, Túc vương Triệu Thành.

Sao nàng lại lạc đến chỗ này?

Dung Xuân Viên không thuộc vườn hậu cung đông tây, mà thuộc nam vườn tiền điện.

Hôm đó thái hậu triệu nàng vào nói chuyện, nói cho nàng biết thể tử Tây Phiên vương phủ- Cảnh Hạo và Túc vương Triệu Thành đồng thời xin tứ hôn với nàng, sau đó phân tích cho nàng lợi và hại của hai mối hôn sự này, thái hậu không tiện quyết định nên để nàng suy nghĩ- sau đó cho người mang một chậu tiểu bạch tử ra, bảo nàng đưa đến Ngưng Tú các của Cảnh thái phi.

Cảnh thái phi xuất thân Tây Phiên vương phủ, là hậu phi của Thành Võ đế, bà cũng là cô tổ mẫu của Cảnh Hạo, đại trưởng quận chúa Tây Phiên vương phủ, vì thân phận tôn quý nên không bị đuổi đến bắc vườn vắng vẻ, mà ở một góc trong nam vườn, năm đó Cảnh Hạo vào cung, tiên đế còn đặc ân cho Cảnh Hạo theo Cảnh thái phi mấy năm.

Minh thái hậu để Minh Lạc đến tâm sự với Cảnh thái phi, nói chút chuyện xưa của Tây Phiên vương phủ, ý gì không cần nói cũng biết- dù Minh Lạc đã quyết định sẽ gả cho Triệu Thành, nhưng nàng cũng không bài xích việc nói chuyện với mấy lão nhân gia này- chuyện Tây Phiên vương phủ, lịch sử ghi lại rất ít, hiểu rõ Tây Phiên vương phủ rất có ích cho việc phá giải bộ cục tây bắc Đại Ngụy.

Vì muốn hiểu rõ tình huống của phụ thân ở tây bắc năm đó, những ngày này nàng lật rất nhiều tư liệu lịch sử, nhưng ghi chép trong tài liệu lại có hạn.

Minh Lạc bởi Cảnh thái phi nói chuyện hồi lâu, khi về gặp trận mưa to- mùa này thời tiết luôn thay đổi thất thường, lúc đó cách Dung Xuân viên gần nhất nên cung nhân đưa nàng đến đây tránh mưa, nàng cũng không để ý. Dĩ vãng nàng vào cung chỉ ra vào Từ Thọ cung của thái hậu, nhiều nhất cũng chỉ đi lại ở hậu cung, căn bản ít khi tới nam vườn, cho nên không quen thuộc.

Nàng nhìn thấy Triệu Thành mới mơ hồ nhớ, Dung Xuân viên rất gần tiền điện của Khánh An đế, Càn Nguyên cung, năm đó khi Triệu Thành chưa lên phiên, đây là tâm cung của hắn- như vậy giờ hắn ở đây cũng là tự nhiên.

Ngược lại nàng, ai sẽ tin là nàng không phải cố tình đến? còn quần áo không chỉnh tề, bộ dáng này- nói không chừng còn bị nói thành, đặc biệt nghe ngóng Triệu Thành ở chỗ này nên tận lực câu dẫn Triệu Thành.

Lâm Lang nhìn Minh Lạc, thở dài nói “Tốt a, tam cô nương, vậy ngài chờ ở đây, nô tỳ vào mượn cây dù, chúng ta tranh thủ về Từ Thọ cung.”

“không cần.” Minh Lạc nói.

Nàng hít sâu- nếu đã đến, dù hiện tại quay đầu đi cũng chỉ có về già mòm côi lão- nàng bây giờ còn có gì không thông suốt? câu dẫn thì câu dẫn đi.

Nàng nói xong, quay người đi vào trong- mà lúc này Triệu Thành ở bên trong từ khi nàng bước vào đây luôn một mực nhìn nàng, thấy nàng không chịu tiến vào, hẳn nhìn nàng bị xối trong lòng rất khó chịu nhưng hẳn lại là người giỏi chịu đựng, tâm tư cũng hung ác- nàng không vào thì hẳn cứ ở bên trong xem đến cùng nàng muốn thế nào- mà hướng nàng vừa đi tới là Ngưng Tú các, hẳn liền biết nàng đi đâu.

Nàng không bỏ đi suy nghĩ giả cho Cảnh Hạo sao?

Tác giả có lời muốn nói: a Lạc: Liền xem như bị xem như câu - dẫn thì thế nào?

Túc vương: Chẳng ra sao cả, trái lại cũng được

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Điều chỉnh đã sửa

Những ngày này tâm trí Minh Lạc đều đặt trên việc thăm dò và đối phó với Minh gia và Minh thái hậu, nghĩ biện pháp cải thiện tình hình bị động của mình nên không suy nghĩ nhiều về hôn sự- thật ra nghĩ cũng không có tác dụng, chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu thôi.

Nàng từng nghĩ qua sẽ thuận theo thái hậu, tái giá với Triệu Thành- theo đường cũ, vì có trí nhớ kiếp trước chắc chắn nàng sẽ có ưu thế, mà Triệu Thành lại đang tra chân tướng cái chết của phụ thân nàng, giả cho hẳn, hẳn là thanh kiếm sắc nhất tra chân tướng, đường tắt để bảo thù, làm sáng tỏ nhiều chuyện kiếp trước.

Nhưng đáy lòng nàng lại bài xích ý nghĩ này.

Nhưng mặc kệ có giả cho hẳn hay không, muốn tra chuyện của phụ thân- dù nàng không muốn thừa nhận nhưng chuyện quân tây bắc, chuyện nhiều năm trước nàng muốn tra mà không để đại bá phụ biết được sợ rằng phải dựa vào hẳn, cho nên nàng phải điều chỉnh tốt bản thân, tạm thời xóa chuyện kiếp trước đi, tìm phương thức có thể chung đụng bình thân với hẳn.

Minh Lạc bước vào điện, liền thấy Triệu Thành đứng ở cửa sổ, trên cao nhìn xuống, thần sắc khó lường nhìn nàng.

Nàng hận nhất tư thế và vẻ mặt này của hẳn- kiếp trước nàng nhìn đủ rồi, đời này vô luận thế nào nàng cũng sẽ không để mình chịu ủy khuất đó, không cho phép hẳn bóp nát tâm tình của nàng.

Nàng tiến lên thi lễ với hẳn.

hắn nhẹ gật đầu, nói một tiếng ‘ miễn lễ’ liền quay đầu nhìn thoáng qua vị mama.

Vị mama đang bê khay đựng y phục, sau khi Triệu Thành ra hiệu liền tiến lên hành lễ với Minh Lạc “ Minh cô nương, vương gia phân phó lão nô chuẩn bị xong y phục cho cô nương, xin cô nương và phòng trong thay y phục – cơn mưa nhất thời chưa dừng được, coi như dừng thì nơi này cách Từ Thọ cung một đoạn đường dài, cô nương cứ vậy hồi Từ Thọ cung sợ là thân thể không chịu nổi.”

Minh Lạc mím môi, Lâm Lang nhìn thấy nghĩ là nàng cảm thấy không hợp lễ, có kị Túc vương, liền ở bên cạnh khuyên nhủ “ cô nương, sự cấp tòng quyền, thân thể ngài không chịu được lạnh, thân thể là quan trọng nhất, đổi ý phục rồi nói sau.”

Dĩ nhiên không phải Minh lạc có kị lễ tiết, càng không phải thẹn thùng, lo lắng hẳn coi thường mình hoặc lo lắng hẳn làm chuyện bất chính- kiếp trước sau khi thành thân mấy năm, quan hệ của nàng và hẳn náo thành như thế, những cái kia đã sớm bị dẫm xuống lòng bàn chân- nàng chỉ có chút chán ghét thái độ của hẳn.

Nhưng nàng sẽ không dùng sức khỏe của mình để phản đối, huống chi dạng ướt đầm chật vật này đứng nói chuyện với hẳn, mười phần không thoải mái.

Cho nên nàng thi lễ với hẳn “ Tạ Túc vương điện hạ” xoay người theo lão mama vào trong điện.

Là phục sức nữ quan, vừa vặn- a, Minh Lạc nghĩ hẳn dù lãnh khốc vô tình nhưng chỉ cần là người hẳn muốn chiều cổ thì sẽ vô cùng cẩn thận, chỉ là khi hung ác cũng có thể làm người ta sống không bằng chết.

Nàng thay quần áo xong, lão mama đã chuẩn bị cho nàng chén canh gừng, nàng không lo nghĩ gì bụng lên ướng.

Đại khái nàng ngoan ngoãn phối hợp nên sắc mặt Triệu Thành dễ nhìn hơn nhiều, làm cho sự không vui khi nàng tìm Cảnh thái phi nói chuyện và chống đỡ ở bên ngoài không vào, vui đi rất nhiều.

hắn nghĩ, đến cùng vẫn là tiểu cô nương, chính là bộ dáng phụng phịu như vậy, tựa hồ hờn dỗi với mình nhưng lại nổi bật vẻ dễ thương- hẳn cũng không phủ nhận mình yêu thích nàng. hẳn đã đem tình hình bị thương xem xét kỹ một lần, cũng đem Minh gia và nàng tra xét- bên Minh gia, tự nhiên có người của hẳn, kết quả điều tra là không phát hiện bất cứ một biểu hiện nuôi độc tình nào- việc này vốn hoang đường, hẳn cũng không tin

lắm.

Mà ban đầu quả thật Minh thái hậu và Minh gia có ý gả nàng cho Cảnh Hạo.

Minh Lạc cảm giác được Triệu Thành nhìn nàng chăm chăm – cái này làm nàng uống canh gừng càng bỏng miệng, nàng uống hai ngụm liền buông xuống, chậm rãi nuốt mết chén.

Lúc này lão mama tiến lên xin chỉ thị, muốn mời Lâm Lang và hai cung nữ khác ra phía sau thay y phục, Lâm Lang có chút do dự, Minh Lạc nhân tiện nói “ngươi đi xuống đi, không biết còn phải chờ ở đây bao lâu, không phải ngươi vừa khuyên ta sự cấp tòng quyền sao?”

Lúc này Lâm Lang mới làm lễ lui xuống – nàng ta tuy muốn biết Túc vương và tam cô nương nói chuyện gì, nhưng cũng biết mình ở lại sẽ ảnh hưởng hai người nói chuyện, huống chi điều nàng vừa thấy và thay đồ xong nhìn thấy thì cũng đủ để đảm bảo thái hậu – thái hậu hi vọng Túc vương điện hạ càng thích cô nương càng tốt, mình ở chỗ này chỉ vướng bận.

Sau đó trong điện chỉ còn Triệu Thành và Minh Lạc.

Minh Lạc nâng chén uống canh gừng, không nói chuyện.

Triệu Thành nhìn nàng một hồi, trong đầu đột nhiên hiện lên dáng vẻ nàng cười như hoa trong lòng mình- dự vọng như hưng thú không biết thỏa mãn, sau khi phóng xuất sẽ rất khó thu lại, hẳn không còn thỏa mãn khi chỉ trong huyễn cảnh nàng mới thân mật với hắn như vậy.

hắn nói: “nàng không muốn gả cho ta, là không muốn bị gia tộc chi phối, nhưng ta đáp ứng nàng, nếu nàng gả cho ta, ta có thể giúp nàng thoát khỏi không chế của gia tộc, chuyển phụ thân nàng, ta cũng có thể giúp nàng tra rõ. Còn có, bất cứ chuyện gì, chỉ cần vương phi của ta yêu cầu, ta đều sẽ đáp ứng.”

Minh Lạc ngẩn ngơ, cả kinh đến xem chút đồ bát canh.

Đời trước hắn không nói với nàng những lời này, không, kiếp trước hắn cũng chưa từng nói với nàng chuyện phụ thân, đến tận khi chết nàng cũng không biết cái chết của phụ thân có nội tình- vậy bây giờ, vì sao lại cải biến?

Trong nội tâm nàng dâng lên cảm giác cổ quái- nàng luôn cảm thấy Triệu Thành có chút không giống với Triệu Thành kiếp trước, chẳng lẽ vì thái độ của nàng với hắn khác nên thái độ của hắn với nàng cũng thay đổi?

Nàng kinh ngạc, hồ nghi nhìn hắn, nhất thời quên che giấu ánh mắt mình.

hắn thấy ánh mắt ngạc nhiên của nàng thì tâm tình tốt hơn một chút, hiếm khi mỉm cười, nói “ngoại trừ lý do đó, nàng còn bất mãn với ta, vì cái gì?”

Vì cái gì?

Minh Lạc chưa kịp phản ứng, liền nghe hắn chậm rãi nói tiếp “nàng gả cho ta, sau này là vương phi của ta, không có khả năng sẽ ở chung với ta như thế này. Nàng nói cho ta nguyên nhân nàng bất mãn với ta, hoặc là điều cần ta phải giải thích với nàng?”

Minh Lạc biết hắn chuyện quyền độc đoán, tự cho là đúng nhưng không biết hắn tự quyết định mọi việc cũng mạnh như vậy.

Nàng đáp ứng làm vương phi của hắn lúc nào?

Minh Lạc quay đầu đi không nhìn hắn mà nhìn chăm chú chén canh trên tay- nhwung hắn nói đúng, mặc kệ nàng có làm vương phi của hắn hay không nàng đều không thể dùng dạng này để ở chung với hắn.

hắn nói, hắn sẽ giúp nàng điều tra chuyện của phụ thân.

Cho nên chuyện giữa hai người, nàng nhất định phải buông xuống trước- mà lại, nàng còn hi vọng, không gả cho hắn, hắn vẫn giúp nàng tra chuyện của phụ thân.

Nàng hít sâu một hơi, lắc đầu nói “không, vương gia, tiểu nữ không có gì bất mãn với ngài- tiểu nữ chỉ cảm thấy tình huống hiện tại không thể xác định, mỗi ngày tiểu nữ luôn nghĩ đến chuyện năm đó của phụ mẫu, hi vọng có thể tìm ra manh mối để tra rõ ràng mọi chuyện- đại khái nhiều khi lo lắng và bất mãn, thật xin lỗi vì để vương gia hiểu lầm.”

Nàng đang nói láo.

Nhưng Triệu Thành cũng không có ý vạch mặt với nàng, hắn nhìn nàng chậm rãi nói “Nếu cái chết của phụ thân nàng có quan hệ với đại bá nàng, A lạc, bây giờ nàng không nên có dị trạng gì, nếu không đại bá nàng sẽ không để nàng còn sống mà gả cho ta- chuyện này nàng không cần có động tác gì, cứ chung sống với bọn họ như ngày thường là được, mọi chuyện cứ giao cho ta.”

Minh lạc gật khoé miệng “không sao, hiện tại nhóm đại bá đều cho là tiểu nữ thích Cảnh thế tử- vì không muốn dựa theo ý người trong nhà gả cho ngài cho nên bắt đầu oán giận bọn hắn- sẽ không nghĩ đến tiểu nữ đột nhiên hoài nghi chuyện xưa.”

Minh Lạc chỉ nói sự thật nhưng lời của nàng lại làm sắc mặt Triệu Thành trầm xuống – hắn nghĩ thành nàng dự định gả cho Cảnh hạo, hắn phát giác được

nàng không thích thậm chí là có thể chán ghét mình.

hắn nói : “ cho nên đây là nguyên nhân hôm nay nàng đi tìm Cảnh thái phi?”

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tình ý đã sửa

Cảnh thái phi? đầu óc Minh Lạc rối cuộc quay lại chuyện hiện tại – nàng vừa ở chỗ Cảnh thái phi ra, hânhoi mình như vậy là vì cho là mình đi tìm Cảnh thái phi để người Minh gia nghĩ mình có ý với Cảnh Hạo?

Nàng nhìn hắn một cái- về mặt và ngữ khí đó làm nàng nhớ lại những lần hai người nói chuyện, hânchất vẫn và cuối cùng là những ngày tháng lạnh lụng bất tận.

Nàng cần môi, trầm nghĩ, không được để kiếp trước ảnh hưởng đến mình, không thể lại sống chung với hắn như kiếp trước.

Nàng đứng lên đi đến trước cửa sổ, là một góc khác, hai người vẫn cách rất xa. Nàng nhìn mưa ào ào ngoài cửa, vì trận mưa này chuyện phía ngoài Cảnh Hòa như bị cách biệt, tâm liền yên tĩnh lại.

Nàng nói “ không, đi tìm Cảnh thái phi là ý của cô mẫu tiểu nữ.”

Dừng một chút lại nói tiếp “ tiểu nữ xuất hiện ở đây có khả năng cũng là ý của cô mẫu đi. cô mẫu tiểu nữ nói, Cảnh thế tuver và ngài đồng thời cầu hôn tiểu nữ. hai mối hôn sự đều có lợi và hại, để tiểu nữ tự lựa chọn. để tiểu nữ hiểu hơn về Tây phiên vương phủ nên cho tiểu nữ đến nói chuyện với Cảnh thái phi- chi là không nghĩ khi trở về lại thấy ngài. Trong cung đều là người của cô mẫu, nghĩ đến việc này cũng là do người sắp xếp.”

nói đến đây nàng quay đầu cười với hắn, nói “ không biết người có đặc biệt đi khám thiên giám hỏi hôm nay sẽ mưa bao lâu.”

Mất Minh Lạc ngày thường rất đẹp, sáng tỏ kiên định nhưng lại ôn nhu, cười lên giống như làm tan lòng người,- ngoại trừ trong huyễn cảnh, đây là lần đầu nàng cười với hắn, nụ cười này làm lòng hắn ngứa ngáy, tâm sinh ra xúc động kéo nàng vào lòng- hắn cảm thấy cái này gọi là tâm ma.

hắn nghĩ hắn nên sớm cưới nàng mới được.

Nhưng Triệu Thành tuyệt không cảm thấy chuyện nàng cười đáng cười, cũng không thích nàng điềm nhiên như không có chuyện gì, giống như gả cho ai cũng thế.

Ý tứ của Minh thái hậu là để nàng chọn xem gả cho ai, hôm đó nàng nói sẽ gả cho hắn nhưng hôm nay lại đi Ngưng Tú các tìm Cảnh thái phi, ở lại mấy canh giờ.

Sắc mặt Triệu Thành âm tình bất định, Minh Lạc vẫn còn tiếp tục nói “ thật ra cô mẫu từ thái tử phi đến hoàng hậu, lại đến thái hậu, ở hậu cung nhiều năm như vậy, người rõ ràng nhất, nhét người vào Tây Phiên vương phủ hay Tức vương phủ đều không có tác dụng, giống như các triều đại mạnh mẽ nhất công chúa, quận chúa vào Tây Phiên vương phủ vậy, chỉ là uống mệnh, cho nên, cho nên đại khái người hi vọng ngài hoặc Cảnh thế tử có thể thích ta, giống như năm đó tiên đế thích người vậy?”

Cho nên người để ta tới thăm dò các người, để người nhìn, cân nhắc xem gả ta cho ai sẽ hữu dụng.

Nhưng nói đến đây Minh Lạc nhủ mày- kiếp trước hắn không thích nàng nhưng thái haayuj và Minh gia vẫn lợi dụng nàng hoặc người bên cạnh nàng làm không ít chuyện- nàng nghĩ nàng gả cho hắn không dễ chịu – kì thật hắn cưới nàng cũng thật xui xẻo.

Như năm đó tiên đế thích nàng? Triệu Thành khịt mũi coi thường.

“ chi ý của thái hậu là chi ý của thái hậu. Nhưng nàng ở lại Ngưng Tú các thật lâu, nghĩ đến trò chuyện cũng vui vẻ đi.” Triệu Thành nói.

Minh Lạc sững sờ quay đầu nhìn hắn, không hiểu sao hắn lại coi trọng điểm là chỗ này. Tận lực coi nhẹ ngữ khí của hắn- nhỏ không nhẫn sẽ loạn đại mưu, vẫn gặt đầu chân thành nói: “ Ân, mặc dù tìm Cảnh thái phi là chi ý câu cô mẫu nhưng tiểu nữ rất thích nói chuyện với bà ấy.”

Triệu Thành:....

Sau đó hắn nghe nàng nói tiếp “ Tiểu nữ nghe nói phụ thân của Cảnh thế tử lúc ở kinh thành có quan hệ rất tốt với phụ thân tiểu nữ, cho nên muốn nghe ngóng chuyện của phụ thân, đại bá và tiên đế qua Cảnh thái phi, có nói một chút chuyện Tây Phiên, Tây Ninh, Tây Vực, còn có chiến sự Bắc Cốt- trong khoảng thời gian này tiểu nữ đang tra những chuyện đó, nhưng nói thật, ngoại trừ xem một chút sách sử và địa lý, ở Minh phủ tiểu nữ không tìm được tư liệu gì.”

Thanh âm nghiêm túc còn mang theo chút ưu sầu.

Triệu Thành lẳng lẳng nhìn dung nhan của nàng, nhìn lông mi thật dài của nàng nhếch lên, da thịt trong suốt như tùy thời có thể tiêu tán, hân trầm mặc trong chốc lát, nói “ nếu là chuyện phụ thân nàng, nàng chưa chắc biết nhiều bằng ta.

Ý tứ là nàng có thể trực tiếp hỏi ta.

“trước đó ta cho người đi Bắc Định, tìm được mấy thuốc hạ cũ của phụ thân nàng, lúc này bọn hã đang trên đường hồi kinh. Chuyện của phụ thân nàng ở Bắc Định và Vân Châu năm đó, đợt bọn hã vào kinh nàng có thể trực tiếp hỏi- nhưng năm đó người thân tín bên cạnh phụ thân nàng đều chết cả- mấy người này sợ là cũng không biết nhiều.”

Minh Lạc trước vui sau giật mình – người thân tín đều chết cả, đúng vậy a, nếu phụ thân chết kì quặc thì người bên cạnh cũng không thể lưu lại, không chỉ người của phụ thân, chính người của nhị phòng, một người cũ cũng không có, từ khi nàng có kí ức, người bên cạnh mẫu thân hoặc người mẫu thân từng dùng không có một ai, những chuyện nàng biết về phụ mẫu đều là do tổ mẫu, đại bá mẫu và người bên cạnh tổ mẫu nói - kiếp trước sao nàng lại không chú ý đến việc này?

thì ra chỉ cần sinh ra lòng nghi ngờ liền phát hiện rất nhiều chỗ khả nghi.

Những ngày này nàng có ý đi nghe ngóng người cũ phục thị mẫu thân, nhưng cơ hồ người nàng có thể dùng được không có một ai, muốn tra cũng không dám tra, tránh đánh rần động cỏ, làm đại bá và đại bá mẫu hoài nghi – hiện tại nàng chỉ cần có một chút dị động, đại bá mẫu bên kia có thể biết ngay lập tức.

Nàng chỉ có thể churòi đại cửu phản hồi, tiếp nhận sản nghiệp của mẫu thân mới chậm rãi bồi dưỡng thân tín- kiếp trước lúc nàng xuất giá, biểu ca nàng tự mình mang của hồi môn của mẫu thân giao cho nàng, nên nàng biết việc này không có vấn đề gì- chỉ cần lúc đó nàng không để tổ mẫu và đại bá mẫu cảm người vào là được.

Mà quản sự của sản nghiệp đều là người cũ của mẫu thân nàng.

Nàng cảm ơn Triệu Thành, do dự một hồi nói : “ vương gia, cửu cửu của tiểu nữ nhậm chức ở Giang Nam nhiều năm, trước kia tiểu nữ nghe đại tổng quản quản lý hồi môn của mẫu thân tiểu nữ mơ hồ nói qua khi đó cửu cửu sẽ hồi kinh, nhưng sau này lại không có tin tức, việc này ngài có thể giúp tiểu nữ tra một chút, nguyên nhân là gì không?”

Từ phụ thân nàng nhảy sang cửu cửu, giống như không chút liên hệ nhưng Triệu Thành tâm tư nhạy cảm lập tức hiểu được ý của nàng.

hã nói “ được”

Đáp gọn gàng dứt khoát.

Minh Lạc nhìn hã một chút – thật ra hã luôn thẳng thắn lưu loát, kiếp trước chuyện nàng cầu hã, hã có thể đáp ứng thì luôn không chút do dự đáp ứng, mà muốn cự tuyệt sẽ không chút do dự cự tuyệt.

Vì liên quan đến chính sự nên Minh Lạc chậm rãi tỉnh táo lại, vì cảm kích nên nhìn hã tâm cũng hòa hoãn lại – nàng cũng không phải người không biết phải trái.

Nàng công bằng nghĩ- kì thật cần nhắc dưới góc độ của hã, kiếp trước hã cưới nàng đối với hã không có chỗ nào tốt.

Mà Lăng thái phi nói, hã cưới nàng là vì muốn tề liệt Minh thái hậu và Minh gia, thái hậu vừa chết, hoàng đế thoái vị, nàng liền không có bất kì chỗ dùng nào- thật ra Lăng thái phi nói không đúng, lúc đó nàng cũng không có tác dụng với hã nhiều lắm, còn chiếm vị trí vương phi- hã thích cưới cũng tốt, cưới chỉ nữ của trọng thần khác còn mạnh hơn nàng.

Như vậy nếu hã cưới nàng vì hứa hẹn với phụ thân, hã giúp nàng cũng là vì mắc nợ phụ thân- kiếp trước hã đối xử lãnh khốc với nàng nói chung là vì nàng chiếm vị trí không nên chiếm làm người bên cạnh hã phần nợ, hoặc vì nàng quá mức tin thái hậu và người Minh gia, làm ra những việc mà vương phi của hã không nên làm- hai người vốn là không thích hợp.

Nghĩ đến đây nàng cảm thấy phải nghiêm túc nói với hã: “ vương gia, ngài muốn cưới tiểu nữ là vì hứa hẹn với phụ thân tiểu nữ, đáp ứng hôn ước đó sao?”

Minh Lạc nghiêm túc hỏi hã- ý nàng là, nếu vì hôn ước kia thì hã không cần cưới nàng.

Có thể Triệu Thành lại nghĩ thành ý khác – lúc trước nàng nói thái hậu hi vọng Cảnh Hạo hoặc mình thích nàng, mới quyết định gả cho ai, có phải nàng cũng có ý như vậy, nên mới hỏi nguyên nhân mình muốn cưới nàng?

Nàng để ý vấn đề này như vậy là muốn biết tâm ý của mình? Nghe nói nữ nhân đều quan tâm vấn đề này.

hã dù không có khả năng sẽ nói nguyên nhân thật sự muốn cưới nàng nói cho nàng, cũng như người khác, nhưng hã giỏi về công tâm nên nói “ có hôn ước hay không ta đều sẽ cưới nàng”

Đại khái đây là lời êm tai nhất mà Triệu Thành có thể nói lúc này.. tạm thời coi như lời yêu thương đi.

Đáng tiếc Minh Lạc ngơ ngác nhìn hấn trang Nghiem nói, cũng không lĩnh ngộ ra nửa điểm tâm ý của hấn- nàng không hiểu hấn có ý gì.

Nhưng nàng không xoắn xuýt quá lâu vấn đề này, mà chậm rãi chân thành nói “ vương gia, nếu cái chết của phụ thân tiểu nữ có kì quặc, phụ thân xin ngài chiếu khán tiểu nữ, chính là không yên lòng Minh gia, không yên lòng tiểu nữ, thật ra tiểu nữ đã lớn, đã không cần chiếu khán, ngài chịu giúp tiểu nữ tra nguyên nhân cái chết của phụ thân, tiểu nữ đã phi thường cảm kích, về phần hôn ước, không nên làm thật đối với ngài và tiểu nữ đều tốt- nghĩ đến phụ thân tiểu nữ còn tại thế chắc cũng cho là như vậy. dù sao đối với Túc vương phủ, kết hôn với chi nữ trọng thần sẽ thích hợp hơn. Hoặc ngài cưới cô nương ngài thích, không cần ủy khuất nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tâm ý

Minh Lạc nghiêm túc câu thông với Triệu Thành, ý đồ bình đàm chuyện hôn ước, và ở chung với hấn thật tốt.

Nhưng Triệu Thành không tán đồng cố gắng của nàng, càng không có hứng thú với tâm tư cong cong vòng vòng của nàng, hấn thấy nàng nói đi nói lại cũng là mấy câu đấy, rõ ràng hấn đã đáp ứng nàng, nàng vẫn nói lại.

Chuyện hấn nói coi như đã đối với nàng đặc biệt- đi vắng hấn nói chuyện với người khác tuyệt đối không nói lần thứ hai.

Cũng may nàng nói nàng không lấy hấn không phải vì trong lòng nàng có người khác, mà nàng muốn lấy Cảnh Hạo đại khái là vì lấy chồng xa có thể trốn khỏi chương khổng của gia tộc – hấn không biết nguyên nhân làm nàng chán ghét Minh gia- nghĩ đến chuyện ở Hà Hoa đình, còn chuyện nàng nói cứ vờ vào kinh nhậm chức bị ngăn cản, hấn hoài nghi Minh gia cố ý điều khiển nàng, điều khiển đến nàng không nhận được nữa.

hấn đang nghĩ có nên mắng nàng, nhưng bên tai truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun, hấn là Trần ma ma mang theo những cung nữ kia quay lại.

Những lời muốn nói chuyển thành “ A Lạc, ta nói sẽ lấy nàng. Những thứ mà thế tử Tây Phiên vương có thể cho nàng, ta cũng có thể cho nàng, thứ hấn không thể cho nàng, ta cũng có thể cho nàng. Về sau đừng dùng ngữ điệu đó nói với ta, nghĩ đến chẳng mấy chốc thái hậu nương nương sẽ tứ hôn, nàng hãy ngoan ngoãn ở nhà đợi gả đi.”

Minh lạc:... vì sao hấn nghe không hiểu tiếng người?

Kiên nhẫn mà Minh lạc vất vả thành lập sụp đổ, đáy lòng sinh ra cảm giác bất lực và tức giận quen thuộc – nàng nhớ, hấn luôn như vậy, mãi mãi như vậy! chỉ cần hấn nhận định, chuyện hấn quyết định, nàng đều không thể dao động nửa phần, dù nàng nói gì hấn cũng không nghe, hấn nhận định tội của nàng liền định tội, sau đó giam cầm nàng, cuối cùng để nàng chết, cũng là mình hấn quyết định!

hiện tại nàng và hấn mới chỉ gặp mặt mấy lần, hấn đã coi như đương nhiên, hấn nói cưới nàng liền nhất định phải gả, hôn sự của nàng, hấn quyết định, không cho phép nàng nói nửa chữ không!

Thù mới hận cũ, làm nàng nhất thời bị kích thích, đem tất cả những kiến thiết ném ra sau đầu, tức giận nói “ ta nói qua, ta không muốn gả cho người!”

Triệu Thành nhíu mày, ngữ khí tức giận của nàng làm hấn không vui, nhưng hấn nhìn gò má và vành tai của nàng đều đỏ lên vì tức giận, đôi mắt vì tức giận mà phá lệ sáng tỏ, kiều diễm, trong đầu hấn vậy mà hiện lên hình ảnh nàng dựa vào ngực hấn trong huyễn cảnh, làm tâm hấn vừa mềm xuống lại động tình.

hấn nghe được nhóm cung nhân đã đến gần, khóe mắt thấy váy xanh của cung nhân, hấn căn bản chưa suy nghĩ tí mĩ, đưa tay kéo nàng vào ngực, sau đó dưới sự giãy giụa kinh hãi của nàng ôm chặt lại, cúi đầu nói bên tai nàng “ cung nữ của nàng đã quay lại. A lạc, ta muốn cưới nàng, có quan hệ với phụ thân nàng, nhưng phải nguyên nhân chủ yếu nhất, chỉ là ta muốn cưới nàng mà thôi. Nàng yên tâm, về sau chuyện của Minh gia cần ta giải quyết ta sẽ xử lý rõ ràng giúp nàng.”

Nàng bị hấn kéo vào trong ngực, nghe hấn nói cung nữ quay lại, mờ mịt thôi giãy giụa, nhưng nàng vẫn chấn kinh, không kịp phản ứng lại lời nói của hấn, càng không thể tin hành động của hấn.

Mà hấn thấy nàng tròn tròn mắt mang theo kinh hoàng, da thịt như mỡ đông, có thể nhìn thấy cả lông tơ, mùi thơm ngát trên người nàng càng là trải nghiệm hấn không thể trải qua trong huyễn cảnh, loại chân thực này, nàng nằm trong ngực hấn càng làm cho tim hấn loạn nhịp, ý loạn tình mê.

hấn suýt không nhận được tiến thêm một bước, may là tư chủ của hấn tốt, suy nghĩ đó chỉ dừng lại ở suy nghĩ, nếu hấn tiếp tục thì chỉ làm nàng càng e ngại hấn, cho nên trong sự kinh hoàng của cung nữ, hấn buông nàng ra- vừa này làm là để cho cung nữ nhìn, hấn nghiêng người nói nhỏ với nàng, các cung nữ sẽ nhìn thành hấn hôn nàng.

hấn vừa buông ra Minh lạc liền lui về sau mấy bước, Lâm Lang nhanh chân quỳ sau lưng nàng, sợ hãi và kinh hoàng nói “ Tam cô nương, ngài, ngài không sao chứ.”

Nàng có thể có chuyện gì?

Minh lạc đứng vững xong, không muốn nhìn Triệu Thành, cũng không muốn nhìn Lâm Lang đang bày ra vẻ kinh hoàng- những người này đều thật biết diễn trò, ngực và miệng nàng chập trùng, lần nữa cảm thấy kiếp trước nàng là đồ đàn, mỗi chi tiết nhỏ trong sinh hoạt của nàng đều có thể bị người khác thiết kế tỉ mỉ ‘ngoài ý muốn’ mà nàng bị xoay vòng quanh còn đàn độn vui vẻ.

Nàng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, lúc này mưa đã nhỏ, thậm chí còn có tia sáng, liền thở ra nói ‘chúng ta đi’ không nhìn Triệu Thành đi về phía cửa.

một canh giờ sau, Từ Thọ cung.

Minh thái hậu ngồi trên ghế phượng, chậm rãi gạt chén trà, hương quế chậm rãi tỏa ra, bà quay đầu nhìn Lâm Lang đang đứng hầu, mang theo ý cười nói “A Lạc ngủ rồi sao?”

Lâm Lang cung kính đáp “hồi bẩm nương nương, sau khi tam cô nương uống canh an thần đã ngủ.”

Sau đó thỉnh tội “lúc trước nô tỳ cân nhắc không chu toàn, nhất thời sơ sẩy làm tam cô nương bị dọa sợ ở Dung Xuân viên, xin nương nương trách phạt.”

“kinh sợ?” Minh thái hậu tựa hồ ngăn người, lập tức lắc đầu ôn hòa nói “a, người nói là việc làm a Lạc mắc mưa? Việc này cũng không thể trách người, nhưng đứa nhỏ này thân thể yếu, đợi nàng tỉnh, thỉnh thoảng nhìn một cái, mở mấy thang thuốc trừ lạnh, không để lạnh làm tái phát bệnh cũ.”

Lâm Lang vội vàng thưa dạ, nhưng nàng ta lại nói tiếp “nương nương, không chỉ là mắc mưa. Tam cô nương còn gặp Túc vương điện hạ ở Dung Xuân viện- điện hạ hẳn, nhất thời yêu thích Tam cô nương, khó không chế..”

“đình” một tiếng, nắp chén trên tay thái hậu va vào chén, bà thu hồi tươi cười, nhíu mi “khó lòng khống chế?”

Lâm Lang chật vật kể lại tình hình ở Dung Xuân Viên mà nàng ta nhìn thấy – chủ yếu là Túc vương cường hôn Minh Lạc. Minh Lạc kinh sợ, báo cáo lại thái hậu. Minh thái hậu nghe xong hiển nhiên tức giận nhưng cố kìm. Túc vương, thật lâu sau mới nói: “Lâm Lang theo người thấy thì Túc vương thật lòng chung tình với a Lạc hay là nhất thời bị sắc mê hoặc?”

Lâm Lang tựa hồ nghiêm túc cân nhắc, nghiêm mặt nói “nương nương, Túc vương điện hạ đã sớm qua tuổi lấy vợ sinh con nhưng không nói chính phi, trắc phi, đến một cái thị thiếp trong tin đồn cũng không có, có thể thấy là ngài ấy rất biết kiềm chế với nữ sắc, tuyệt không phải người càn rỡ. Mà nô tỳ thấy ánh mắt Túc vương điện hạ nhìn Tam cô nương, tuyệt đối là thực tình yêu thích Tam cô nương.”

“Lúc nô tỳ phục thị nương nương, có nghe đại thần trong triều bắt nạt Túc vương điện hạ không để ý dân sinh khó khăn, hung vô hiểu chiến, có ngự sử vạch tội thuộc hạ của Túc vương trong thời kỳ chiến tranh không giữ quân kỷ, vợ vết của cải cầu dân, vì trấn an dân tâm, nô tỳ nghe nói có thuộc hạ trong Túc vương phủ để nghị Túc vương thông gia với đại thần trong triều. Lúc này Túc vương điện hạ vẫn kiên trì cầu hôn Tam cô nương, có thể thấy được ngài ấy dụng tâm với tam cô nương.”

Minh thái hậu gật đầu, thần sắc hòa hoãn lại “đứa nhỏ a Lạc này từ nhỏ không có cha mẹ, cũng coi như là một tay ai gia nuôi lớn, nàng bên cạnh ai gia còn nhiều hơn hoàng đế, trong lòng ai gia nàng như thân nữ nhi.”

“bây giờ nàng lớn dần, hôn sự của nàng thành tâm sự của ai gia- trước đây người cầu hôn tuy nhiều nhưng có thể xứng với đứa nhỏ này lại không có mấy. Trước kia ai gia thấy Cảnh Hạo không tệ, phẩm tính tốt, là lương phôi, nhưng Tây Phiên cách kinh thành ngàn dặm, nhóm công chúa, quận chúa gả đi Tây Phiên, có ai không phải là thanh mai trúc mã lớn lên cùng thể tử Tây Phiên, nhưng có mấy người có kết cục tốt? đến lúc đó nàng sống không tốt, ai gia muốn làm chủ cho nàng cũng không được, ai gia thật sự không muốn gả nàng đi Tây Phiên a.”

Lâm Lang nói: “Nương nương yêu thương tam cô nương, tam cô nương tất nhiên biết. Túc vương điện hạ thân phận tôn quý, hiện tại Túc vương điện hạ lại chung tình với cô nương như vậy, sau này nương nương không cần ưu tâm.”

Minh thái hậu lắc đầu thở dài, chậm rãi hỏi: “Lâm Lang, hôm nay người theo a Lạc đi Ngưng Tú các và Dung Xuân viên, theo ý người, a Lạc có ý như thế nào với hai người?”

Lâm Lang cười nói: “Hồi nương nương, tâm tư tam cô nương tinh khiết, theo nô tỳ thấy thì lúc này cô nương chưa sinh ra tình cảm với ai. Nếu nương nương nhất định muốn nô tỳ nói, nô tỳ vọng nghĩ, mặc dù tam cô nương trò chuyện vui vẻ với Cảnh thái phi, nhưng chủ yếu là vì Cảnh thái phi từng biết Minh tướng quân, tam cô nương hỏi nhiều là về chuyện xưa của Minh tướng quân, tuy tâm tình có chập chờn nhưng cũng là vì quần quýt tưởng niệm Minh tướng quân, trong quá trình nói chuyện căn bản nửa câu cũng không hỏi về chuyện của Tây Phiên vương phủ, tam cô nương cũng không quan tâm chuyện của Cảnh thế tử, dù Cảnh thái phi ngẫu nhiên nhắc lên cũng vì tam cô nương không có hứng thú mà vội kết lời, có thể thấy được tam cô nương không có tình cảm nam nữ với Cảnh thế tử.”

“Trái lại, ở chỗ Túc vương điện hạ, nô tỳ thấy tam cô nương dù hết sức e ngại và bài xích Túc vương điện hạ, nhưng lại rất miễn cảm với hành động lời nói của ngài ấy, nương nương cũng biết tam cô nương tính tình ôn hòa hiền hậu thân thiện, luôn hào phóng cởi mở, lúc nào khó chịu với ai- nhưng tam cô nương khi đối mặt với Túc vương điện hạ lại nhiều lần thất thố, theo kiến giải vụng về của nô tỳ, tam cô nương quan tâm Túc vương điện hạ hơn nhiều Cảnh thế tử, chỉ là tam cô nương còn nhỏ tuổi, ngây thơ không tự biết thôi.”

Minh thái hậu chậm rãi gật đầu nói “nghe người nói cũng có đạo lý.”

Lâm Lang cười nói: “đó là kiến giải vụng về của nô tỳ, thái hậu nương nương yêu thương tam cô nương, vì nàng cân nhắc chu toàn, chỉ cần thái hậu

nuong nuong tại, tam cô nuong tất nhiên sẽ hạnh phúc an khang.”

“Minh thái hậu cười nói: “ai, tâm mẫu thân, chỉ sợ cân nhắc không chu đáo, hôn nhân đại sự liên quan đến cả đời nàng, đợi tương lai người có hài tử sẽ hiểu.”

nói tiếp “tốt, hôm nay người cũng mặc mưa, đi xuống uống chút canh gừng xua hàn khí đi.”

“Tạ thái hậu nuong nuong.” Lâm Lang khom người lui xuống.

Minh thái hậu nhìn nàng ta lui ra khỏi cửa hồng môn mới quay đầu cười nói với một bên cửa hồng môn khác “tốt, lâm lang đã lui xuống, người đứa nhỏ này, lén lén lút lút, đã đến thì vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Si tình

"cô mẫu."

Minh Lạc vén rèm bước vào, gọi Minh thái hậu một tiếng, lại thi lễ, Minh thái hậu ngoác tay bảo nàng đến gần, kéo nàng ngồi xuống bên người.

Sau khi Minh Lạc ngồi xuống, cúi đầu thỉnh tội: “xin cô mẫu thứ tội, lúc này không phải a Lạc cố tình nghe lén, chẳng qua cảm thấy không tiện đánh gãy câu chuyện của cô mẫu và Lâm Lang nên mới ở bên ngoài chờ.”

Minh thái hậu cầm tay nàng cười nói: “đứa nhỏ này, tình quái, còn xin thứ tội với cô mẫu. không phải con vẫn luôn biết, nhóm cung nhân bên ngoài không ngăn cản con chính là được cô mẫu cho phép?”

Minh Lạc nhẹ “vâng” một tiếng, nhưng lại không lú lú giống ngày xưa mà cúi đầu không nói- lúc này của kiếp trước nàng và thái hậu chính là thân như mẫu nữ, lúc nàng còn nhỏ Minh thái hậu yêu thương nàng có thừa, không chút giả dối, có thể nói người thân cận nhất trên đời này với nàng là tổ mẫu và Minh thái hậu.

Chỉ là kiếp trước trải qua nhiều chuyện như vậy, tâm không thể trở về như trước, nàng dùng tâm lực rất lớn mới có thể làm giống như xưa ‘thân mật vô gian’ với Minh thái hậu.

Minh thái hậu thấy nàng như thế lại nghĩ nguyên nhân là do nàng nghe được đối thoại của mình và Lâm lang- với cô nương mười năm tuổi, nói đến những chuyện đó sẽ e lệ?

Mắt Minh thái hậu lóe ra ý cười, cầm tay nàng, vuốt tóc nàng, ôn nhu nói: A lạc, vừa mới con cũng nghe cô mẫu và Lâm Lang nói, những lời Lâm Lang nói, con có ý tưởng gì? Trước mặt cô mẫu không cần thận thùng, việc này liên quan đến chung thân đại sự của con, cô mẫu nhất định muốn nghe tâm ý của con để quyết định.”

Minh lạc ngẩng đầu nhìn Minh thái hậu, mấp máy môi, có chút không được tự nhiên, miễn cưỡng dùng giọng hồn nhiên nói:

“không phải nói cô mẫu yêu thương a Lạc nhất, chỉ cần cô mẫu tại, a lạc tất nhiên một thế đều hạnh phúc an khang sao? A Lạc chỉ nghe được câu này- cái khác, Lâm Lang lú lo không ngừng, a Lạc nghe không hiểu.”

Minh thái hậu bật cười, nhéo tay Minh Lạc, nói “đứa nhỏ này” nhưng lập tức thở dài nói “A Lạc, chỉ cần cô mẫu còn 1 ngày, cô mẫu tự nhiên đảm bảo cho con 1 ngày hạnh phúc an khang, nhất định không để bất cứ kẻ nào khi dễ con. Nhưng dù cô mẫu là thái hậu cao quý nhưng cũng có địa phương ngoài tầm tay- đây cũng là lý do cô mẫu không muốn gả con đi Tây Phiên. Nếu con gả đi Tây Phiên, không nói đến việc sau này cô mẫu không thể gặp con, vạn nhất con ở đó bị người khi dễ, trôi qua không tốt, thì phải làm thế nào.”

Minh Lạc cắn cắn môi, không lên tiếng.

thật ra cho tới bây giờ nàng đều không nghĩ, càng không biểu đạt muốn gả cho Cảnh Hạo, nhưng hiện tại hình như mọi người đều hiểu lầm, hiểu lầm thì hiểu lầm đi, nàng cũng không có cái gọi là.

Minh thái hậu nhìn bộ dáng mờ mịt thần thờ của Minh Lạc, thì sờ tóc nàng, thở dài “A Lạc thật sự trưởng thành rồi, trước đây luôn là bộ dáng vui vẻ, hiện tại lại có vẻ mặt như vậy. không lớn lên là chuyện tốt- dù cô mẫu không nỡ, hận không thể để con là tiểu a Lạc mãi nhỏ, dính bên người cô mẫu.”

Khi a Lạc do dự, có nên kiên trì chịu đựng buồn nôn mà biểu đạt “a Lạc mãi là tiểu a Lạc của cô mẫu” thì Minh thái hậu đột nhiên ném ra một cái kinh lôi.

Minh thái hậu đứng lên, nhìn bóng cây ngoài cửa sổ, nói “a Lạc, con biết không? thật ra hoàng đế hân, khi Trịnh đại cô nương qua đời, cô mẫu và đại

thần đang chuẩn bị tuyền hậu cho hần, hần đã từng đến nói với cô mẫu, hần muốn phong con làm hậu.”

A Lạc cả kinh, kém chút nhảy dựng, sau đó nửa kinh ngạc, nửa hợp với tình hình kêu “ cô, cô mẫu...”

Minh thái hậu nhìn ánh mắt kinh hoàng của a Lạc, từ ái nói “ A Lạc, con đừng sợ, cũng không cần bối rối, con đừng để lời này trong lòng- con chỉ cần nhớ, hoàng đế, biểu ca con, mấy năm nay hần gặp không ít chuyện, tính tình trở nên kém, nhưng trong lòng hần vẫn luôn có tỷ muội các con, chỉ là hần trôi qua không tốt nên tính tình có chút phản phục.”

A Lạc:...

“ hần là hoàng đế, mỗi lời nói hành động đều bị ước thúc, trong triều nhiều nhất là đại thần xảo trá, chứ chưa nói đến nghịch thần tặc tử Xa Lộc lúc trước, lúc đó cô nhi quả mẫu chúng ta không biết đã phải nhẫn nhịn bao nhiêu- a Lạc con còn nhớ rõ Trịnh đại tỷ tỷ của con chết như thế nào không?”

Đề tài này.

Minh Lạc chỉ có thể biểu hiện ngơ ngác nhìn Minh thái hậu, lẩm bẩm nói: “ Là, là người nhà của Ngô Lại bộ thị lang gây nên, vì Ngô gia không muốn Trịnh đại tỷ tỷ là hoàng hậu của biểu ca, cản đường của công nương Ngô gia.”

Minh thái hậu lắc đầu, quay lại ngồi cạnh Minh Lạc, nhìn a Lạc nói: “ không, Ngô gia là bị hãm hại, Ngô đại nhân là thần tử triều đình, sao có thể không biết coi như hại chết Trịnh đại cô nương thì nữ nhi của hần cũng không được làm hoàng hậu? Trịnh đại cô nương ôn nhu đôn hậu, so với không biết người nào làm hậu thì Ngô gia càng tình nguyện Trịnh đại cô nương làm hậu.”

Kì thật đích thật là như thế.

“ vậy, vậy là ai?”

Minh Lạc kinh ngạc hỏi, nàng kinh ngạc không phải giả- nàng biết việc này không phải do Ngô gia làm, nàng kinh ngạc là vì sao thái hậu lại đề cập chuyện này với nàng, kiếp trước thái hậu chưa từng nói những chuyện này với nàng- đại khái do tính tình của nàng thay đổi cho nên mọi người thay đổi sách lược về thái độ với nàng.

Minh thái hậu không trực tiếp trả lời Minh Lạc mà cầm tay nàng nói “ A Lạc, con có nhớ trước đây biểu ca con và huynh muội con là quan hệ cực thân cận, nhưng hai năm nay hần đối với các con lại thay đổi thất thường, khi thì thân mật, khi thì câu gắt- đó là vì hần bị người khác mê hoặc, hần nghe nói Minh gia chúng ta ngấp nghé hậu vị, ra tay hại chết Trịnh đại cô nương, vì vậy biểu ca con luôn lãnh đạm chán ghét a Tú.”

“ A, sao có thể là Minh gia chúng ta? Biểu ca con chưa tự mình chấp chính, triều chính bị Xa Lộc nắm trong tay, Trịnh đại nhân là người mà tiền đế cố ý an bài bên cạnh biểu ca con khi hần có thể tự mình chấp chính, lúc đó, sao cô mẫu và Minh gia có thể ra tay với Trịnh đại cô nương? Nếu thật sự muốn a Tú vào cung cũng phải đợi đến khi biểu ca con tự mình chấp chính, mà không phải tự hủy cánh tay của mình?”

“ không, bọn hần không chỉ hủy quan hệ của Trịnh gia với hoàng gia và Minh gia, mà còn hủy Ngô gia và mấy gia tộc khác trung thành với biểu ca con.”

“ bọn hần động thủ trước trừ Trịnh đại cô nương, sau đó đưa lên mấy người ứng cử cho hậu vị, trừ nhị tỷ tỷ con toàn bộ đều là phe của Xa Lộc, cô mẫu chỉ có thể chọn nhị tỷ con hoặc tôn nữ của Xa Lộc- Xa Lộc lòng lang dạ thú, không chế triều chính, cô mẫu không thể để hần thò tay vào hậu cung, cho nên không còn cách nào khác chỉ có thể ép tuyền nhị tỷ tỷ con – có thể vì thế mà không ít người tin rằng Minh gia trừ Trịnh đại cô nương vì muốn đưa nhị tỷ tỷ con lên hậu vị”

“ một hòn đá ném trúng vô số chim, dù cô mẫu chọn thế nào được lợi cũng là loạn thần tặc tử Xa Lộc- lúc đó cô mẫu và biểu ca con ở trong cung thật sự là khó lòng phòng bị, hơi vô ý có thể rơi vào bẫy của loạn thần, nhưng cô mẫu và biểu ca con không thể làm gì, chỉ có thể nhẫn, lại nhẫn.”

Minh lạc ngáp ngừng, nàng biết lúc này Minh thái hậu là nói những đau nhức, hận trong lòng bà, coi như kiếp trước về sau như thế nào, lúc này trong lòng Minh Lạc cũng chưa xót, nàng lẩm bẩm nói “ cô mẫu, cái kia, sao cô mẫu không tuyền một nữ nhi nhà thần tử trung với biểu ca và cô mẫu- hoặc là, hoặc là muội muội của Trịnh đại tỷ tỷ?”

Mắt Minh thái hậu hiện lên bi ai “ bọn hần không tin ai gia, bọn họ nghĩ cô mẫu muốn đẩy nhị tỷ con lên hậu vị - coi như bọn hần tin cô mẫu thì có Trịnh đại cô nương làm ví dụ trước mắt, bọn hần e ngại Xa Lộc, ai dám đưa nữ nhi vào cung? Trịnh gia lại càng không đồng ý.”

Minh Lạc ôm cánh tay Minh thái hậu, cọ đầu vào vai bà, trầm thấp gọi “ cô mẫu”

Minh thái hậu vỗ nàng, thở dài “ a Lạc, khi đó cô mẫu và biểu ca con trong ngoài cung đều nguy cơ trùng trùng, những đại thần đó không dám làm càn với cô mẫu, nhưng biểu ca con còn nhỏ tuổi, nhiều năm chịu không ít áp bách, có thể hần là hoàng đế, cách mấy ngày cô mẫu mới có thể gặp hần một lần, chứ nói chi đến việc chia sẻ cùng hần- cho nên tính tình hần mới thành như bây giờ.”

Minh Lạc ngồi thẳng dậy, mở miệng nói “ cô mẫu, biểu ca chỉ là có chút tiểu tính khí- nhưng hần vẫn rất hiếu thuận với cô mẫu, hiện tại những nghịch thần tặc tử kia đã bị Túc vương điện hạ thanh lý, biểu ca đã tự mình chấp chính, nghĩ đến biểu ca sẽ ngày càng tốt lên,, cô mẫu không cần lo lắng, biểu ca vẫn đối xử tốt với chúng con.”

Minh thái hậu nghe nói, lắc đầu, trong mắt chợt lóe vẻ phức tạp, sau đó nhìn Minh Lạc nói “ Ân, cô mẫu không lo lắng, cô mẫu nói với con những lời này, chỉ là để con biết, năm đó biểu ca con muốn cưới con chứ không phải a Tú. Nhưng a Lạc, mặc dù hậu vị tôn quý nhưng vị trí đó không tốt lắm, không nói đến việc có thể trở thành cái đinh trong mắt người khác, biểu ca con nhận áp lực lớn trên triều đình, oán khí trong lòng hần không biết

phát đi đâu sẽ phát tiết lên người thân cận nhất của mình – làm hoàng hậu của hân tuyệt không dễ dàng.”

“mà dù là con hay a Túc, ai làm hoàng hậu, hậu cung không thể chỉ có một mình hoàng hậu, tương lai tam cung lục viện là không thể tránh khỏi, nhưng a Lạc, mặc kệ con gả cho ai, cô mẫu đều chỉ hi vọng hân độc sủng con, cho nên cô mẫu cân nhắc, cuối cùng là bác bỏ ý kiến của biểu ca con, định nhị tỷ con làm hậu. đây không phải vì cô mẫu bất công nhị tỷ con, mà là a Lạc là cô mẫu nuông chiều lớn lên, cô mẫu không nhẫn tâm nhìn con chịu nửa điểm ủy khuất, con có hiểu tâm tư của cô mẫu?”

Ân, thế nhưng khi Trịnh đại cô nương còn sống Minh Tú đã được tổ phụ tự mình giáo dưỡng, giáo dưỡng như hoàng hậu tương lai.

Còn cái gì mà ‘ độc sủng’ Minh Lạc lại cảm thấy đau răng.

Nhưng nàng lại thấp giọng nói: “a Lạc biết, từ nhỏ cô mẫu đã yêu thương a Lạc hơn nhị tỷ. Nhưng a Lạc biết cô mẫu đối xử với nhị tỷ và a Lạc đều giống nhau, chỉ là nhị tỷ tương lai là hoàng hậu, nên trong nhà và cô mẫu có yêu cầu nghiêm ngặt với tỷ ấy hơn.”

“con từ nhỏ đã là đứa bé thông minh hiểu chuyện” Minh thái hậu kéo Minh Lạc, vui mừng nói, sau đó lắc đầu cười nói “con lớn lên bên người cô mẫu, cô mẫu đối với con và nhị tỷ con không có khả năng không khác chút nào.”

Nhưng sau đó sắc mặt Minh thái hậu chậm rãi ngưng trọng, chậm rãi nói “nhưng a Lạc, nữ nhi luôn phải lập gia đình, con cũng biết, thế tử Tây Phiên vương và Túc vương đồng thời thỉnh cô mẫu tứ hôn với con – trước cô mẫu cảm thấy con còn nhỏ, muốn để con chậm rãi chọn. nhưng chắc con cũng biết tầm quan trọng của Tây Phiên với Đại Ngụy ta, cả triều đại đến nay, cho dù là công chúa tôn quý nhất Đại Ngụy, chỉ cần thế tử Tây Phiên cầu hôn, hoàng đế các triều đại chưa từng cự tuyệt.”

“bây giờ, Cảnh thế tử chỉ cầu hôn với ai gia, nhưng nếu hân cầu hôn trước mặt các đại thần khi tảo triều, không nói biểu ca con chấp chính, cho dù tiên đế còn tại thế cũng tuyệt đối không cự tuyệt – một khi cự tuyệt mà không có lý do hợp lý, Tây Phiên liền có thể cự tuyệt khi được tứ hôn- đến lúc đó không chỉ triều thần chấn nổ tung, tôn thất bên kia, các vị lão vương gia, lão quận vương, bọn hân chắc chắn không bỏ qua cho chúng ta, chắc chắn bọn hân sẽ nói công chúa, quận chúa Triệu gia còn không tôn quý bằng nữ nhi Minh gia sao?”

Vì Minh Lạc không gả thì người phải gả có khả năng là nữ nhi của bọn hân, tự nhiên sẽ có người không cam lòng bỏ qua, liên hợp tôn thất lại gây náo loạn.

Minh thái hậu nói đến đây trong đầu lại hiện lên một ý niệm khác - không biết tâm ý muốn cưới a Lạc của Túc vương mạnh đến mức nào, có thể vì a lạc mà đắc tội cả tôn thất?

Nam nhân Triệu gia rất si tình, cảm dục càng lâu càng si tình.

Minh thái hậu nghĩ đến đây liền xoa mặt a Lạc.

(Lời tác giả

Triệu Thành: bản vương thật thông minh, tạo ra hôn ước? không phải là để đề phòng chuyện này sao?)

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Người tới

Minh thái hậu vỗ về mặt a Lạc, mắt nhìn a Lạc phá lệ ôn nhu và yêu thương.

Minh Lạc thì lại ngây người- ở chỗ của Minh thái hậu, nàng không muốn lộ cảm xúc chân thật của mình, lời nói không được lộ sơ hở, chỉ cần thi thoảng giả ngây ngốc là được- không biết vì sao Minh thái hậu đặc biệt thích đáng về ngây ngốc kinh ngạc của nàng, đại khái nàng càng giống đồ dân thì càng làm Minh thái hậu phát tình mẫu tử?

Nhưng biểu hiện của nàng vẫn có mấy phần chân thật.

Việc này thái hậu nói ra nàng mới biết mình chọc phải phiền phức.

Đích thật trước khi biết cái chết của phụ thân có nghi vấn, Cảnh Hạo nói muốn xin tứ hôn với thái hậu nàng do dự trong chớp mắt, cảm thấy gả đi Tây Phiên chưa chắc không phải biện pháp rời xa Minh gia, biện pháp tránh bọn họ lợi dụng, nhưng lúc đó trong lòng liền lập tức bác bỏ.

Huống chi hiện tại nàng biết cái chết của phụ mẫu rất có thể là do người gây ra, nàng muốn tìm ra chân tướng, báo thù cho họ. cho nên nàng không thể gả cho Cảnh hạo, nửa năm sau theo hân về tây Phiên lại không thể trở về kinh thành.

Nàng căn bản không đề lời của Cảnh hạo ở trong lòng.

Nhưng lời Minh thái hậu nói không phải là giả, việc này náo đến triều đình, nàng không gả cũng phải gả- mấy nhà có quận chúa, huyện chủ chờ gả, tôn thất cũng sẽ liên hợp dùng có này ép thái hậu đáp ứng hôn sự này.

Mà Minh thái hậu nhìn bộ dáng kinh ngạc đến ngây người của Minh Lạc thì tâm cũng dễ xuống – nếu Minh Lạc chung tình với Cảnh Hạo thì sẽ không có bộ dạng như thế.

Thái hậu cầm tay Minh Lạc thờ dài “ A Lạc, gả đi Tây Phiên, cô mẫu liền không thể bảo vệ con, tương lai khả năng sẽ không thể gặp lại, cô mẫu thà đắc tội với tôn thất cũng không gả con đi.”

Minh Lạc cúi đầu cắn môi không nói.

Minh thái hậu thấy nàng không lên tiếng liền ôn nhu nói: “ cũng may Túc vương cũng cầu hôn con với ta – mấy tháng trước Túc vương đánh lui Bắc Cốt, dẹp pahr tộc, giải cứu kinh thành lúc nguy nan, lúc này uy tín trên triều đang thịnh, chỉ cần tổ mẫu con hứa hôn con Túc vương liền giải được mối nguy cơ này. Cảnh thế tử và Túc vương, a Lạc hiện tại hôn sự của con chỉ có hai lựa chọn này.”

Minh Lạc...

Nàng bóp lòng bàn tay mình, dù không bóp được ra nước mắt nhưng cũng làm vành mắt đỏ lên- nhưng nàng vẫn không muốn nói chuyện.

Kỳ thật nàng biết lấy tình hình hiện tại của bản thân, muốn tra chân tướng, báo thù cho phụ mẫu, gả cho Triệu Thành, được hán ủng hộ mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng nghĩ đến hán cao lâm thiên hạ nói ‘ ta sẽ lấy nàng’, cộng với dáng vẻ cao ngạo ngoan lệ hung ác kiếp trước của hán- nàng liền ngăn một hơi.

“ a Lạc, con nói thật cho cô mẫu biết, con sợ Túc vương, không muốn gả, có phải vì sợ tương lai Túc vương và biểu ca con và cô mẫu bất đồng chính kiến sẽ sinh ra tranh chấp, con liền ở tình thế khó xử?”

Minh Lạc lập tức suy đoán, cô mẫu biết cuộc nói chuyện của mình và Minh Thiệu Ân- chuyện ‘ đại sự’ như vậy làm sao đại phòng có thể không truyền cho thái hậu.

Lúc ấy nàng thế nhưng thẳng thắn bí hùng nói ‘ tại gai tòng phụ, xuất giá tòng phu. A Lạc không cha, chưa gả thì có thể cũng được, nhưng đã xuất giá, theo lễ giáo, làm sao có thể không để ý lợi ích của phu quân, khắp nơi lấy lợi ích của đại bá phụ và nhị tỷ tỷ làm đầu?’

Nhưng việc này chỉ cần Minh thái hậu không nói nàng cũng không giải thích, ở chỗ của Minh thái hậu nàng căn bản không cần ‘ thông minh’ như thế.

Nàng cắn môi nói ‘ cô mẫu, thế cũng không phải. Túc vương dù tôn quý nhưng vẫn là thần, hoàng đế biểu ca là quân, coi như bất đồng chính kiến cũng là lệnh quân là trời, coi như bất đồng chính kiến thì sao a Lạc lại lâm vào tình trạng khó xử? a lạc- a lạc chỉ là có chút sợ hán, không biết vì sao, chỉ cảm thấy hán quá mức chuyên quyền độc đoán, đối mặt với hán hồ hấp cũng không thông, lời đều không nói ra.. cô mẫu, người cũng nghe Lâm Lang nói đấy, chỉ là gặp mặt hai lần mà hán lại làm chuyện thất lễ như vậy?”

nói đến đây mặt đỏ bừng.

“ nguyên lai là vì cái này” Minh thái hậu bật cười, bà nhìn khuôn mặt nhỏ của Minh Lạc, trong mắt tràn đầy ý cười, yêu thương nói “ đứa nhỏ ngốc, con không hiểu rõ nam nhân, hán đối với con như vậy là do khó kìm lòng- nam nhân, nhất là nam nhân hành quân đánh giặc, khi đứng trước mặt người nữ nhân mình thích, phần lớn là ngay thẳng, không biết quanh co. cũng là cô mẫu sơ sẩy, luôn cảm thấy con còn nhỏ nên không đề mà dạy con một số chuyện, kỳ thật con chỉ nhỏ hơn a Tú một tuổi thôi.”

“ cô mẫu?”

“ tốt, cô mẫu đã biết, nhưng việc hôn nhân, quan hệ đến chung thân của a Lạc chúng ta, a Lạc còn chưa định tâm ý, cô mẫu đương nhiên sẽ không miễn cưỡng, việc này cô mẫu sẽ giúp con kéo dài thời gian, con hãy suy nghĩ thật kỹ, có quyết định thì nói cho cô mẫu. trong khoảng thời gian này, con theo ma ma học thật tốt, mặt khác nữ nhi đại Ngụy chưa từng nhắc nhở, có thời gian thì tiếp xúc với Cảnh thế tử và Túc vương để xem tâm ý, sau đó nói với cô mẫu, cô mẫu giúp con tư hôn, được chứ?”

Lúc này Minh thái hậu đã có mưu tính của mình nên không gấp định hôn sự của Túc vương và Minh Lạc.

hiện tại thái hậu còn sợ tình náo không đủ lớn- Túc vương có thể vì cháu gái mà đắc tội với đám lão già tôn thất và cự thần trong triều là tốt nhất.

*** **

Minh phủ.

“ Tam cô nương, thể nội của người rất tốt, da thịt như bạch ngọc thượng đẳng, tinh tế, tỉ mỉ thông thấu, nhưng dù thể nội tốt cũng vẫn phải điều dưỡng, đây là canh Thanh Nguyên, có thể thanh trọc khí, nuôi nguyên âm, giúp da thịt cô nương càng trơn bóng, chỉ cần nhìn là mê say, thể nội càng tốt, hiệu quả càng lớn.”

Minh Lạc nhìn bồn tắm đen sì, bốc lên từng đợt mùi nước thuốc, nghe Cổ ma ma nghiêm chỉnh nhắc nhở khoa môi, vì kiếp trước đã trải qua

nên không cảm thấy không hài hòa, vươn tay vào bồn tắm, ngâm một lúc mới rút ra.

Sau khi rút ra thì lui về sau mấy bước, lấy khăn xoa tay, quay đầu sầu khổ nói với Cổ ma ma: “ma ma trong khoảng thời gian này thân thể của ta luôn không tốt, ngủ đồ có hương vị nặng một chút đều choáng váng, thang thuốc này mùi nặng như vậy ta sợ không chịu nổi. thứ này là lần đầu ta sử dụng, có thể tiến hành theo chất lượng, ban đầu dùng thử một chút, sau đó chậm rãi tăng phân lượng? dù sao việc hôn nhân của ta cũng chưa định, chẳng biết ngày nào sẽ xuất giá, nên chuyện dưỡng cơ mỹ nhan, cứ từ từ làm.”

Cổ ma ma nhíu mày, nhìn Minh Lạc mảnh khảnh, nói “cũng có thể, vậy lão nô trước kê cho cô nương thuốc uống điều trị thân thể, tắm thuốc chuyển thành đơn thuốc cường kiện thân thể trước, chờ thân thể cô nương khá hơn sẽ dùng vậy này.”

“Cảm ơn ma ma” Minh Lạc cảm kích.

Đội Cổ ma ma rời đi, Minh Lạc đến trước bồn tắm, nhìn nước thuốc đen sì ngậy người một hồi.

Lúc này Minh Lạc đã về Minh phủ.

Vị Cổ ma ma là Minh thái hậu ban cho Minh Lạc, ma ma dạy bảo nàng nhân sự (nguyên gốc của tác giả, J cũng k biết dịch thành gì cho đúng). Vị Cổ ma ma này tướng mạo bình thường, vẻ mặt cứng nhắc, nhưng những thứ bà ta dạy lại khác biệt với tướng mạo của bà ta – Minh thái hậu để bà ta dạy Minh Lạc đường nhan và chuyện khuê phòng.

Cổ ma ma là sư phó được lý, khi Minh thái hậu còn bé theo Minh lão thái gia đi Vân Nam gặp được, sau đó từ Vân Nam đến kinh thành, lại vào cùn, mấy chục năm bồi bên cạnh Minh thái hậu, kiếp trước trước khi xuất giá Minh Lạc cũng được bà ta ‘dạy bảo’ hai tháng.

Thái hậu không ban vị Cổ ma ma cho Minh Tú, dạy con dâu của mình, hoàng hậu tương lai, mà cho Minh Lạc, có thể thấy đối với Minh lạc ‘hậu ái’ như thế nào.

Cổ ma ma vừa đến bên cạnh Minh Lạc, liền quản tất cả các mặt ăn, dùng, bồi. Đồ ăn của Minh Lạc, bà ta dạy người nấu được thiện, bồi, bà ta tự tay điều chế tuyệt cao, điều chế nước tắm, những thứ bà ta điều chế ra luôn làm người ta cảm thấy hải hùng khiếp vía, cảm thấy mình sẽ thay đổi hình dạng biến thành người khác, giống như bị giam cầm ở một chỗ - thật ra những thứ đó kiếp trước nàng đều dùng qua, đại bộ phận đều vô hại lại vô cùng công hiệu.

Nhưng chỉ cần trong lòng có nghi ngờ, lại bị người khác thao túng âm thực và sinh hoạt thường ngày, đó không phải chuyện vui sướng gì.

Cũng mất thời gian nhẫn nại không quá lâu, rốt cục Minh Lạc chờ được tin tức tốt từ Giang Nam- so với mong đợi của nàng còn tốt hơn.

Cửu mẫu nàng đến kinh thành.

Đảm nhiệm chức vụ Giang Nam bố chính sử tư tả tham chính đại cửu Dung gia ở Giang Nam xa xôi, nhận được thư riêng của cháu gái, trong lòng bất an, nhưng hần công vụ bề bộn, liền để thư từ Mẫn thị mang theo thư từ Dung Viễn Hàm và nữ nhi Dung Tĩnh Nhã về kinh.

Mẫn thị vốn xuất thân ở kinh thành, nàng theo Dung đại cửu đi nhậm chức, nhiều năm chưa từng hồi kinh, lần này trở về ngoại trừ theo phân phó của Dung đại cửu thăm Minh Lạc, cũng đã sớm muốn về nhà ngoại, thay thư từ và nữ nhi tìm một mối hôn sự tốt ở kinh thành.

Minh Lạc nhận được tin, lại bị tổ mẫu gọi đến Vinh Thọ đường gặp Dung đại phu nhân, lúc đến Minh lão phu nhân và Minh đại phu nhân đang bồi chuyện Dung đại phu nhân.

Minh Lạc tiến lên thi lễ, Dung đại phu nhân tự mình đỡ nàng dậy, nắm đỏ lên, nàng cúi kéo tay Minh Lạc, nhìn Minh Lạc thương cảm nói “đứa nhỏ này, đã lớn như vậy, lớn lên giống tiểu cô của chúng ta như đức, nếu lão gia nhìn thấy, không biết sẽ kích động thành dạng gì.”

Sau đó gọi nữ tử Dung Viễn Hàm và nữ nhi Dung Tĩnh Nhã tiến lên ra mắt Minh Lạc.

Sau khi hàn huyên một phen, Minh lạc ngồi bên người Minh lão phu nhân. Dung đại phu nhân liền nói với Minh Lạc: “A lạc, lần này cửu mẫu hồi kinh, thật ra đã vài ngày, vì nhà trong kinh lâu không có người ở nên cần tu sửa, tạm thời ở lại trang tử suối nước nóng Thiên Mai sơn, ở đó thu dọn mấy ngày- con không trách cửu mẫu, về kinh mà không đến thăm con luôn chứ?”

Trang tử suối nước nóng Dung đại phu nhân ở không phải hồi môn của mẫu thân Minh Lạc, nhưng ở ngay sát vách, trước kia là một trang tử, nhưng Dung lão phu nhân yêu thương nữ nhi, liền đem trang tử tách làm hai, cho nữ nhi một cái, trong lòng nghĩ, như thế tương lai có thể gần nữ nhi hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tấu chương

Chỉ là Dung lão phu nhân không nghĩ đến nữ nhi xuất giá hơn một năm liền khó sinh mà chết.

Minh lạc mất hết phụ mẫu. Dung lão phu nhân không phải không có suy nghĩ đón Minh lạc về Dung gia nuôi dưỡng. Nhưng Minh gia thế lớn, Minh Lạc lại là cốt nhục duy nhất của Minh Trọng Hằng, tình và lý, hay luật pháp thì Dung gia đều không thể mang đứa bé đi, ngay sau đó Dung lão thái gia vì thân thể không tốt mà chết. Dung đại bị điều đi nhậm chức ở Giang Nam, khí hậu Giang Nam rất tốt để điều dưỡng thân thể, cho nên cả nhà dứt khoát đi theo Dung đại cữu.

Minh lạc vội nói: “ cữu mẫu là trưởng bối, lại vì chuyện của a Lạc mà ngán dậm xa xôi từ Giang Nam về Kinh thành, là a Lạc nên đến cửa bái kiến mới đúng.”

Dung đại phu nhân nghe a Lạc nói ‘ đến cửa bái kiến’ thì cười càng sâu, nàng nói “ nói cái gì bái kiến, mười mấy năm qua, ngoại tổ mẫu và cữu cữu con ngày ngày nhớ thương con, nhưng thân thể ngoại tổ mẫu con không tốt, đã sớm không chịu được đường dài xóc nảy, cữu cữu con lại bề bộn công vụ, trong lòng họ luôn áy náy với con.”

“ lần này nhận được thư của con, ngoại tổ mẫu con nghĩ tự mình về kinh thăm con, ta và cữu cữu con phải cản lại, cữu cữu con để ta đi trước, đợi ta sắp xếp xong xuôi, đầu xuân sang năm, khí trời tốt lại để đại biểu của con đưa ngoại tổ mẫu con lên kinh thăm con. Thứ hai, đồ cưới và sản nghiệp của mẫu thân con, những năm gần đây là ta giúp đỡ quản lý, cữu cữu con để ta hồi kinh là muốn ta tự tay chuyển giao cho con, cữu cữu con mới có thể yên tâm”

Những lời này, Minh lão phu nhân thì cũng thôi, thần sắc của Minh đại phu nhân dù vẫn thân thiết khách khí nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút quái dị - lời này của Dung đại phu nhân chính là thể hiện phòng bị Minh gia một cách rõ ràng, còn đối với cả nhà Dung gia lần lượt muốn hooig kinh, bà ta cũng có chút khó chịu.

Minh Lạc nghe lời này vui nhưng cũng có chút áy náy, nàng nói “ Cữu mẫu, ngoại tổ mẫu lớn tuổi, thân thể lại không tốt, cần gì vì con mà ngán dậm xa xôi về kinh, con thấy, không bằng để con chọn thời điểm đi Giang Nam thăm người.”

Dung đại phu nhân thở dài, mang theo chút an ủi nói “ đứa nhỏ ngốc, ngoại tổ mẫu con vốn xuất thân kinh thành, từ nhỏ lớn lên trong kinh, thân bằng cố hữu đều ở đây, người muốn về cũng không đơn thuần chỉ vì con.”

Nghe lời này Minh Lạc khẽ giật mình- kiếp trước ngoại tổ mẫu đến chết cũng không thể hồi kinh, đều vì nàng nên đại cữu cữu cũng không thể về kinh.

Minh Lạc ‘ ân’ một tiếng, vì tâm sự nên không lên tiếng. Dung đại phu nhân lại nghĩ nàng then, nhu hòa nhìn nàng, quay đầu nói với Minh lão phu nhân: “ lão phu nhân, thật ra lần này bọn văn bối hồi kinh, trực tiếp đi tranh tửu sổ nước nóng ở Thiên Mai sơn là vì nhận được tin của a Lạc, lần trước a Lạc gửi thư nói thân thể lão phu nhân không tốt, a Lạc muốn phụng dưỡng lão phu nhân đi Kỳ mai trang điều dưỡng, văn bối thấy chỗ đó lâu không dùng đến, liền cố ý đến trang tửr sát vách Kỳ Mai trang, thuận tiện dọn dẹp Kỳ Mai trang, để lão phu nhân và a Lạc có thể đến bất cứ lúc nào.”

“Mấy ngày nay đồ cưới văn bối cũng đã chỉnh lý tốt, cũng đã triệu tập các quản sự của cửa hàng lớn nhỏ, lão phu nhân xem lúc nào thuận tiện có thể để a Lạc đến trang tửr một đoạn thời gian, để văn bối giúp nàng làm quen với tình hình các cửa hàng, cũng là để các quản sự xem a Lạc, về sau tất cả giao cho a Lạc xử lý”.

Minh lão phu nhân vẫn hòa ái. trên mặt Minh đại phu nhân đã không treo được bộ dáng thân thiết – những lời này của Dung đại phu nhân chính là trần trụi đề phòng Minh gia.

Phụ mẫu a Lạc đều mất, dù Dung gia trần trụi như vậy, Minh đại phu nhân là đại bá mẫu không thể nói gì.

Cho nên Minh đại phu nhân chờ Minh lão phu nhân cự tuyệt.

Kỳ thật lần này Minh lão phu nhân trong lòng cũng không thích diễn xuất lần này của Dung đại phu nhân, nhưng bà ta đang định nói thì cảm thấy a Lạc ngồi bên cạnh kéo góc áo, bà quay đầu nhìn nàng, ánh mắt a Lạc vui vẻ, khát vọng, trong lòng Minh lão phu nhân bị chạm một cái, nổi lên thương tiếc.

Những biến hóa gần đây của a Lạc Minh lão phu nhân đều đặt trong mắt- chưa bao giờ nàng lộ ra có tâm sự nặng nề, miễn cảm lại yếu ớt, đối với đại phòng như có như không mâu thuẫn – a Lạc là Minh lão phu nhân nuôi lớn, tình tình nàng Minh lão phu nhân hiểu rõ nhất, gần đây người bên cạnh nàng không có dị dạng gì- dị dạng lớn nhất khả năng chính là hôn sự của nàng bị mang ra bàn luận, sau đó Cảnh thể tửr và Túc vương cầu hôn.

Bà đem những biến hóa đó quy là do nguyên nhân nữ hài tửr trước khi cưới sinh ra bất an, nàng lại không có mẫu thân, đại phòng lại không đối đãi thực tình, cho nên nàng mới phản ứng rõ ràng một chút- loại tình huống này bà có thể lý giải.

Minh lão phu nhân liền ôn hòa nói với Dung đại phu nhân: “ các người vừa vào kinh, vẫn là có nhiều chuyện phải xử lý, chuyện đồ cưới của mẫu thân a Lạc không cần vội vã như thế, ta thấy chờ qua ít ngày nữa, ta dẫn Lạc nha đầu đi Kỳ Mai trang, đến lúc đó sẽ mang nàng sang bái phỏng”

Đây vốn là mục đích của Dung đại phu nhân, nàng ta cười nói “ cũng tốt, nhưng dù sao văn bối cũng nên sai người xử lý trang tửr bên kia một chút, ngày khác lão phu nhân phái quản sự xem một chút, cần mua thêm hoặc tu chỉnh gì thì chỉ cần nói với quản sự trang tửr- văn bối đã phân phó quản sự bên kia, về sau trang tửr là sản nghiệp của a Lạc, bọn họ sẽ nghe a Lạc phân phó.”

Nhưng Dung đại phu nhân lại không nói sẽ giao văn tựr bán mình của nô bộc, sau khi nói xong nhìn qua nữ nhi Dung Tĩnh Nhã, nói với A Lạc: “ A lạc, biểu tỷ con mới vào kinh, không quen biết ai, nếu con rảnh thì mang theo nàng đi làm quen kinh thành một chút.”

Minh Lạc tự nhiên đáp ứng.

Nàng biết cửu mẫu là cố ý lấy cớ giúp nàng tiếp xúc nhiều với Dung gia – Dung đại cử ở lâu trong quant rường, mười mấy năm hẳn muốn hồi kinh mà không được, người ra tay ngăn cản không có khả năng không phát hiện, thu được tin của cháu gái, liền phá lệ lưu tâm.

Sau khi Dung đại phu nhân rời đi, Minh Lạc liền cợ Minh lão phu nhân, nói muốn đi trang tử nhìn trước, sau đó sẽ nghĩ cách tranh trí cho thật đẹp.

Minh đại phu nhân ở bên cạnh cười nói : “ Lạc tỷ nhi, việc đó đâu cần con tự tay làm, trang tử kia con chưa đến, lại ở tận nam ngoại ô, vạn nhất để người ta thấy lại nghĩ là đường đột? ta phải quán sự qua nhìn, chờ dọn dẹp xong con và tổ mẫu đi qua, chẳng phải tốt hơn?”

Minh Lạc nghe nói liền nhích lại gần bên người Minh lão phu nhân, nhìn Minh đại phu nhân, thấp giọng nói : “ Đại bá mẫu, người nói tranh tử kia con chưa từng đi quá, mặc dù cửu mẫu phân phó quán sự, để bọn hắn từ nay về sau nghe con phân phó, nhưng bây giờ trong tay con một không có khế đất, hai không có văn tự bán mình của quán sự và hạ nhân, cứ như vậy tùy tiện phân phó quán sự, không phải thất lễ sao? Dù sao cũng nên là con mang người sang bên cửu mẫu bái phỏng, sau đó để các quán sự bái kiến con, lại để cửu mẫu mạng con đi dạo ở trang tử mới tốt.”

Minh đại phu nhân nhú mày, bà ta còn muốn nói gì, Minh lão phu nhân cảm thấy tôn nữ nắm chặt quần áo mình, có chút gấp gáp, liền ho hai tiếng nói “ tốt, nàng dâu lão đại, người là quan tâm lạc nha đầu, cảm thấy đây là việc nhỏ, để hạ nhân đi làm là được, nhưng Lạc nha đầu nói cũng đúng, đây là lần đầu nên để Lạc nha đầu đi nhìn các quán sự mới tốt.”

nói xong còn thâm ý nhìn Minh đại phu nhân. Trong lòng Minh đại phu nhân run lên, dù không cam lòng nhưng cũng không dám nói thêm điều gì.

Ngày hôm đó Minh đại phu nhân trở về viện của mình, càng nghĩ càng bất an, trong đêm liền đi tìm nhi tử Minh Thiệu An nói chuyện.

***

Kinh thành Tây Phiên vương phủ, thư phòng.

Cảnh Hạo mặc cảm y đứng trong thư phòng, một người mặc áo đen quỳ phía dưới, hai tay dâng một phong thư- y phục của người áo đen đầy bụi bặm, hiển nhiên là lặn lội đường xa đến.

Cảnh hạo nhận thư, có chút thâm trầm, nhú mày, bình thường phụ vương hẳn đưa tin đều là rải rác vài câu, rất ít khi nặng như vậy.

hắn biểu lộ có chút ngưng trọng, đem thư cẩn thận mở ra, bên trong có một phong thư và phong tấu chương, hắn nhìn qua ám vệ đang quỳ, lại chuyển sang tấu chương- bên trong là tấu chương lấy danh nghĩa Tây Phiên vương phủ cầu Khánh An để tứ hôn- cùng một vị với Cảnh Hạo hướng thái hậu cầu hôn, Minh gia tam cô nương, Minh Lạc.

Cảnh Hạo thở phào, đồng thời sinh ra lo lắng.

Người áo đen nói: “ thế tử, vương gia nói, Túc vương hiếu chiến lại có ý muốn chường khổng cực mạnh, nếu làm để sẽ bất lợi với tây Phiên. Phần tấu chương này vương gia để thế tử thu trước, nếu Túc vương đối với Minh tam cô nương tình thâm, thế tử có thể dùng nó làm việc, trình tấu chương cầu thân, nhưng Túc vương chường khổng quân quyền Đại Ngụy, thế tử không được lấy tình cảm làm trọng, chỉ cần gây chuyện, sau đó bàn quan là đủ.”

Nghe được câu cuối kia “ không được lấy tình làm trọng” mặt Cảnh hạo trầm như nước.

***

Cửu mẫu về kinh, tâm tư Minh Lạc đều đặt ở Dung gia và sản nghiệp của mẫu thân nàng, còn có người cũ nàng từng dùng qua – mặc dù ít đến đáng thương nhưng tốt xấu biết phẩm tính năng lực, cho nên căn bản ném câu nói ‘ con có thời gian rảnh thì gặp mặt Cảnh thế tử và Túc vương’ của Minh thái hậu ném ra sau đầu.

Nhưng Minh Lạc ném ra sau đầu, nhưng Minh thái hậu và một số người quan tâm hôn sự của nàng thì đều chưa.

Mà chuyện Cảnh thế tử hướng Minh thái hậu cầu hôn Minh Lạc, không biết từ đâu lọt ra ngoài, rất nhanh những huân huy thế gia trong kinh đều biết- trái lại chuyện Túc vương cầu hôn lại không có nửa điểm phong thanh.

Vì thế huynh trưởng của Ôn Tuệ quận chúa, thế tử Khang vương phủ, Triệu Mão, tâm tình tốt, coi hôn sự này là vấn đề đáng mừng, đặc biệt đi tìm Cảnh Hạo trên chóc nói : “a Hạo, không nghĩ tới người lại thích vị kia của Minh gia, sớm biết thế muội muội ta cũng không cần cả ngày ở nhà lo lắng. người cũng vậy, loại chuyện này che giấu làm gì, nếu người nói sớm thì thánh chỉ tứ hôn chắc đã sớm hạ. Ày, đừng nói huynh đệ ta không giúp người, ta vừa mới biết được, vị kia Minh gia sẽ đi trang tử suối nước nóng ở Thiên Mai sơn, nhà ta lại có một cái phụ cận đó, thế nào, có muốn tụ tập?”

(Lời tác giả: Túc vương điện hạ, người đang làm gì a? người ta đang nhìn lão bà người chăm chăm a ~~~)

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tinh mang

Mặc dù Cảnh Hạo nhận được tấu chương cầu thân từ phụ thân nhưng tâm tình lại chẳng ra sao – ý của phụ thân hắn, cũng không phải thật sự để hắn cưới Minh Lạc, mà là để hắn nhắc lên mâu thuẫn giữa tôn thất, đại thần trong triều với Túc vương, để thế lực trong triều cân bằng, mà không phải Túc vương độc đại.

Mà hắn, hắn hướng thái hậu cầu hôn bất quá là ôm lòng cầu may mà thôi, vì trong tay Túc vương có di thư hứa hôn của phụ thân Minh lạc – nơi này cũng là Triệu Thành lừa dối hắn.

Trừ khi Túc vương chịu từ bỏ mà Minh Lạc cũng nguyện ý gả cho mình.

Những ngày này hắn đều nghĩ những thứ này.

Mà lúc này Triệu Mão đến trêu chọc hắn, quả thực là cào vào nỗi khổ riêng của hắn – làm hắn vừa đau ngứa lại vừa nghiền.

hắn lặp lại “trang tử suối nước nóng?”

Triệu Mão nói : “Đúng, ta nghe Thiệu Ân nói, thân thể tổ mẫu hắn không tốt, tam muội hắn bồi tiếp tổ mẫu hắn đi trang tử suối nước nóng ở Thiên Mai sơn, mà chỗ đó cách Thanh Nguyên tự không xa, thuận tiện Minh lão phu nhân đi chùa bái phật. Thế nào, nếu ngươi muốn ở lại đó, ta gọi thêm Ôn Tuệ, nàng và Ôn Tuệ giao hảo, đến lúc đó để Ôn Tuệ hẹn nàng đến trang tử nhà chúng ta chơi, các ngươi có thể bồi dưỡng tình cảm - tiểu tử, đệ tử gia đình huân quý thích Minh tam cô nương đêm không hết, chỉ bất quá... hắc hắc”

hắn hắc hắc hai tiếng không nói gì thêm, nhưng Triệu Mão không nói Cảnh hạo cũng biết ý hắn là gì.

Chỉ là nàng là di phúc nữ, vừa ra đời phụ mẫu liền mất, mệnh cách không tốt, vốn là tối kỵ, lại thêm tướng mạo kia. Minh gia tuy có quyền thế, lại là ngoại thích, nuôi nàng sợ căn bản là dùng để thông gia, thế gia huân quý phổ thông cũng không cần suy nghĩ.

Cho nên dù trong lòng thích, cũng phải suy nghĩ đề ép xuống, không nên bộc lộ, tốt nhất tự gạt chính mình- gạt mình nghĩ, bất quá chỉ là khuôn mặt, không có gì.

Lúc trước hắn cũng như vậy.

Nghĩ đến đây tâm Cảnh Hạo giống như bị người bóp chặt đến không thở nổi.

hắn quý dị nhìn Triệu Mão, trong lòng đầy ác ý, sớm biết hắn đầu óc không tốt, nhưng không nghĩ đến là ngu xuẩn đến trình độ này – hôn sự của mình và Minh Lạc chưa định, hắn liền mời mình đến trang tử nhà hắn, còn để mình ở chung với Ôn Tuệ, người khác sẽ nghĩ như thế nào? sẽ chỉ cho là hắn cố ý cưa gái – Cảnh Hạo biết, trước kia bên ngoài đều nói gả đến Tây Phiên vương phủ sẽ là Ôn Tuệ.

Nghĩ đến đây hắn càng phiền muộn – nếu không lấy được Minh Lạc, cuối cùng hắn thật có khả năng phải cưới Ôn Tuệ. hắn nhìn ánh mắt bất thiện của Triệu Mão mà khó chịu.

hắn nói : “ không cần, Thiên Mai sơn cách kinh thành không xa, cưới khoải mã chỉ mất nửa canh giờ, các ngươi tự chơi đi.”

Lúc đầu Triệu Mão nghe thì cảm thấy Cảnh Hạo già mồm, nhưng đợi Cảnh Hạo quay người rồi đi, Triệu Mão cẩn thận ngẫm lại những lời nói kia, lấy lại tinh thần, cười hắc hắc mấy lần

*** **

Cuối tháng tám, Thiên Mai sơn, Kỳ Mai trang.

“ cô nương, Ôn Tuệ quận chúa phái người đưa thiếp tới, mời người và Ôn Nhã huyện chủ hôm nay đến Thanh Nguyên tự thưởng cúc, hỏi người có rảnh không, nếu cô nương không rảnh có thể đổi sang ngày khác. Quận chúa còn nói Dung cô nương mới vào kinh, nếu không chê có thể đi cùng, cô nương giới thiệu để mọi người cùng làm quen.”

Đồng Phủ vém rèm bước vào báo cáo tình hình, mà Minh Lạc thì đang hỏi chuyện một nha đầu tên Thanh Diệp.

Lúc này Minh Lạc đã đến trang tử suối nước nóng của mẫu thân nàng, không chỉ có nàng mà Minh lão phu nhân cũng đi cùng, ngay cả Minh đại phu nhân cũng lấy danh nghĩa hầu hạ lão phu nhân để đi cùng.

Dung đại phu nhân làm việc rất thỏa đáng, đám người Minh Lạc tiến vào cũng không cần thu thập thêm gì – cũng có thể là Minh lão phu nhân thông thấu, đặc biệt phân phó Minh đại phu nhân, ngoại trừ đồ cần thiết, không có phép mang quá nhiều đồ vào tu chính, đây cũng là tôn trọng mẫu thân Minh Lạc và Dung đại phu nhân - trước kia trang tử này là do Dung thị, mẫu thân Minh Lạc bài trí.

Minh lão phu nhân và Minh đại phu nhân ở chủ viện, Minh Lạc ở tại tiểu viện trước đây của mẫu thân nàng.

Kỳ mai trang trường kì bỏ trống, hạ nhân không nhiều, trước kia chỉ có quản sự họ Trần và mấy bà tử thô sử và hộ vệ, đến khi Dung đại phu nhân hồi kinh, bà biết Minh Lạc muốn đến, lại không yên lòng việc mua hạ nhân bên ngoài, liền từ trang tử khác của mình điều một số người tới, đầu bếp nữ, nha

hoàn, đều đầy đủ, nhưng bà cũng biết nên tỵ húy thứ gì, tự mình đem văn tự bản mình của họ giao cho Minh Lạc, còn tình tế nói rõ lai lịch của họ cho Minh lạc.

Chỉ là Minh lão phu nhân và Minh đại phu nhân đến, người hầu hạ ở chủ viện, đầu bếp, nha hoàn đều đổi thành người Minh gia mang đến, những người ở trang tử liền trở thành người làm việc vặt.

Trước mặt Minh Lạc lúc này là Thanh Diệp, ‘cháu gái nhà mẹ đẻ’ của Chu đại nương, lão bà của quản sự trang tử, muốn đến trang tử phục thị, mong Minh Lạc coi trọng nàng, làm thiệp thân nha hoàn của nàng.

Kiếp trước hay kiếp này nàng đều thật coi trọng Thanh Diệp.

Tướng mạo Thanh Diệp chỉ được xưng là thanh tú, nhưng lại thông minh mười phần, tài giỏi, còn rất giỏi làm điểm tâm, điểm tâm lạ qua tay nàng, nàng có thể làm giống đến từng hương vị.

Kiếp trước Minh Lạc vì nàng làm điểm tâm tốt, nàng lại làm việc ôn trọng thỏa đáng liền đặt bên mình phục thị, chậm rãi càng ngày càng nể trọng nàng.

Thanh Diệp trung tâm với nàng, còn nhiều lần cứu nàng, bất quá về sau nàng mới biết nàng ta càng trung tâm với Triệu Thành- kiếp trước thời điểm nàng biết được thân phận nàng ta là lúc nàng thương tâm nhất, lúc đó nàng đang cứng đối cứng với Triệu Thành, nàng biết được tình huống liền đuổi Thanh Diệp đi.

Nhưng giờ ngẫm lại, nếu nàng không đuổi Thanh Diệp đi, mà độc chết nàng cũng không phải ý của Triệu Thành, Lãng thái phi sẽ không có khả năng giết được mình.

một thanh đao tốt, cho dù đã có chủ, ở trong tay mình, chỉ cần dùng thỏa đáng cũng rất hữu dụng – không có cách, nàng đi đâu tìm được người muốn thân thủ có thân thủ, muốn thông minh có thông minh, còn có ngoại trừ Triệu Thành, tuyệt đối ‘trung tâm’ với mình?

Trước khi bỏ đường được người của mình, nàng chỉ có thể học dùng người của người khác.

Lần này đến Kỳ Mai trang, Minh Lạc lấy lý do trông nom viện tử lưu Lục Hạnh lại Minh phủ, chỉ mang theo Đông Phù và hai tiểu nha hoàn, vì ‘ngẫu nhiên’ ăn điểm tâm do Thanh Diệp làm, cảm thấy hợp khẩu vị, lại vì Thanh Diệp quen thuộc với trang tử liền ngày càng sai sử nàng nhiều, chậm rãi thành thiệp thân nha hoàn.

Minh Lạc nhận thiệp mời, nhìn một chút, tựa hồ hơi nghĩ nghĩ liền nói với Đông Phù: “tốt, ta đã biết, việc này cũng nên nói với bên tổ mẫu một tiếng, lúc này tổ mẫu hẳn đang nghỉ trưa, người giúp ta thay y phục để sang bên tổ mẫu.”

Quay đầu nói với Thanh Diệp “người qua trang tử sát vách, nói chuyện này cho biểu tỷ ta, nếu tỷ ấy còn suy nghĩ thì chuyển sang ngày mai, ta và tỷ ấy sẽ nói chuyện trước.”

Lại dường như tùy ý bổ sung thêm “hôm đó người và Đông Phù đi theo ta, đồ ăn chay của Thanh Nguyên tự không tệ, lấy ngộ tính của người, nói không chừng khi về có thể làm giống, tổ mẫu cũng không cần nhớ thương đi chùa dùng trai.” (trai: đồ ăn chay).

Đông phù..

Lúc đầu Thanh Diệp còn cảm thấy lo nghĩ vì Minh Lạc trọng dụng Đông phù, nghe câu nói này, lại thấy cô nương nhà mình tươi cười đắc ý, những lo nghĩ kia tiêu tán đi.

** **

Hai ngày sau, Thanh Nguyên tự.

Dung Tĩnh Nhã tính tình hào phóng, phụ thân nàng là đại quan địa phương, nàng từng đi nhiều nơi, chuyện lý thú biết không ít, mà kiến thức kinh nghiệm qua miệng nàng nói ra, còn hấp dẫn hơn tự mình trải nghiệm, rõ ràng là đã tạp lại có thể kể một cách phong nhã. Hai người Ôn Nhã huyện chủ và Ôn Tuệ quận chúa một người luôn treo cao ngạo trên mặt, một người giấu bản chất kiêu căng, dùng lỗ mũi nhìn người, nhưng nghe Dung Tĩnh Nhã nói một hồi, lực chú ý liền bị dời đi.

Ba người nói khí thế ngất trời, Minh lạc ngồi một bên không chen được câu nào, liền không quan tâm- nhưng Ôn Tuệ và Ôn Nhã cũng biết điều không chọc đến nàng.

Gần đây tính tình Minh Lạc thay đổi không ít, nhưng Ôn Tuệ và Ôn Nhã sẽ không nghĩ theo hướng đó- các nàng chỉ coi Minh lạc như vậy là vì Cảnh Hạo cầu hôn- các nàng đều biết, mặc kệ Minh thái hậu có bao nhiêu yêu thương Minh lạc, chỉ cần thế tử Tây Phiên vương cầu hôn, ngay cả công chúa mà hoàng đế yêu thương nhất cũng phải gả, trước đây không phải không có tiền lệ.

Các nàng là quý nữ bậc nhất, ai thật nguyện ý gả loại địa phương như Tây Phiên?

Cho nên dù Minh Lạc thất hồn lạc phách một chút, các nàng cũng không cảm thấy kỳ quái.

Mà lúc này trên tay Minh Lạc cầm một thanh chủy thủy hoa lệ, tay nàng chậm rãi vuốt ve ngoài chủy thủy, phía trên tất cả có bảy viên bảo thạch, gắn thành hình ngôi sao xếp theo đồ án.

Vừa nẩy một vị ni cô đưa cho nàng, nói : “ thí chủ, vừa nầy có 1 vị thí chủ nhờ tiểu tăng chuyển cây chũy thủy này cho thí chủ, nói ở hậu viện kinh đường chờ thí chủ.”

Minh lạc ngồi do dự hồi lâu, cuối cùng nói với đám người Tĩnh Nhã, Ôn Tuệ: “ biểu tỷ, Ôn Tuệ, Ôn Nhã, ta có chút nóng, mọi người cứ nói chuyện, ta vào trong một chút sau đó sẽ quay lại.”

Dung Tĩnh Nhã nghe xong, nhìn về phía Minh Lạc, nàng ta vốn muốn nói ‘ ta đi cùng muội’ nhưng khi đối diện với ánh mắt của Minh Lạc, lời muốn nói lại nuốt xuống, sửa lời thành ‘ ân, vậy muội đi đi, thân thể muội thật yếu ớt, ngày thường nên chịu khó đi lại nhiều hơn. Muội nghỉ một lát đi, lúc sau chúng ta đến được viện, tỷ chưa đến chỗ đó bao giờ.”

Minh lạc cười đáp ứng, Ôn Tuệ và Ôn Nhã gật đầu, Minh Lạc đứng dậy rời đi. Ôn Tuệ không lên tiếng, Ôn Nhã huyển chủ lại nhìn bóng lưng nàng, thờ dài nhỏ không ai nghe thấy, ánh mắt mang theo đồng tình.

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Ghen ghét

Minh Lạc đi về phía hậu viện kinh đường, Đông Phù và Thanh Diệp đi theo, chỉ là đến ngã ba đi hướng trai đường, Minh lạc dừng lại.

Nàng nói với Đông Phù: “ Đông Phù, người đến trai phòng lấy ít bánh ngọt và rượu hoa quế đưa đến hậu viện cho biểu tỷ và các quận chúa, lúc nầy các nàng còn lắm bầm là muốn thử một chút.”

Lời này là có ý đuổi nàng ta đi.

Đông Phù có chút ngạc nhiên, theo bản năng nhìn Thanh Diệp, nàng muốn nói để Thanh Diệp đi lấy, trong chùa không có thiếp thân nha hoàn theo cô nương nàng ta không yên lòng – nhưng chống lại ánh mắt kiên định còn ần ần mang theo tàn khốc của Minh lạc, lòng nàng ta chấn động, nhất thời nghẹn lời, không dám làm trái, cúi đầu đáp ‘ vâng’ sau đó mang theo một bụng tâm sự đi về hướng trai đường – nàng ta cảm giác không sai, tam cô nương đích thật dễ phòng nàng, cô nương dùng nàng hơn so với Lục Hạnh, có thể nói là nể trọng nàng, có đôi khi giống như thân thiết, nhưng vẫn loáng thoáng dễ phòng nàng.

Tam cô nương trong trí nhớ của nàng là tiểu cô nương hồn nhiên trọng tình, thiện lương, đối với đại phòng có chút hơi xa cách nhưng rất ý lại vào lão phu nhân và thái hậu nương nương, nhưng nàng đến phục thị cô nương lại phát hiện hình như không phải thế, nàng thậm chí căn bản không hiểu cô nương.

Giống như Thu Phù bên cạnh nhị cô nương, Đông Phù không phải nha hoàn bình thường, nhưng lão phu nhân đưa nàng cho tam cô nương, lão thái gia và lão phu nhân đều dặn nàng, về sau ở cạnh tam cô nương phải nhớ kỹ tam cô nương và Minh gia là một thể, nhất định phải phục thị cô nương thật tốt, mọi chuyện lấy cô nương làm trọng, càng nhất định phải trở thành đại nha hoàn nể trọng nhất bên cạnh cô nương.

Cho nên Đông Phù liên tục cân nhắc, dù trong lòng lo nghĩ cũng tạm thời nhẫn xuống – như lúc nàng chưa thăm dò tình huống, những việc nhỏ đều bẩm báo cho lão phu nhân, không lâu sau tam cô nương tất nhiên sẽ phát giác, lúc đó sẽ vì nhỏ mà mất lớn.

Hiện tại nàng nửa điểm cũng không dám khinh thường tam cô nương.

Đông Phù rời đi Minh Lạc liếc nhìn Thanh Diệp.

Nàng mang theo Thanh Diệp không phải tín nhiệm nàng ta mà là cân nhắc vì an toàn của bản thân- tuy có chũy thủ lại ở hậu viện kinh đường, không phải người thường có thể vào, nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt, mà lúc tiểu ni cô nói Thanh Diệp cũng nghe thấy, coi như nàng đuổi nàng ta đi, nàng ta cũng sẽ tìm đến, như vậy còn không bằng trực tiếp mang nàng ta theo.

Minh Lạc xuyên qua kinh đường, tiến vào hậu viện, thấy tiểu ni cô đưa chũy thủ cho nàng đang hầu ở đó.

Nàng theo tiểu ni cô đi qua mấy hành lang, sau đó có chút giật mình khi thấy Cảnh hạo đang đứng quay lưng với nàng.

Giật mình nhưng nếu để ý kỹ thì cũng không giật mình như vậy.

Mười năm trước, tiểu nam hài tám chín tuổi, mang theo chũy thủy khám bảo thạch bằng đầu ngón tay, còn nhỏ đã dùng cái này, lại không chịu xuất hiện trước mặt nàng, ở kinh thành tùy tiện tìm, có thể tìm mấy cái?

Mà kiếp trước hẳn chưa từng xuất hiện, nhưng lúc này lại đột nhiên xuất hiện – kiếp này, trong một khoảng thời gian ngắn, bên người nàng đã có nhiều cái biến, có thể liên lụy đến người ngoài, cái biến lớn nhất là Cảnh Hạo cầu hôn.

Thời khắc Minh Lạc nhìn thấy thanh chũy thủy, kì thật trong lòng nàng đã có chút dự cảm.

Nàng quay đầu nói với Thanh Diệp: “ người ở đây chờ, ta có chuyện muốn nói với Cảnh thế tử.”

Thanh Diệp không chút do dự hay dị trạng, đáp ‘ vâng’ liền canh ở góc cửa hành lang – bộ dáng đó làm Minh lạc nhìn nàng ta nhiều hơn một chút, bộ dáng này của nàng ta có thể nói là đạo hạnh cao hơn Đồng Phù rất nhiều – nàng sao có thể coi thường Triệu Thành a?

***

Đại khái là cảm giác được có người tới, Cảnh Hạo xoay người qua, hần nhìn chăm chăm Minh Lạc chậm rãi đến gần, đến khi Minh Lạc dừng cách hần mấy bước, mới lên tiếng kêu: "A Lạc."

Thanh âm mang theo ôn nhu trước nay chưa từng có.

“ nàng tên là gì?” trong đêm tối, tiểu nam hài tám tuổi cũng tiểu cô nương năm tuổi, hỏi.

“ A Lạc, muội gọi a Lạc” nàng ở trên lưng hần, trong tay cầm chủy thủy hần đưa cho nàng, ý thức dăm hồ nhưng vẫn đáp lại.

Nhưng những năm sau này, hần đều gọi nàng ‘ Minh tam cô nương’ lãnh đạm, chẳng thêm dùm ngó đến.

“ là thế tử”

Minh Lạc đứng vững, trong tay nắm chặt thanh chủy thủ kia, ngón tay chậm rãi sờ trên đồ án bảo thạch, thấp giọng nói.

Mười năm trước, nàng năm tuổi, cũng tại Thanh Nguyên tự, nàng và đường huynh đường tỷ, còn có mấy đứa bé nhà mẹ đẻ của đại bá mẫu chơi ở hậu viên, nàng bị người dẫn ra sau núi, ‘ vô ý’ rớt xuống khe núi. Khi đó nàng mới 5 tuổi, không trèo lên được vách đá, mặc dù sợ muốn chết nhưng nàng không muốn một mình ở trong khe núi, cho nên dù bị thương vẫn cố gắng đi dọc khe núi tìm đường ra – nàng nghĩ chỉ cần gặp được người thì có thể về nhà, thế nhưng nàng đi đến tận tối, tay chân đều bật máu, cũng không thấy một bóng người, khi đó nàng đau đớn, sợ hãi, chết lặng nhưng không dám dừng lại vì sợ bị đêm tối của núi rừng thôn phệ.

Sau khi nàng ngã sấp xuống ngẩng lên thì nhìn thấy hần – hần đứng trước mặt nàng, trời rất tối, tay và tâm nàng đều đau nhức, cả người đau nhức, ý thức đã có chút mơ hồ, lúc nhìn thấy hần không biết là kinh hi hay sợ hãi.

Về sau hần cũng nàng, còn kín đáo đưa cho nàng một thanh chủy thủ, nói sợ hãi thì cầm, cứ như vậy cũng nàng đi trong núi rừng đến khi nàng hoàn toàn hôn mê,

Lúc nàng tỉnh lại nàng đang nằm trên giường của mình ở Minh gia – ma ma của nàng nói nàng đã hôn mê hai ngày hai đêm, nàng rớt xuống khe núi, hôm đó trong phủ phát hiện nàng mất tích, gia đình và hộ vệ lục soát núi cả đêm, cuối cùng tìm thấy nàng trong nhà một thợ săn, thợ săn nói là phát hiện nàng sau núi, có thể bị đập đầu nên luôn hôn mê.

Minh lạc nghĩ đến chuyện buổi tối đó, đều không nhớ rõ, nàng không nhớ rõ bộ dáng của hần, cũng không biết hần là ai, chỉ nhớ đồ án trên thanh chủy thủ, nàng nhớ rõ hần nói với nàng, sau khi người trở về, người khác hỏi cái gì người cũng phải nói là không nhớ rõ, không nhớ vì sao lại rớt xuống sau núi, không nhớ được cứu như thế nào, người khác ép hỏi, người cứu ôm đầu tỏ vẻ rất đau là được.

Sau khi tỉnh lại nàng bị mất giọng, tay chân bị thương nghiêm trọng, nàng vốn không muốn nói gì, cho nên bọn họ hỏi nàng đều trả lời theo lời hần, hoàn toàn chính xác và tiện lợi, về sau chuyện đó không có ai nhắc lại.

Minh lạc nhìn Cảnh Hạo, nhất thời không biết nên nói gì - hỏi hần vì sao trước đây không nói cho nàng biết là hần cứu nàng?

hần không nói cho nàng là vì không để nàng biết thân phận của hần, việc này nàng đã sớm đoán được.

“ thật xin lỗi!”

Cảnh hạo lên tiếng “ thật ra hôm đó lúc nàng bị người dẫn ra sau núi, đến khi rớt xuống khe núi ta đều ở đấy, về sau tìm thấy nàng nhưng ta không muốn nàng nhìn thấy ta, cho nên trước khi trời tối ta không xuất hiện, thật xin lỗi.”

Lúc đầu hần có thể ngăn cản nàng ngã xuống khe núi, nhưng lựa chọn của hần là đứng ngoài quan sát. Năm đó nàng một tiểu cô nương 5 tuổi ở trong núi cô chấp hoảng sợ, giữa mấy canh giờ, hần đều lựa chọn lạnh lùng ở bên cạnh nhìn, không xuất hiện – thật ra hần thậm chí còn không muốn cứu nàng, nhưng nhìn nàng vùng vẫy hai canh giờ mà không có ý định từ bỏ, lúc này hần mới ra tay.

Bên cạnh hần có hai ám vệ, chỉ là bọn họ sẽ không can thiệp chuyện của hần, hần không lên tiếng, bọn họ sẽ không làm gì.

Minh Lạc ha to miệng, nói ‘ tiểu nữ biết’

Lúc ấy nàng không biết, nhưng để chuyện này trong lòng đã nhiều năm, về sau tính tế suy nghĩ thì thấy có rất nhiều điểm đáng ngờ - quần áo hần giống như hoa lệ, mặc dù nàng không nhìn thấy nhưng hần cũng nàng, nàng liền biết. lúc đó hần cũng mới lớn, sao êm đẹp lại đêm khuya xuất hiện ở khe núi hoang tàn vắng vẻ, thấy nàng thì không hỏi gì, chỉ an ủi, còn dạy nàng cách trả lời khi về nhà – điều đó chứng tỏ khi nàng bị người hại rơi xuống khe núi hần vẫn luôn ở đó.

Minh Lạc nói “ Ân, tiểu nữ đoán được.”

Nàng cười nói với hắn “ cảm ơn thế tử, nếu không có thế tử, tiểu nữ sẽ chết. sao tiểu nữ có thể vì thế tử đã cứu tiểu nữ, nhưng lại không sớm cứu mà trách thế tử? tiểu nữ làm vậy thì sao còn là con người? mà thân phận của thế tử đặc thù, khi đó thế tử mới vào kinh không lâu, chuyện của tiểu nữ, là việc nhà Minh gia, thế tử cũng không tiện xen vào.”

Hôm đó người dẫn nàng đến sau núi chính là nha hoàn của một tiểu cô nương Chu gia- nhà mẹ đẻ của đại bá mẫu. tiểu cô nương Chu gia kia không thích nàng- vì ca ca của tiểu cô nương kia đối với Minh Lạc tốt hơn nàng ta, cho nên nàng ta chán ghét Minh lạc, vì chuyện nhỏ như vậy, thậm chí Minh Lạc còn không nhớ rõ mặt ca ca nàng ta mà nàng ta muốn nàng chết.

Nàng mặc dù còn nhỏ, nhưng phụ mẫu đều mất, đáy lòng vẫn mãi cảm, hắn không cho nàng nói, nàng liền thật sự chưa từng nói – vì nàng cảm thấy không nhất định sẽ có người tin nàng, xem như có người tin thì cũng sẽ đắc tội đại bá mẫu, mà tiểu cô nương Chu gia sẽ không bị trừng phạt, bọn họ sẽ tìm hàng ngàn hàng vạn lý do để giải vây cho nàng ta, nàng cơ hồ là bản năng lựa chọn im miệng.

Ước chừng từ lúc đó, về sau mặc kệ đại bá mẫu đối tốt với nàng bao nhiêu, đáy lòng nàng đều có 1 tầng ngăn cách, vĩnh viễn không thân mật như với tổ mẫu và thái hậu.

Kiếp trước nàng như đồ đàn.

Nghĩ tới đây trong đầu Minh Lạc toát ra câu này – nàng nhớ kĩ về sau mơ hồ nghe nói nha hoàn kia vì phạm sai lầm mà bị đuổi khỏi Chu gia, lớn lên nàng có gặp qua tiểu cô nương Chu gia, nàng ta thận trọng, nịnh nọt nàng đủ kiểu, nàng liền không so đo chuyện đó với nàng ta.

hiện tại nhớ lại, nàng đột nhiên xúc động muốn vạch chuyện này ra.

Nàng lắc đầu, đề chuyện này xuống, cười nói với Cảnh hạo “ thế tử không xuất hiện là đúng, chỉ là chưa thể thật tốt cảm ơn thế tử.”

Trước khi Túc vương xuất hiện, Minh gia thật sự muốn gả nàng cho Cảnh Hạo, nếu tra rõ ngọn nguồn thì hẳn hôn sự này đã sớm định – hẳn chính là sợ chọc phải phiền toái này.

Cảnh hạo một mực nhìn nàng, thấy nàng cười, đôi mắt trong trẻo, cong cong, cười đến lòng người run lên – hiện tại hắn cảm thấy hối hận, trước kia có thể có được dễ như trở bàn tay thì tránh không kịp, giờ mong lại khó có được càng làm người ta thống khổ.

hắn nhìn Minh Lạc, rất nhiều lời muốn nói nhưng cuối cùng chỉ biến thành một câu: “ A lạc, nàng gả cho ta đi, về sau ta sẽ luôn bồi bên cạnh nàng, che chở nàng.”

Minh Lạc giương mắt nhìn hắn, nhìn thật cẩn thận, sau đó lắc đầu- nếu không phải nàng biết cái chết của phụ mẫu có khả năng, hạ quyết tâm tra ra chân tướng báo thù, thì có thể nàng đã bị Cảnh hạo đã động, theo hắn đến Tây Phiên, không cần quan tâm đến Minh gia.

Nhưng bây giờ nàng không làm được.

Mà nàng hiểu Triệu Thành, hẳn không thích kẻ nào làm trái ý hắn, nàng thì cũng thôi, nhưng nếu là người khác, nghĩ đến thủ đoạn của hắn – trước kia nàng không có cảm giác với Cảnh hạo, nhưng hắn đã từng cứu mạng nàng, nàng liền không thể để hắn liên lụy vào – suy nghĩ, nàng kiên định lại.

Nàng nói: “ thế tử, gia phụ khi còn sống đã gả tiểu nữ cho Túc vương điện hạ, chuyện ngài thỉnh thái hậu tứ hôn, cịn ngài làm sáng tỏ, việc này nháo đến triều đình, ngài cũng biết hôn ước với Túc vương của gia phụ, là không sửa được, việc này nháo lớn, sẽ chỉ làm ngài và Tây Phiên vương phủ với Túc vương điện hạ càng thêm ngăn cách.”

Sắc mặt Cảnh hạo có chút trắng, nhưng hắn nhìn Minh Lạc kiên trì nói: “ Nàng thì sao, nàng muốn gả cho hắn sao? Nếu nàng không muốn ta sẽ tranh thủ.”

Tranh thủ, tranh thủ như thế nào?

Minh lạc nghĩ đến lời Minh thái hậu nói ‘ Nếu Cảnh thế tử cầu hôn trên triều, cho dù tiên đế còn sống, cũng không thể cự tuyệt, đến lúc đó không chỉ triều thần mà tôn thất cũng sẽ không bỏ qua chúng ta’ nàng lại nghĩ đến cô mẫu đột nhiên thay đổi thái độ, nghĩ đến kiếp trước thái hậu và Minh gia không lúc nào là không đấu với Triệu Thành, lòng nàng run lên.

Nếu chuyện này làm lớn lên, nàng sẽ trở thành cái gì mà hồng nhan họa thủy?

Nàng cảm thấy việc này không ảnh hưởng nhiều đến Triệu Thành, nhưng sẽ làm thuộc hạ của Triệu Thành coi nàng như cái gai trong mắt, đến lúc đó mình tái giá với Triệu Thành càng gian nan.

Minh Lạc bình tĩnh nhìn Cảnh Hạo, nắm chặt tay, chậm rãi và kiên định nói: “ đúng, tiểu nữ sẽ gả cho ngài ấy.”

Muốn hay không không quan trọng, nàng bây giờ không có tư cách bốc đồng và do dự.

"A Lạc!"

Cảnh hạo nghe xong đầu óc nóng lên, đột nhiên tiến lên một bước, bắt lấy tay Minh lạc – Minh Lạc lùi liền hai bước, nhưng Cảnh Hạo là người tập võ,

nàng căn bản không lui được nhiều, tay cầm chủy thủ bị Cảnh Hạo cầm lấy.

Dưới ánh mặt trời bảo thạch khảm trên chủy thủ lóe ra quang mang hoa lệ nhưng quang mang chói mắt đó cũng không sánh nổi cái nắm của Cảnh Hạo - cánh tay tuyết trắng, tinh tế, non mềm như muốn cắt đứt.

Minh lạc và Cảnh Hạo ở hậu viện kinh đường, nơi này rất ít người qua lại, ở nội kinh đường cũng chỉ có một ít tăng nhân trong chùa mới có thể bước vào, hai người ở chỗ hành lang sâu nhất nói chuyện, căn bản sẽ không phát sinh viện bị người nghe được như ở biệt viện của Thăng Bình đại công chúa.

Nhưng không nghe thấy không có nghĩa là không nhìn thấy.

Triệu Thành ngồi ở gần cửa sổ tòa bên cạnh kinh đường, hẳn không nghe được hai người nói gì, nhưng thị lực của hắn vô cùng tốt, ở khoảng cách rất xa nhưng hắn lại nhìn rõ từng biểu hiện trên gương mặt Minh Lạc, nhìn nàng hoặc giật mình, hoặc bất đắc dĩ, hoặc thống khổ hoặc mê mang, hoặc vui vẻ, biểu hiện rõ ràng đến nỗi hắn không nhìn thấy - lúc trước hắn chỉ cho là Cảnh Hạo đơn phương, hai người không có quan hệ đặc biệt, nhưng lúc hắn nhìn hai người nói chuyện, giữa hai người có một thứ gọn sóng, một thứ tình cảm vi diệu.

hắn không nghe được Minh Lạc cự tuyệt Cảnh hạo, cũng không nghe được Minh lạc nói với Cảnh hạo ‘tiểu nữ sẽ gả cho ngài ấy’ hắn chỉ thấy ánh mắt Minh lạc nhìn Cảnh hạo ôn nhu, ngẫu nhiên yếu ớt, trong trẻo, còn mang theo chút nghịch ngợm, nụ cười khổ, thứ mà nàng chưa bao giờ thể hiện khi đối diện với hắn.

Điều đó làm ghen ghét trong lòng Triệu Thành bùng lên kém chút không che hết - đúng vậy, hắn ý thức được mình ghen ghét người mà trước kia hắn chưa từng đề vào mắt, thế tử Tây Phiên vương - loại ghen ghét này gần như là phần nợ.

Cho đến khi Cảnh hạo nắm chặt tay Minh lạc, hắn rút cuộc không nhìn được ‘phanh’ đứng lên.

Mặc dù hắn nhìn thấy Minh Lạc rất nhanh hất tay Cảnh Hạo nhưng lệ khí trên mặt hắn không vì thế mà tiêu tán, nhìn chằm chằm hai người, ánh mắt như muốn giết người.

‘ai’ một lão tăng ngồi trên ghế thờ dài nói ‘thật là oan nghiệt’

Đêm đó, Túc vương phủ, thư phòng.

“vương gia, thanh chủy thủ kia là vật tùy thân của thế tử Tây Phiên, nghe nói đó là lễ vật khi thế tử Tây Phiên nhận lễ sắc phong, mỗi đời thế tử Tây Phiên vương thụ phong, Tây Phiên vương sẽ đem chủy thủ trong tay mình ban cho thế tử Tây Phiên vương thụ phong.”

Triệu Thành nghe thuộc hạ hồi báo, sắc mặt lạnh như băng, gật đầu nói “đã mang người của Bắc Lê tộc đến chưa?”

“đã mang đến, đang hầu ở cửa. Người này là Mộc Thuật, là trưởng lão Bắc Lê tộc, cổ thuật của hắn cực nổi danh ở bắc cương, mẫu thân hắn là trưởng nữ nhi của Miêu tộc Nam Cương, cho nên là cô độc của Bắc Cương hay cô trùng của nam Cương, hắn đều biết tường tận.”

Triệu Thành gật đầu nói “truyền vào đi.”

Cái gọi là cô, trước kia Triệu Thành coi là đầu độc, hoặc độc trùng gây ảo cảnh, dược vật, trải qua trường kỳ điều chế nuôi nấng, dược tính càng dữ dội hơn mà thôi.

Khi Mộc Thuật tiến vào, tướng mạo lại không giống người cả ngày làm bạn với cô độc, râu tóc bạc hết, diện mạo gầy gò, mà giống như dược sư tinh minh.

Triệu Thành ngồi về ghế, Mộc Thuật hành lễ, hắn khoát tay áo, trực tiếp nói: “Mộc trưởng lão, nghe nói Bắc Lê tộc các người thiện cô, người có thể nói cho ta biết cô thuật không chế lòng người không? không cần nói cụ thể dược vật, chỉ cần nói tên và công hiệu là được.”

Mộc Thuật không biết Túc vương có ý gì- lúc trước hắn thăm dò người mang hắn tới, người đó tâm chí kiên định, mình không dám tùy tiện dùng thuốc, vô luận thăm dò thế nào cũng không ra nửa điểm tin tức. hắn không dám tùy ý lừa gạt, liền nghiêm túc đem cô độc, cô trùng có thể gây ảo cảnh, mê tâm trí người ta đều nói hết ra.

Nhưng đây đều là tạm thời gây ảo cảnh, loạn tâm thần, hoặc dùng dược vật trường kỳ khiến người mất tâm trí, không có gì đặc biệt.

hắn chậm rãi hỏi Mộc Thuật rất nhiều vấn đề, cuối cùng như tùy ý nói “vậy có cô thuật nào có thể làm người khác chung tình với mình nhưng người thi cô lại không có bất kỳ ảnh hưởng gì?”

Vấn đề của hắn là nhằm vào một loại thuốc hoặc cô trùng, đây là lần đầu hỏi phải chăng có một loại cô có hiệu quả, Mộc Thuật không phải người ngu, lập tức suy đoán khả năng mà vị Túc vương này ngàn dặm xa xôi mang mình đến đây.

hắn suy nghĩ một phen, cẩn thận nói: “chính xác là có cô thuật có công hiệu như vậy, cô dược và cô trùng đều có, mọi người gọi là độc tình nhưng hiệu quả không biết có phải như vương gia nói chung tình. Loại độc tình này là lấy máu của nữ tử hoặc nam tử trường kỳ nuôi nấng, sau đó gieo xuống, khi người bị thi cô gặp người thi cô, người được mùi người thi cô sẽ tự nhiên mà không kháng cự được sinh ra ái mộ, thân cận, hoặc khát vọng với thân thể đối phương, trường kỳ ở chung, tự nhiên có cảm tình, coi như là chung tình đi.”

Giống, nhưng lại không giống.

Triệu Thành trầm mặc một lát nói “ loại chuyện nuôi độc tình này có điều kiện như thế nào? Có yêu cầu và hiệu quả bao lâu, còn có người bị thi cổ có hậu quả không tốt nào? Người tình tế nói hết những vấn đề này.”

Cái này... Mộc Thuật có chút tê dại da đầu, Túc vương gia, hẳn đặc biệt mang mình tới, không phải là để hạ độc tình với người khác a?

Túc vương Triệu Thành ở Tây Bắc nhiều năm, lâu dài chinh chiến, ở tây Bắc và Bắc Địa có danh chiến thần, tự nhiên Mộc Thuật không có khả năng không biết hẳn. Tây Vực, Bắc Cốt, còn có các bộ tộc lớn nhỏ ở tây bắc và Bắc địa, nữ nhân mê luyện hắc, hoặc gia tộc, bộ tộc muốn dâng nữ nhân cho hãn nhiều không kể hết, hẳn không còn nhỏ lại không dính nửa điểm nữ sắc- vì vậy ở bắc địa cũng âm thầm có lời đồn Túc vương thích nam nhân.

Nhưng giờ hẳn lại tìm mình, muốn nuôi độc tình? Cho nên hẳn không gần nữ sắc, là vì có ý trung nhân cầu không được nên muốn nuôi độc tình?

Mộc Thuật tê cả da đầu, trong lòng thấp thòm— nếu vị vương gia này thật làm chuyện này, rất có thể hẳn sẽ giết mình giết khẩu— dạng này cầu được nữ nhân, khụ, hoặc nam nhân, chung quy là cái gai trong lòng hẳn. trên đời không có người biết còn có thể tự gạt mình. Nhưng có người biết tình ái của hẳn đều là giả, là dùng được vật đoạt lấy, lấy sự kiêu ngạo của chiến thần, chính là không thể nhận.

Cho nên Mộc Thuật chọn từ nói “ vương gia, tình cổ thi dù là được cổ hay cổ trùng đều không thể nuôi trong thời gian ngắn”

“ được cổ của Bắc Cương là tình hương thảo, cần dùng máu tươi và được vật khác, trường kì nuôi dưỡng,, ba năm mới có thể có một gốc- cũng chỉ có thể nuôi một gốc, nuôi nhiều thân thể sẽ không chịu nổi- sau đó đem tình hương thảo đi luyện chế, cho người trong lòng mình ăn, liền có thể đạt hiệu quả. Nhưng tình hương thảo có công dụng giảm dần theo thời gian, sau ba năm gần như không còn công hiệu, cho nên phải trường kỳ nuôi nấng, đối với người thi cổ, trường kì mất máu, gây hao tổn tính mạng, được vật dùng máu tươi nuôi dưỡng đều trân quý, trường kỳ ăn, người bình thường khó mà chịu được, nhưng dùng được vật không đúng lại không có hiệu quả như mong đợi.”

Cái này không có khả năng, hẳn điều tra Minh phủ và người cũ bên cạnh Minh Lạc, không có khả năng làm chuyện này mà không lưu lại dấu vết.

“ còn cổ trùng thì sao” Triệu Thành hỏi.

“ cổ trùng thì càng khó. Được cổ thì ở Bắc cương cũng có người di tình trùng, nhưng cổ trùng thì đến nay chúng ta mới chỉ biết qua điển tịch, đầu tiên tìm cổ trùng, mỗi ngày ngâm trong nước thuốc, sau đó định thời gian dùng máu nuôi, ngắn thì ba, năm năm, lâu thì mười mấy năm, thời gian càng dài hiệu quả càng tốt, nhưng cổ trùng lớn lên thì lượng máu cũng lớn, hao tổn lớn hơn rất nhiều so với người dùng được cổ, không có ai đang êm đẹp lại lấy tính mạng ra nuôi tình cổ mấy chục năm, tương lại gieo cho người thương. Theo ghi chép thì cổ trùng hiệu quả hơn rất nhiều được cổ, có thể là cả đời.”

“ có giải được không.” Triệu Thành nghe xong liền biết tình huống của mình không liên quan đến độc tình, nhưng để vẹn toàn hẳn vẫn hỏi.

“” cổ này không phải độc cổ, cho nên chưa từng có giải được, chỉ cần vĩnh viễn không gặp người thi cổ hoặc trực tiếp giết người thi cổ liền được giải, chỉ là sau khi giết người thi cổ, người bị thi cổ sẽ không sinh ra dục niệm với người khác.”

Triệu Thành... Nghĩ đến chính mình đối những nữ nhân khác không cảm giác, hẳn cảm thấy hẳn không nên hỏi.

Triệu Thành trầm mặc trong chốc lát, sau đó như tùy ý hỏi: “ trên đời này có vu thuật gì, có thể làm một người lúc bị trọng bệnh liên tiếp mơ đến một người khác,.. nhớ mãi không quên, thậm chí người đó còn không biết người kia.”

Nào chỉ nhớ mãi không quên, còn nóng ruột nóng gan, thần hồn điên đảo.

Mộc Thuật hiểu lầm ý ‘ không biết’ trong miệng Túc vương, là vị ý trung nhân của Túc vương và Túc vương không quen biết, Túc vương gặp một lần liền tương tư đơn phương— loại tình huống này không phải rất phổ biến sao?— hẳn không có nghĩ đến là Túc vương không biết thật, căn bản chưa từng gặp qua!

Cuối cùng Mộc Thuật nhẹ thở ra, hẳn cười nói: “ Vương gia, theo triệu chứng ngài kể, người này không phải trúng vu thuật, chỉ là tình cảm sâu đậm với nữ tử hoặc nam tử kia thôi, từ xưa tình cảm đã là vấn đề nan giải, cũng không thể nắm chắc một người luôn phải chung tình. Nhưng vương gia, có trăm ngàn cách lấy được lòng người, theo ý kiến của lão hủ, dùng tình cổ là hạ sách nhất, không nói đến việc hao tổn nguyên khí và tính mệnh của mình, có được thì cũng mất đi ý nghĩa vốn có của tình yêu- cái này vốn là vật hại người, sao có thể dùng trên người mình yêu?”

Triệu Thành nhìn Mộc Thuật như nhìn quái vật - đây là thuyết giáo mà trưởng lão Bắc lê hay nói sao?

Hôm sau.

Nhan trưởng sự và quân gia vương phủ -Lâm Phúc cùng đi gặp Triệu Thành, Lâm Phúc mang danh sách sinh lễ cho Triệu Thành xem qua, Triệu Thành liếc nhìn danh sách sinh lễ, mặt càng lo lắng.

Lâm Phúc biết vương gia vì thế từ Tây Phiên vương cầu hôn vị Minh gia tam cô nương kia, vương gia dự trước thất bại— nhưng hẳn không phải mưu sĩ, việc hẳn phải làm là làm tốt những gì vương gia dặn dò là được rồi, cho nên hẳn quy củ trình danh sách, sau đó lui sang bên cạnh đợi lệnh, không nói nửa lời, chờ Triệu Thành xem xong phân phó.

Nhan trưởng sự thì lại khác, tâm tình Triệu Thành không tốt, hai ngày nay tâm tình của Nhan trưởng sự lại rất tốt đẹp, tốt đến râu ria đều nhếch lên.

hắn cao hứng, ước chừng còn muốn đem vui sướng của mình truyền cho vương gia, nhìn Triệu Thành đang xem danh sách sinh lễ, liền không nhịn được tiến lên nói kiệt tác của mình- danh sách sinh lễ cải biến, hắn nói: “Vương gia, thế tử tây Phiên vương có mắt nhận ngọc, chủ động cầu hôn vị tam cô nương Minh gia, quả là phúc của Đại Ngụy ta.”

Lâm Phúc tê dại cả da đầu, khóe miệng như muốn nứt ra.

Nhưng Nhan trưởng sự chưa nói xong, sau lời dạo đầu hắn lại nói tiếp “chỉ là Minh tam cô nương thay hoàng thất Đại Ngụy ta thông gia Tây Phiên, danh sách sinh lễ mà Lâm tổng quản làm cần cải biến- lão thần cắt đi một nửa châu báu tơ lụa, tăng thêm danh họa cổ tịch, nghĩ đến sẽ thích hợp hơn..”

“Lâm Phúc, làm theo danh sách này, thêm châu báu tơ lụa đã bỏ, mặt khác mang danh sách đồ cưới của mẫu thân ta cho ta, ta muốn chọn một phần thêm vào sinh lễ.” Triệu Thành không nhìn Nhan trưởng sự, trực tiếp đánh gãy lời hắn.

“Vương gia?” Nhan trưởng sự ngạc nhiên, kinh nghi nói.

Cuối cùng Triệu Thành chuyển ánh mắt nhìn hắn, ánh mắt mang theo áp lực làm hắn cong chân quỳ xuống.

Triệu Thành lạnh lùng nói: “ai nói với ngươi tam cô nương Minh gia sẽ gả cho thế tử Tây Phiên vương? Bản vương từng nói vương phi của bản vương không phải do người ngoài tính toán! Vậy mà bản vương không biết, thế tử Tây Phiên vương coi trọng vương phi của bản vương, trong mắt thuộc hạ của vương phủ lại là phúc của Đại Ngụy, khi nào thì Đại Ngụy lại luân lạc đến tình trạng này? Ngươi là đang nhục nhã bản vương hay nhục nhã Đại Ngụy?”

Đến khi rời khỏi thư phòng một khoảng xa, chân Nhan trưởng sự vẫn còn run, người chảy mồ hôi lạnh, Lâm Phúc và hắn dừng lại nói “Nhan trưởng sự, không phải ngài không biết tính của vương gia, ngay lúc ngài ấy nổi nóng, ngài lại bước đến, đây không phải là tự tìm đánh sao?”

Còn dám tự chủ trong, đòi vương phi cho vương gia! Lâm Phúc nghĩ đến đây cảm thấy đầu Nhan trưởng sự thật là làm bằng đá tảng – vương gia không thổ tảng đá tảng kia đã làm mọi người mười phần sợ hãi.

Nhan trưởng sự lấy lại tinh thần, nghe Lâm Phúc nói liền hừ lạnh, phát ổng tay áo, dùng dưng nổi giận rồi đi.

Lâm Phúc ‘xù’ một tiếng, cảm thấy quả thực là tự mình làm mình mất mặt, tự nghĩ muốn hòn đá tảng đó nhìn sắc mặt người khác, hắn cũng phát tay áo rồi đi theo hướng khác – hắn còn phải nhanh chóng chuẩn bị sinh lễ a.

***

Khác Triệu Thành không tốt, các đại thần và vương gia trên triều lại vui vẻ ra mặt, dường như tạo thành hai đối cực, một số lão vương phi còn tìm Minh thái hậu chúc mừng: “Thái hậu nương nương, thật là đại hi a, đến cùng vẫn là nương nương được nữ nhi làm cho người khác ưa thích, mấy đời gần đây, đây là lần đầu thế tử Tây Phiên vương chủ động cầu hôn triều đình, vương gia nhà nhiếp nói muốn thỉnh phong Minh tam cô nương là quận chúa hoàng gia, như thế khi hứa gả cho Tây Phiên vương phủ mới thể hiện ân điển của triều đình.”

Lại nói “việc này không nên chậm trễ, nửa năm nữa Cảnh thế tử sẽ hồi Tây Phiên, sao nương nương không sớm tứ hôn a? như thế sẽ chuẩn bị tốt hơn, đại hôn thế tử tây Phiên, chúng ta không nên làm không tốt”

Minh thái hậu nhân nhật nói “đúng là nên sớm tứ hôn cho thế tử. đây là mối hôn nhân tốt nhưng chuyện nghị thân của hoàng thất và Tây Phiên vương phủ, từ trước đến nay đều là triều đình và nội các bàn bạc kỹ lưỡng mới tứ hôn, việc này không cần vội, chờ hoàng đế, Túc vương gia và nội các bàn bạc kỹ rồi nói sau.”

Minh thái hậu lên tiếng, hôm sau liền có người dâng tấu mời nghị sự hôn sự của thế tử tây Phiên vương – vì chuyện Cảnh hạo cầu hôn Minh Lạc chỉ truyền miệng mà chưa đưa ra triều đình nên quan viên kia không dám trắng trợn nói là nghị sự ‘thế tử Tây Phiên vương và Minh tam cô nương’ – thái hậu, hoàng đế và người trong cuộc là Cảnh hạo không lên tiếng, hắn sao dám tự tiện lời danh tự của cô nương ra, nếu sai lầm liền hủy khuê dự của người ta, rồi mũi ô sa.

Hôn sự của Cảnh Hạo nháo đến triều đình, Minh lạc đang ở trang tử, hôm đó đi thỉnh an Minh lão phu nhân, vô tình nghe Minh đại phu nhân và Minh lão phu nhân nói chuyện.

Minh Lạc nghe ngóng trong khoảng thời gian này Triệu Thành không có bất kỳ động tác gì.

Việc này là Minh Lạc bất an, nàng suy nghĩ tỷ muội liền viết một công thức điểm tâm đưa cho Thanh Diệp nói: “Thanh Diệp, ngươi cảm công thức này giao cho Như Ý phu nhân của Như Tâm trai, nói ta thấy đơn này trên một cổ tịch nhưng trong đó có nhiều chỗ ta xem không hiểu, hỏi nàng có hiểu không, nếu nàng rảnh, hai ngày sau ta sẽ đi tìm nàng thỉnh giáo.”

Thanh Diệp chớp mắt, sau đó đáp ứng lui xuống.

Lúc Triệu Thành thu được tin Như Tâm trai truyền đến, lo lắng mấy ngày nay cũng tiêu tán- cuối cùng nàng cũng nhớ rõ là phải tìm đến mình.

***

Hai ngày sau, Như Tâm trai.

Vẫn là căn phòng đó, Minh Lạc nhìn sắc mặt âm trầm của Triệu Thành, nàng coi như mắt mù không thấy, thi lễ với hắn, nói thẳng “ vương gia, tiểu nữ nghe cô mẫu nói, nếu Tây Phiên vương phủ cầu hôn, vô luận là ai đều phải hứa gả, việc này là thật sao?”

Triệu Thành lạnh lùng nhìn nàng nói: “ A, đó không phải ý nàng sao? Nàng tới tìm ta làm gì, sợ ta ngáng chân nàng?”

Minh Lạc:...

Nàng nhìn.

Nàng nghiêm mặt nói: “ vương gia, đến bây giờ tiểu nữ cũng chưa từng nghĩ sẽ gả đến Tây Phiên vương phủ, sao lại nói là như ý? vì tranh đấu trong triều, tiểu nữ không muốn gả cho ngài, cho nên lo nghĩ với hôn ước phụ thân tiểu nữ lưu lại. nhưng tiểu nữ càng không muốn gả Tây Phiên vương phủ - trước đây ngài nói với tiểu nữ và Tây Phiên vương phủ, tiểu nữ chưa từng phủ nhận, vì tiểu nữ cảm thấy việc này không quan hệ đến vương gia.”

Triệu Thành nhìn bộ dáng chính nghĩa của nàng, trong đầu lại hiện lên bộ dáng nàng nói chuyện với Cảnh Hạo hôm đó, trong lòng liền có tư vị khó chịu.

Cho nên hắn híp mắt, giễu cợt nói: “ cho nên nàng tìm ta là muốn ta giúp nàng nghĩ biện pháp cự tuyệt Tây Phiên vương phủ?”

“ đúng vậy”

Triệu Thành bình tĩnh nhìn nàng, lạnh lùng nói: “ thật ra ta biết ý của Minh thái hậu, chẳng qua là muốn chờ ta ở trên triều hoặc trước mặt nội các cự tuyệt Cảnh Hạo cầu thân, sau đó nào với nội các và hoàng thất, Minh thái hậu sẽ nương ông đắc lợi. ta có gì phải gấp, chỉ cần ngày mai ta phái người đến ngồi ở Trịnh phủ một chút, sợ là Minh thái hậu sẽ không ngồi yên- bà ta không có ý gả nàng đi Tây Phiên đi.”

Minh Lạc nghe hắn nói ánh mắt đỏ lên, càng bị giọng nói lạnh lùng của hắn kích thích, cả giận nói: “ tiểu nữ tính là gì, chỉ là công cụ, chỉ cần có chút lợi ích thì đẩy tiểu nữ lên đầu sóng ngọn gió, tiểu nữ gả cho ai không quan trọng sao, chỉ cần đạt được mục đích là đủ?”

Triệu Thành sững sờ, hắn không ngờ nàng sẽ trực tiếp nói ra những lời này.

hắn nhìn nàng, tay giật giật, thần sắc mềm xuống “ nàng muốn ta rat ay, dè những chuyện này xuống? như vậy nàng có nghĩ không, chỉ cần ta rat ay thì nàng chỉ có thể gả cho ta – ta có thể không phải là người nàng mong muốn.”

Minh Lạc quay đầu nhìn hắn- - nàng nhìn ra hôm nay tính tình hắn rất nóng nảy, so với 2 lần gặp thì lần này rõ ràng nóng hơn, rất giống hắn kiếp trước. vì hôm đó nàng và Thanh Diệp gặp Cảnh Hạo ở chùa sao?- nàng không tin Thanh Diệp không truyền tin này cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Trong lòng bàn tay

“Nàng chỉ có thể gả cho ta, ta có thể sẽ không như nàng mong muốn” Triệu Thành nói.

Minh Lạc quay đầu nhìn Triệu Thành, hắn cũng đang nhìn nàng, hai người hai mắt nhìn nhau, đột nhiên mắt Minh Lạc có chút chua xót – vì sao hắn nhất định muốn cưới nàng? Kiếp trước hai người trôi qua đều không tốt, nàng trôi qua không tốt nhưng nàng biết thật ra hắn cũng không vui vẻ gì.

Minh Lạc quay mặt đi, hít một hơi, kiềm chế chua xót, thanh âm có chút khan nói: “ Ân, tiểu nữ gả cho ngài. Vương gia, tiểu nữ đáp ứng ngài, tương lai sẽ không vì Minh gia mà làm ra việc khiến ngài khó xử, chuyện tiểu nữ không làm được thì sẽ không vì người Minh gia cầu, mà đi cầu ngài làm, càng sẽ không vì Minh gia mà phản bội ngài- như vậy, ngài có thể đáp ứng tiểu nữ, vĩnh viễn tin tưởng tiểu nữ sao?”

Lúc hai người nhìn vào mắt nhau, Triệu Thành thấy ánh mắt nàng đột nhiên trở nên bi thương, sau đó quay mặt đi chỗ khác, trong lòng hắn sinh ra một cổ phần nộ và đau đớn – hắn cho là nàng bi thương là vì buộc phải gả cho hắn – hắn muốn lấy nàng nhưng chưa ở mức phải ép buộc, chỉ là câu nói sau của nàng làm lửa giận của hắn như trong nháy mắt bùng vào hồ nước đá ‘ xoẹt xoẹt’ một tiếng, diệt sạch, còn lại một người dính toàn tro tàn.

thật ra sau khi quyết định cưới nàng hắn rất kiên định, nhưng trước đó hắn cũng đã suy nghĩ kỹ, trong đầu bóc tất cả quan hệ của nàng và Minh gia sau đó mới quyết định, vì ân tình và phò thác của Minh Trọng Hằng, di thư của hắn, hạ quyết định như vậy cũng không có gì khó – mà hắn vốn là lịch luyện trong bão cát ra tính tình thô lệ, với hắn chuyện đã nằm trong lòng bàn tay liền không có gì là đại sự.

Nhưng nàng, là bị Minh gia dùng cấm y ngọc thực, nuông chiều lớn lên, không quan tâm Minh gia dứt nàng độc trộn lẫn đường, nàng có thể hạ quyết tâm gả cho mình, còn nói ‘ tuyệt đối sẽ không vì Minh gia mà phản bội ngài’ lời đó- hắn có thể biết nàng có bao nhiêu gãy giữa.

hắn đúng là đã hà khắc với nàng rồi – nàng không giống như mình, hắn đặt nàng trong lòng ba năm, nhưng đối với nàng mình chỉ là người mới quen, còn là đứng đối lập với Minh gia.

Cho nên nàng sợ hắn, dù bị buộc đáp ứng lấy hắn, trong lòng vẫn sợ hãi, lại kiên trì nói ‘ tiểu nữ sẽ không phản bội ngài, nhưng ngài tin tiểu nữ sao?’

Trong nhất thời hắn không thể nói gì.

Minh Lạc thấy hắn nhìn mình chằm chằm, tâm nàng khẩn trương như muốn nhảy ra, cắn răng, quay mặt lại, nhìn hắn nói như tuyên thệ: “vương gia, tiểu nữ sẽ không phản bội ngài, nhưng ngài có thể đáp ứng tiểu nữ, không lợi dụng và mãi tin tiểu nữ sao?”

Chỉ cần mở miệng thì ra lại không khó nói như vậy – vì vượt qua kiếp trước gông cùm xiềng xích, nàng có gì mà không thông suốt.

Nàng muốn bảo thì, có thể hiện tại nàng không có gì, chỉ có cổ thân thể vô dụng này, so với người đời thì tuyệt đối không thể coi là đầu óc thông minh – nàng chỉ có nhân, nhân để cho bản thân tỉnh táo, làm chuyện có thể làm.

Nàng biết với tình huống của mình không thể dựa vào Minh gia, gả cho Triệu Thành, nàng cần nhất là tin nhiệm cứu hắn, dù hắn không làm gì, chỉ lãnh đạm với mình, người bên cạnh hắn cũng sẽ xé mình, nhường vị trí cho người khác- giống như kiếp trước.

Cho nên không gả thì thôi, nếu gả nàng không thể đi vào vết xe đổ, dù nàng không muốn dựa vào ủng hộ của hắn để báo thù thì cũng không thể đối địch hắn, làm hắn và người của Túc vương phủ trở thành chướng ngại của mình.

Triệu Thành nhìn tiểu cô nương trước mặt, nàng rõ ràng khẩn trương, thậm chí còn run nhè nhẹ, nhưng vẫn chăm chú nhìn mình, yếu ớt lại kiên định, bộ dáng cần lời cam kết của mình, đôi mắt nàng trong trẻo, đã có chút nước, làm cho lòng hắn có chút ê ẩm.

hắn vẫn luôn khao khát nàng – loại dục vọng này căn bản hắn đã không thể dùng lý trí để khống chế, chỉ là hắn cố đè nén – vì chưa tới thời điểm, hắn không muốn dọa nàng.

Lúc này hắn không muốn khắc chế- không, khắc chế, vẫn muốn làm chút gì đó.

hắn giống lần đầu gặp nàng ở chỗ này, nắm lấy tay nàng, để khắc chế xúc động ôm nàng vào ngực, hắn giống hôm đó kéo nàng đến cửa sổ.

Nhưng Minh Lạc vẫn bị dọa sợ, lúc hắn nắm tay nàng, theo bản năng nàng rút về, nhưng nàng kịp phản ứng lại, chịu đựng không rút ra mà thuận theo hắn, bị hắn kéo đến cạnh cửa sổ.

Tay hắn rất nóng, cầm tay nàng làm nàng cũng run rẩy.

Nàng từng là vương phi của hắn, không phải thiếu nữ chưa trải sự đời, cho nên bị hắn nắm tay sẽ không cảm thấy thẹn thùng, sợ hãi, tức giận, nhưng trong lòng vẫn có cảm xúc lộn lộn, mắt chưa xót muốn rơi lệ nhưng vẫn nói với lòng phải chịu đựng, phải tỉnh táo.

Mà Triệu Thành cầm tay nàng, tay nàng như không có xương, trơn mềm, còn có chút run, nắm trong tay như muốn hòa tay vào tận tâm, khám vào cơ thể mình.

hắn không tiến lên, sợ mình không khắc chế được, không nhìn nàng chỉ nắm chặt tay, nhìn ngoài cửa sổ, trầm giọng nói: “trên đời này người mà ta có thể lợi dụng có rất nhiều, nhưng vương phi của ta chỉ có một, ta cưới nàng, là làm vương phi của ta, nàng không phản bội ta, ta tự nhiên sẽ tin nàng, yêu nàng, không cho phép bất cứ ai làm tổn thương nàng.”

Kiếp trước, vì cái gì?

Minh Lạc vội lắc đầu, kiếp trước cũng được, do tâm tình phức tạp cũng được, không được để bất cứ thứ gì ảnh hưởng đến mình, quyết không thể xử trí theo cảm tính.

Nàng thấp giọng nói: “cảm ơn, vương gia, tiểu nữ sẽ không phản bội ngài.”

Hôm nay nàng đã lặp lại câu này ba lần.

Triệu Thành quay đầu nhìn nàng, nhìn nàng cắn môi, mắt còn hơi nước, hắn nhìn không được, nhưng ần nhẫn, kéo nàng vào ngực, hôn lên đỉnh đầu nàng, thấp giọng nói: “a Lạc, nàng muốn ta tin nàng, nhưng nàng cũng nên tin ta.”

Rằng Minh Lạc cũng đang run rẩy- kiếp trước có kết cục như vậy, nàng phải dùng bao nhiêu tâm lực để đi tin tưởng hắn?

Nàng yên lặng trong ngực hắn một lát, rất ngắn nhưng lại giống như rất dài, hai người đều có chút run rẩy, đối với hai người có thể nguyên nhân không giống nhau nhưng đều là một loại tra tấn.

Minh lạc đẩy hắn ra, lui về sau mấy bước, thấp giọng nói: “đa tạ”

Triệu Thành nhìn động tác của nàng không làm gì thêm, hôm nay hắn không nên làm gì hơn.

hắn nhìn nàng ôn nhu nói: “a Lạc, chuyện Cảnh hạo cầu thân ta sẽ xử lý, sẽ không có bao nhiêu sóng gió, khách quan mà nói so với gả nàng đi Tây Phiên thì tổ phụ nàng càng có khuynh hướng gả nàng cho ta – nàng cứ yên tâm ở nhà chờ. Yên tâm, hôn sự của chúng ta sẽ nhanh chóng định ra.”

Phản sau thanh âm như là tình nhân nói với nhau – coi như Minh Lạc chống cự cũng nghe được ôn nhu trong đó.

Nàng ổn định lại, không để cảm xúc ảnh hưởng suy nghĩ của mình, nghĩ một chút liền hiểu ý hân, thì lễ với hân, nói “đạ tạ, nếu vương gia không còn gì phân phó, vậy tiểu nữ cáo lui trước.” nàng quay người đi về phía cửa, trong thời gian này nàng luôn cúi đầu, không nhìn hân một cái.

Chỉ là lúc đến cửa, nàng dừng lại nói “lúc tiểu nữ còn nhỏ, bị người đẩy xuống vách núi ở Thanh Nguyên tự, là Cảnh thế tử cứu tiểu nữ một mạng – nhưng đó là chuyện rất lâu rồi, giữa tiểu nữ và hân chỉ có thể thôi, không có bất cứ quan hệ gì khác.”

“ta biết” hôm đó ở tầng kinh phòng, Hành Nguyên đại sư đã nói với hân.

Đương nhiên Triệu thành nói câu này cũng có thể lý giải thành ‘Ta biết nàng và hân không có bất cứ quan hệ nào’ cho nên Minh Lạc ngăn người một chút cũng không để trong lòng. Nàng nói xong thấy Triệu Thành không có dị dạng gì, tâm tình khẩn trương nói xong “ân” một tiếng kéo cửa rồi đi.

Triệu Thành nhìn bóng lưng nàng rời đi, đến khi không thấy thân ảnh của nàng, trên mặt hân chậm rãi lộ ý cười, những lo lắng phần nộ đều biến mất, sót lại tư vị chỉ mình hân biết.

***

Ngày thứ hai sau khi gặp Minh Lạc ở Như Tâm trai, Triệu Thành liền định ngày gặp tổ phụ của Minh Lạc, Thừa Ân công, Minh lão thái gia.

hân đưa cho Minh lão thái gia di thư của phụ thân Minh lạc, Minh Trọng Hằng.

Mười lăm năm trước, phó tướng của Minh Trọng hằng mang trọng thương, liều chết mang phong di thư này đưa tận tay nữ mẫu Minh Trọng hằng, mấy tháng trước lại chuyển đến tay Triệu Thành – nhưng trong lòng Triệu thành và Minh lão thái gia đều biết, phong di thư này đã từng qua tay Minh lão thái gia.

Triệu Thành nói: “Quốc công gia, mười lăm năm trước, Minh tướng quân và bản vương có chút duyên cù – cũng vì chuyện này nên Minh tướng quân đoán được mình không còn sống lâu nữa, cho nên đặc biệt lưu lại di thư, phó thác bản vương chiếu khán đứa con mồ côi của hân. việc này nguyên nhân cũng là từ bản vương. Minh tướng quân nhờ vả bản vương không có khả năng bỏ mặc, cho nên vài ngày trước bản vương hướng Minh thái hậu cầu hôn Minh tam cô nương, chắc lão thái gia cũng đã nghe nói.”

Về mặt khoan thai và vẻ tươi cười của Minh lão thái gia biến mất.

Minh lão thái gia vốn cho rằng Túc vương không biết thứ tử của mình năm đó chống lại quân mệnh, từ bỏ ám sát, trợ giúp Túc vương đánh lui Bắc Cốt – Túc vương vừa nói ‘cũng vì chuyện này nên Minh tướng quân đoán được mình không còn sống lâu nữa’ rõ ràng Túc vương biết tất cả mọi chuyện, hơn nữa còn nhận định cái chết của thứ tử là do tiền đề gây ra.

Chuyện này vốn là chuyện tốt với Minh gia, nhưng hết lần này đến lần khác, ngồi trên hoàng vị là nhi tử của tiền đế, ngoại tôn của mình, mà chuyện ám sát Túc vương năm đó là có quan hệ với trưởng tử của mình.

Việc này có thể là ân tình cũng có thể là huyết cừu.

Cho nên chuyện thứ tử có ân với Túc vương, Minh gia mới giấu diếm.

không nghĩ tới Túc vương đã sớm biết tất cả, hơn nữa còn không cố kỵ mà ra ám hiệu với mình – Túc vương còn chắc chắn mình sẽ vì Minh gia mà không nói chuyện này cho thái hậu và trưởng tử!

Vì bây giờ hân không có cái gì cố kỵ, hân mang đại quân vào kinh, trong tay cầm binh quyền thật sự, hiện nay binh mã trong triều cũng là tùy thời điều động.

Nên nom nóp lo sợ, cẩn thận mưu tính là thái hậu nương nương, là Minh gia! không dám trực tiếp trở mặt cũng là thái hậu nương nương là Minh gia.

Muốn lung lạc Túc vương, tê liệt Túc vương cũng là Minh gia – cho nên ban đầu mới có tính toán gả Minh Lạc cho hân.

Trong lòng Minh lão thái gia đủ loại cảm xúc, nhưng trên mặt lại trấn định, thậm chí chậm rãi hiện ra vẻ bi thống.

hân chậm rãi nói “chuyện năm đó, Minh gia cũng không đồng ý, nên lúc đó Trọng Hằng mới kháng chỉ bất tuân, lại không nghĩ.. Nhưng Trọng Hằng thân là đại tướng quân trấn thủ biên cương, làm tận chức trách, hành sự vì nghĩa, vương gia không cần để trong lòng. Vương gia có thể vì chuyện năm xưa mà cầu hôn a Lạc chính là phúc khí của a Lạc.”

Triệu Thành cười cười, không vì vài câu của Minh lão thái gia mà động dung hay nói lời khách sáo, mà đột ngột đi vòng “bất quá bản vương cầu hôn Minh tam cô nương, thái hậu nương nương lại có chỗ hiểu lầm, tam cô nương quý phủ mỹ mạo khuynh thành, sợ là thái hậu nương nương coi bản vương bị sắc đẹp mê luyện đi.”

nói đến đây khóe miệng hân lộ vẻ châm chọc, lạnh lùng nói “Quốc công gia, ngài cũng biết bản vương không muốn nợ ân tình, vì ân tình của Minh tướng quân nên bản vương mới cầu hôn tam cô nương, nhưng bản vương thấy đây cũng không phải lựa chọn tốt, nếu quý phủ không muốn gả, việc này liền coi như thôi – nhưng nếu muốn dùng việc đó kích động phân tranh giữa bản vương và Tây Phiên vương phủ còn có tôn thất, thái hậu nương nương không khỏi có chút coi trọng quá mức gia tộc mình.”

Minh lão thái gia:... về bi thống của hần không tiếp tục được nữa.

hần thở dài, sắc mặt dần ngưng trọng: “vương gia, sợ là ngài đã hiểu lầm, chuyện Cảnh thể tử cầu hôn là ngoài ý muốn, lão thần cũng là sau khi Cảnh thể tử đi Từ Thọ cung cầu tử hôn mới biết, thật ra thái hậu nương nương và lão thần cũng cảm thấy đau đầu. tuy nói gả vào tây Phiên vương phủ là vinh hạnh và trách nhiệm của quý nữ Đại Ngụy, nhưng a Lạc là hài tử duy nhất của Trọng hăng, lão thần lại tâm ngoan, cũng có tư tâm, Tây Phiên khổ hàn, nhưng công chúa, quận chúa trước nay gả đi phần lớn là có kết cục bi thảm, lão thần tuyệt không muốn gả a Lạc đi Tây Phiên.”

“vương gia thân ở hoàng tộc, là cn trai trưởng của Thành Võ đế, ngài cũng biết khi vừa lập triều, hoàng thất liền thông gia với Tây Phiên, chỉ cần Tây Phiên vương phủ mở miệng cầu hôn, triều đình liền hứa hôn, thái hậu nương nương không trực tiếp hứa hôn, mà kéo dài thời gian, đã biểu đạt ý của nương nương, chỉ là nhất thời chưa tìm được biện pháp giải quyết. Vương gia...”

Minh lão thái gia đang thao thao bất tuyệt thì im bặt khi Túc vương đẩy hai tờ giấy ó vàng đến trước mặt hần.

hần ngạc nhiên phát hiện đây là văn thư đính hôn của bắc địa 15 năm trước, đã đóng dấu của nha môn bắc địa, chỉ thiếu dấu của Minh Trọng hăng.

Triệu Thành mặt không đổi nói: “Quốc công gia, năm đó ở vân Châu, bản vương và Minh tướng quân đã sớm nghị hôn sự, đây là văn thư hứa hôn của Minh tướng quân, lúc đó chưa kịp đóng dấu tướng quân đã chiến tử sa trường bản vương nghĩ, bổ sung một con dấu là chuyện đơn giản với quốc công gia.”

Nhìn chằm chằm phong thư kia, mặt mo của Minh lão thái gia cũng muốn thành mặt mo

***

Hôm sau, Túc vương phủ mang mấy chục rương sinh lễ đến Thừa Ân công phủ.

Toàn thành xôn xao.

Trong thành ai không biết cô nương của phủ Thừa Ân công chỉ có Minh nhị cô nương và Minh tam cô nương là con vợ cả. Minh nhị cô nương là hoàng hậu tương lai, Minh tam cô nương thì gần đây nghe nói sẽ gả tới tây Phiên vương phủ làm thế tử phi. còn có tứ cô nương nhưng là thứ nữ a.

Nhưng tứ cô nương không thể làm chính phi.

Túc vương cưới một cái trắc phi mà cũng đưa sinh lễ như vậy?

Người Minh gia cũng là bị đánh trở tay không kịp, vì buổi chiều hôm trước Túc vương nói chuyện với Minh lão thái gia, sáng sớm hôm sau liền đưa sinh lễ. đêm đó Minh lão thái gia chỉ kịp thương nghị với Minh lão phu nhân, trong cung, thậm chí trưởng tử Minh đại lão gia cũng không biết.

Hôm đó lại là ngày hui mộ, Minh thượng thư cũng ở nhà, hần thấy Túc vương phủ khiêng từng rương sinh lễ vào, mặt ngày càng đen - lẽ nào có thể như vậy, coi như hần là thân vương quyền lớn, cũng không thể không có quy củ như vậy, coi Minh gia bọn hần là nhà nghèo, lấy sinh lễ để ép cưới sao?

Minh đại lão gia nhìn vẻ mặt tươi cười như hoa của đại tổng quản Túc vương phủ - Lâm Phúc, cổ gấn nén giận đến nghẹn, lúc hần không nhìn được muốn đâm vài câu thì Minh đại phu nhân ở bên cạnh khuyên nhủ.

Minh đại phu nhân thấp giọng nói: “lão gia người không nên so đo với Túc vương gia, chuyện này không phải việc nhà của Minh gia ta, mà đã sớm thành quốc sự của triều đình, sao chúng ta có thể quyết định được? Thiếp thấy không bằng để việc này cho triều thần thương nghị, để Túc vương gia và Cảnh thể tử tranh. Thái hậu nương nương biết việc này chắc là cũng cao hứng a.”

Lúc này Minh đại lão gia mới tỉnh táo lại, đổi giận thành vui.

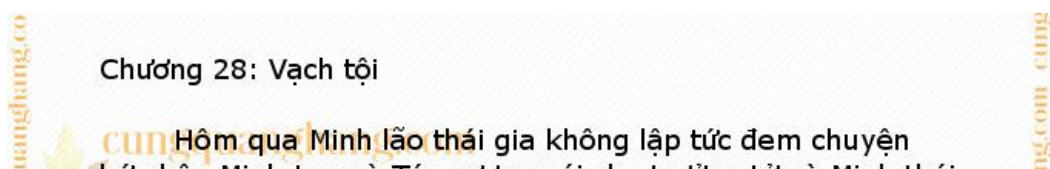
ở lâu trên lưng ngựa ở tây Ninh, nên nhiễm thói quen của Man tộc, hiển nhiên là mắng phu.

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Vạch tội

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

nua non Minh Lạc và Túc vương nơi cho trương tư và Minh thái hậu biết là vì việc này liên quan đến chuyện năm đó tiên đế mưu sát Túc vương, hẳn đang cân nhắc nên nói chuyện này như thế nào, nói đến mức độ nào, hẳn không muốn nói cho trường tử và thái hậu việc Túc vương đã biết chuyện để tránh bọn họ không tỉnh táo mà hành động thiếu suy nghĩ.

Phía thái hậu, hẳn muốn để Minh lão phu nhân vào cung thương nghị với Minh thái hậu.

Để người khác đi truyền lời hẳn không yên tâm

Hắn không nghĩ đến Túc vương vừa nói xong liền hành động làm người ta trở tay không kịp, loại chuyện như vậy người thường không làm được a!

Hiện nay Minh lão thái gia đã nửa thoái ẩn, viện của hắn xưa nay không cho người quấy rầy, Minh gia là Minh đại lão gia đương gia, Minh đại phu nhân quản chuyện bếp núc, cho nên khi Túc vương phủ đưa sinh lễ đến, quản gia trước tiên là đi tìm Minh đại lão gia và Minh đại phu nhân

Lúc sinh lễ mang đến, Minh Lạc và Minh Tú, Minh Viện vừa bồi Minh lão phu nhân ăn sáng, còn đang nói chuyện trong phòng Minh lão phu nhân.

Lúc Minh đại phu nhân phái người tới bẩm báo Minh lão phu nhân, Túc vương phủ đột nhiên mang 28 rương sinh lễ tới, nói ngày khác sẽ mời Khâm Thiên giám chọn ngày tốt mang tới Minh phủ, cùng Minh phủ thương nghị ngày cưới, dù Minh lão phu nhân đêm qua đã nghe Minh lão thái gia nói chuyện văn thư đính hôn cũng bị giật mình.

Lão phu nhân run nửa ngày, cũng không quan tâm biểu hiện khác nhau của ba tôn nữ, hỏi ma ma truyền lời: 'người nào của vương phủ tới, phía chủ viện như thế nào rồi?'

Ma ma nói: 'bẩm lão phu nhân, là Lâm đại tổng quản của Túc vương phủ mang tới. Vì việc này đột nhiên, trước đó chưa bao giờ nghe nói tam cô nương và Túc vương gia nghị thân, lão gia và đại phu nhân không dám chuyên quyền, hiện lão gia đã tiễn Lâm tổng quản, những đồ còn đặt ở ngoại viện, mời lão thái gia và lão phu nhân đến định đoạt'.

Minh lão phu nhân gật đầu nói: 'ân, người lui xuống trước đi, truyền lời lại cho đại phu nhân, quản thúc người trong phủ, không được truyền luyên thuyên, đợi đại phu nhân sắp xếp ổn thỏa thì bẩm đại phu nhân và đại lão gia đến ta.'

Ma ma lĩnh mệnh lui ra, lúc này Minh lão phu nhân mới cau mày nhìn ba tôn nữ ngồi phía dưới, mặc dù ba người đều ngồi rất đoan trang, nhưng có lẽ người khác không nhìn ra, Minh lão phu nhân vẫn nhìn ra đáy mắt các nàng kinh nghi, nhất là Minh Viện- chần kinh, thất vọng khó có thể che giấu hết.

Minh lão phu nhân thở dài trong lòng nói với Minh Tú và Minh Viện 'các con tạm lui xuống trước đi, ta muốn nói chuyện với tam nha đầu'.

Minh Tú và Minh Viện xưng dạ lui ra

** ** *

Ra Vinh Thọ đường, Minh Tú và Minh Viện sóng vai đi trong hoa viên, đi một đoạn, Minh Viện không nhịn được, thấp giọng gọi 'nhị tỷ'

Minh Tú dừng bước quay đầu nhìn thoáng bọn nha hoàn sau lưng, nha hoàn của Minh Tú và Minh Viện liền ngoan ngoãn lui lại mấy bước, kéo dẫn khoảng cách, lúc này Minh Tú mới nhìn Minh Viện ra hiệu nàng ta tiếp tục.

từ nhỏ Minh Tú đặc được dạy dỗ như hoàng hậu tương lai, thứ mà nàng ta học khác với Minh Lạc và Minh Viện, cho nên lúc nhỏ các nàng không ở chung một chỗ, không học cùng nhau nên cảm tình không thể coi là thân mật, nhưng từ nhỏ Minh

hơn cảm tình không cho có là thân mật, nhưng cả hai Minh Viện vẫn thân cận thậm chí 'ý lại sùng bái' Minh Tú, so với người thẳng thắn như Minh Lạc, Minh Tú càng thích Minh Viện hơn.

Nhất là gần đây tính tình Minh Lạc thay đổi, lần trước những lời Minh Lạc nói với nhị ca làm trong lòng Minh Tú sinh ra khoảng cách.

Còn cô, Minh Tú được dạy phải đoan trang rộng lượng, ẩn nhẫn, nhưng đến cùng chỉ là hài tử mười mấy tuổi, tính tình Khánh An để lại quái dị, luôn âm dương quái khí với nàng ta, thỉnh thoảng còn tra tấn, nhưng tra tấn cũng không bằng việc nàng ta phát hiện Khánh An để như có như không đối xử với Minh Lạc khác thường, dù dị thường đó không làm giảm ác ý của hắn với Minh Lạc nhưng cũng vẫn làm Minh Tú khó chịu. Cho nên nàng ta không có hảo cảm gì với Minh Lạc.

Nàng ta đồng quan điểm với phụ mẫu mình, không muốn Minh Lạc gả cho Túc vương, mà hi vọng gả Minh Lạc đi Tây Phiên, mắt không thấy tâm không phiền - chỉ là vì giáo dưỡng và kiêu ngạo của mình nên ngày thường nàng ta không để lộ ra nửa điểm mà thôi.

Minh Viện thấp giọng nói: 'nhị tỷ tỷ, Cảnh thể tử vừa cầu thái hậu tử hôn với tam tỷ, Túc vương gia, sao Túc vương gia lại đưa sính lễ tới? Chuyện này phải làm thế nào?'

Minh Tú lạnh nhạt nói: 'Tứ muội không phải lo lắng như thế, hôn sự của Cảnh thể tử từ trước đến nay không chuyện của hai người hay hai gia tộc, chuyện liên lụy quá lớn, hiện nay Túc vương diện hạ lại mang sính lễ tới, nghĩ đến ngự sử chắc sẽ hạch tội, triều đình sẽ thương thảo, bệ hạ và thái hậu sẽ nhanh chóng tử hôn'

Trong lòng Minh Viện kinh nghi bất an nói: 'nhưng Túc vương, nếu Túc vương diện hạ kiên trì...'

Minh Tú lạnh nhạt nói: 'hắn kiên trì thì sao, chỉ cần bệ hạ hoặc thái hậu ban hôn, hắn cũng không thể cướp dâu ... a, muội yên tâm, hắn sẽ không làm thế.'

Nếu hắn làm thế mới có trò hay - ngự sử, văn thần, còn có tôn thất sẽ không buông tha hắn, hắn cũng sẽ triệt để đắc tội Tây Phiên vương phủ - sợ là cô mẫu còn đang ước gì hắn làm thế.

Minh Viện thì thảo nói: 'muội, muội là lo lắng chuyện này bị nháo lớn sẽ làm hỏng thanh danh của nữ nhi Minh gia.'

Minh gia vốn là ngoại thích, nháo ra chuyện như thế nhất định sẽ làm hỏng thanh danh.

Trong lòng Minh Tú máy động, bước chân howi dừng một chút, đúng vậy a, Túc vương làm như vậy là vì cái gì? Dù Minh Lạc mỹ mạo nhưng cũng chỉ là khuôn mặt mà thôi, nam nhân thích mỹ nhân, nhưng cũng chỉ là đồ chơi mà thôi - ngay cả bệ hạ, hắn coi trọng khuôn mặt của Minh Lạc nhưng cũng thường xuyên âm dương quái khí với Minh Lạc, không tốt hơn người khác nửa phần? Nàng ta không tin nam nhân như Túc vương sẽ đối với vị đường muội mới gặp mấy lần của nàng có tình cảm sâu đậm

Nàng ta nhin không được suy luận, có phải Túc vương làm vậy là muốn làm hỏng thanh danh của Minh gia? Nàng ta không dám xem nhẹ vị sát thần không từ thủ đoạn trên chiến trường này - không được, nàng ta phải tìm cơ hội nhắc nhở cô mẫu.

Minh Tú lại bước nhanh về phía trước, sau đó Minh Viện loáng thoáng nghe được nàng ta nói: 'không phải tổ mẫu đã nói việc này không được nói loạn sao? Sính lễ của Túc vương đưa đến Minh gia, người ngoài còn chưa biết là đưa cho vị cô nương nào của Minh gia, Minh gia cũng không phải chỉ có tam cô nương'

trở lại Vinh Thọ đường.

Minh Tú Minh Viên rời đi, Minh lão phu nhân nhìn Minh Lạc- lúc này lão phu nhân không biết Minh Lạc và Túc vương có qua lại, cho nên lo lắng Minh Lạc bị sinh lễ bất thành linh này dọa sợ, muốn trấn an và dạy nàng một chút.

Minh lão phu nhân gọi Minh Lạc đến ngồi bên mình, cầm tay nàng, đem chuyện của Túc vương và phụ thân, còn cả chuyện đính hôn nói với nàng- đương nhiên sẽ không nói đến việc khả nghi cái chết của phụ thân nàng là do tiên đế ra tay, chỉ nói phụ thân nàng và Túc vương từng cùng nhau đánh lui Bắc Cốt ở Vân Châu, còn phân tích những điểm không tốt khi gả đến Tây phiên cho Minh Lạc nghe.

Cuối cùng nói : ‘ Lạc tỷ nhi, chuyện hôn ước của con và Túc vương là từ 15 năm trước, ban đầu tổ phụ tổ mẫu và Túc vương không muốn nhắc lên, vì không muốn miễn cưỡng con vì thực hiện hôn ước mà gả cho Túc vương diện hạ. Chỉ là lần này Cảnh thế tử đột nhiên thỉnh tứ hôn, sự tình còn nháo lên triều đình, tổ phụ tổ mẫu không muốn con lấy chồng xa, không còn cách nào mới thương nghị với Túc vương, đặt hôn sự này lên mặt bàn, việc này có chút đột nhiên, con cảm thấy ủy khuất sao?’

Minh Lạc một mực kinh ngạc nghe Minh lão phu nhân nói, nghe lão phu nhân hỏi vậy liền lắc đầu, trong mắt ngấn lệ.

Nàng cắn môi thấp giọng nói : ‘ tổ mẫu, thì ra đây là ý của phụ thân. Trước kia tôn nữ không biết cảm giác có phụ thân là như thế nào, thì ra là như vậy – khi con cần chắc chắn sẽ bảo hộ con, khi con chưa ra đời đã giúp con suy tính, chỉ sợ con sống không tốt.’ Nói xong hít mũi một cái, ngẩng đầu không cho nước mắt rơi, nhìn Minh lão phu nhân chân thành nói: ‘ tổ mẫu, nếu việc này là phụ thân quyết định tổ phụ tổ mẫu thấy tốt, việc đó nhất định tốt, sao tôn nữ có thể cảm thấy ủy khuất? Tôn nữ nguyện ý nghe tổ mẫu an bài.’

Minh lão phu nhân nghe Minh Lạc nói vậy, tâm để xuống, chỉ là trong lòng đau nhức và kinh nghi- trước kia Minh Lạc chưa bao giờ tự thương cảm như vậy, nàng nói những lời này cho thấy có ngăn cách với đại phòng, nghĩ đến những hành động gần đây của đại phòng, trong lòng Minh lão phu nhân có chút không thoải mái – không nói đến việc a Lạc là hài tử duy nhất của đệ đệ hần, hần phải đối đãi như thân nữ nhi, chỉ nói đến có lòng sờ cầu thì phải biết muốn nhận lại phải cho đi, đạo lý dễ hiểu như vậy cũng không hiểu, sao hần còn muốn a Lạc phải đặt bọn hần, đặt lợi ích của a Túc lên đầu? ngay cả cháu gái mồ côi còn không khống chế được, còn muốn khống chế túc vương?

Minh lão phu nhân khá thất vọng với trường tử.

Bà kéo ta a Lạc vỗ nhẹ: “Lạc tỷ nhi, con nghĩ vậy tổ mẫu cũng yên tâm. Túc vương diện hạ có thể nhớ kĩ ân tình của phụ thân con, từ bỏ cơ hội thông gia với các đại thần khác, để cầu hôn con, có thể thấy hần là người có tình có nghĩa, tương lai cũng sẽ không vắng vẻ con.”

“ chỉ là, Lạc tỷ nhi, Túc vương liên phiên từ nhỏ, chín tuổi đã giết giặc trên sa trường, có thể nói là lớn trên chiến trường, tính tình sẽ khô ráp lạnh lùng trực tiếp hơn các đệ tử thế gia trong kinh, giống như chuyện hôm nay, sợ là như người thường sẽ không làm được.”

Nói đến đây bà lắc đầu nói tiếp “ tổ mẫu nghe qua, người hầu hạ hần rất ít, tối đa cũng chỉ là quân sĩ hộ vệ, ngay cả ma ma nha hoàn cũng không có chứ đừng nói đến nữ nhân, đây vốn là ưu điểm, nhưng lúc các con chung đụng rất có thể là khuyết điểm. hần sát phạt quyết đoán, nhưng cũng có thể là chuyện quyền độc đoán, trong quân kỉ luật nghiêm, hần lại tuổi nhỏ dẫn quân, tất nhiên phải

tàn nhẫn hơn những tướng quân khác mới làm tướng sĩ nề phục, những tính cách đó sợ là đã sớm hòa vào cốt nhục hần, tương lai ở chung với con khó tránh khỏi không có những bộc lộ, con phải nhớ không thể vì hần lãnh đạm con liền sinh lòng oán hận, hoặc vì hần tốt với con mà ỉ sủng mà kiêu, phải luôn ghi nhớ, ẩn nhẫn, lấy nhu thắng cương, lấy lui làm tiến."

Minh Lạc nghiêm túc đáp ứng, bất quá do dự nói : " tổ mẫu ,lúc trước nhị ca nói với tôn nữ, nếu tôn nữ gả cho Túc vương thì phải nhớ kỹ ơn dưỡng dục, mọi chuyện lấy Minh gia làm trọng, đặt lợi ích của nhị tỷ lên đầu tiên. Lúc ấy tôn nữ lo lắng ở biệt viện của phủ đại trưởng công chúa tại vách mạch rừng cho nên lấy lễ giáo phản bác nhị ca nói là ' nếu xuất giá sẽ tông phu' đây chẳng qua là nói cho người ngoài nghe."

" Túc vương điện hạ là thân vương cầm trọng binh, đại bá phụ là văn thần, trên triều đình khó tránh khỏi việc khác chính kiến, đến lúc đó nếu nhị ca hoặc đại bá mẫu giống như ở phủ đại trưởng công chúa, yêu cầu tôn nữ phải lấy đại bá phụ làm trọng, tôn nữ phải làm thế nào?"

Chính mình vốn yếu thế, có một số việc nên làm rõ, tránh cho người khác coi như đồ dẫn mà nghiền ép, nàng không tin tổ mẫu sẽ nói ' vậy con nên lấy đại bá phụ làm trọng.'

Minh lão phu nhân sâu xa nhìn Minh Lạc – tôn nữ có chút không giống quá khứ.

Nhưng có chút tâm nhãn không phải chuyện xấu, đại phòng, ai.. bà vỗ Minh Lạc từ ái nói : " con cũng nói chuyện triều đình, chuyện triều đình sao nữ nhân như chúng ta có chỗ trống để nhúng tay? Lạc tỷ nhi, con gả cho Túc vương điện hạ, quan trọng nhất là làm hần yêu con, kính con, coi trọng con, tuyệt đối không được để vì không hiểu chuyện trên triều, bị Minh gia làm mờ mắt mà sinh ra hiềm khích với hần. nhưng con cũng phải nhớ kỹ, Minh gia là nhà mẹ đẻ của con, vĩnh viễn là hậu thuẫn của con. Vị trí Túc vương phi, nếu không có Minh gia, dù Túc vương xem trọng con, người bên cạnh hần cũng sẽ nghĩ mọi biện pháp cướp vị trí đó khỏi tay con."

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Minh Lạc, bà sờ tóc nàng nói ' những lời này trước con cứ nhớ kỹ, tương lai chậm rãi ngẫm nghĩ, trải qua nhiều chuyện tự nhiên sẽ hiểu ra."

** ** *

Hôm sau tào triều.

Túc vương phủ chưa nghị hôn với phủ Thừa Ân công, Túc vương đã mang rước sính lễ đến phủ Thừa Ân công, mạnh mẽ muốn cưới tam cô nương phủ Thừa Ân công, vị tam cô nương này lại đang nghị cưới với thế tử tây phiên vương, việc này cơ hồ toàn thành đều biết, các vị đại thần tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Cử động này của Túc vương chạm vào không ít người.

Hôm đó tào triều, liền có Đô sát viện hữu đô sát, ngự sử từ Khanh thượng vạch tội Túc vương, nói : “ Túc vương điện hạ thân là hoàng tộc, nắm tro tay mấy chục vạn binh quyền, phải làm gương cho người trong thiên hạ, không nghĩ đến vì sống cùng man di nhiều năm nên học theo hành động man di, gắp sắc liền mạnh cưới đoạt hào, nghĩ nhét sính lễ vào phủ Thừa công, phủ Thừa Ân công liền phải gả nữ nhi. Hành động hoang đường như vậy, dù là thân vương cũng không thể.”

“ hướng chi thế tử Tây Phiên vương đã hướng thái hậu nương nương thỉnh hôn với Minh tam cô nương phủ Thừa Ân công, hoàng thất thấy tây Phiên vương phủ đời đời trung lương, ở nơi khổ hàn trần thủ phía tây đất nước, triều đại đều hứa gả công chúa, quận chúa từ hoàng thất, đó là hoàng ân Túc vương điện hạ là thân vương cao quý nhất, nhưng lại không để ý mã mỗ hoàng gia, không quan tâm ân nghĩa liêm sỉ, vì dục vọng mà mạnh mẽ muốn cưới Minh tam cô nương, đây là đạo lý gì?”

Từ ngự sử là bằng nhần dưới thời tiên đế, thanh liêm cương chính, không quyền quý, từng là thanh gươm sắc trong tay tiên đế - chuyên cắt những khối ung nhọt của gia tộc quyền quý.

Thời tiên đế, dưỡng mẫu của tiên đế, nhà mẹ đẻ của hoàng hậu của Thái Võ đế- Lăng hoàng hậu, Lăng gia tham nhũng, band đầu không ai dám nhắc là Từ Khanh thu thập chứng cứ, mở miệng vạch tội, lúc này tiên đế mới điều tra tiếp, đem những chuyện Lăng gia tham nhũng, không làm trong chức trách lời hất ra, nhổ cỏ tận gốc Lăng gia, xét nhà lưu vong.

Lăng gia chính là mẫu tộc của túc vương.

Túc vương trở về, bạn của Từ Khanh đều sợ thay hắn, sợ Túc vương điện hạ tay trả đũa.

Từ Khanh lại không sợ- ngự sử là không sợ chết, chỉ sợ thanh danh không vang, nếu Túc vương thật sự vì chuyện xưa là rat ay với hắn, ngược lại đi thành nét bút ghi danh hắn vào sử sách. Trên thực tế, hắn nghĩ vì thanh danh của mình, không chừng Túc vương càng không làm gì hắn – dù sao hắn cũng không có lựa chọn khác.

Lúc Từ Khanh vạch tội xong, chúng đại thần nơm nớp lo sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mà người bị vạch tội là Túc vương lại không đổi sắc mặt vẫn lạnh như băng nghiêm mặt.

Từ trong tĩnh lặng, Từ ngự sử nói tiếp “ Túc vương điện hạ, ngài có thể nói tại đây cho văn võ bá quan một lời giải thích? Chẳng lẽ người mà Túc vương điện hạ muốn cưới không phải Minh tam cô nương mà là Minh tứ cô nương? Nếu như vậy thì hạ thần đã phạm sai lầm, hạ thần nguyện chịu phạt trước điện hạ.”

Từ ngự sử nói đến lòng đầy căm phẫn, chúng đại thần thì nơm nớp lo sợ, ngự sử ngẩng đầu hay chúng đại thần cúi đầu dựng lổ tai, tất cả đều chờ trả lời của Túc vương, chờ kết quả của việc này.

Túc vương quét mắt nhìn chúng đại thần, cuối cùng ánh mắt dừng trên Từ ngự sử, “ không sợ quyền quý, cương trực công chính”- Từ ngự sử, hắn giấu cột nhà Từ ngự sử, chuyện bàn vương thành hôn, còn phải bàn giao với người sắc. Từ Khanh kích động, mặt mo đỏ ửng, cứng cổ nói : “ Vương gia là hoàng đế quốc thích, nếu không tuân thủ luật pháp, mạnh mẽ cưới hào đoạt, hạ thần có tư cách vạch tội, vương gia không phải bàn giao với hạ thần mà là chức hạ và người trong thiên hạ một câu trả lời hợp lý.”

Chương 29: Tránh hiềm nghi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

- 1.
- 2.

Chương 29: Tránh hiềm nghi

“vương gia không phải bàn giao với hạ thần mà là cho bệ hạ và người trong thiên hạ một câu trả lời hợp lý.” Từ Khanh nói.

Túc vương yên lặng nghe Từ Khanh nói, sau đó mỉm cười nói “ Từ Khanh, bản vương cũng không biết là người có thể lên tiếng thay bệ hạ và người trong thiên hạ đây.”

“ nhưng người nhớ kỹ, người là ngự sử Đô Sát viện, không phải hoàng đế, cũng không phải thiên hạ hoặc người thần tuyền, người có thể vạch tội quan viên, vạch tội chuyện phạm pháp, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có chứng cứ rõ ràng, mà không phải là trên triều, người muốn vạch tội là vạch tội, nếu không triều đình giống như chợ, mà người giống như phụ nhân truyền lời đồn, mê hoặc nhân tâm,?”

“ cho nên, người vạch tội bản vương thì hãy trình chứng cứ rõ ràng lên”

Phía trước là nhận tội mưu phản, phía sau thì bị khinh là phụ nhân chợ búa, Từ Khanh tức đỏ mặt tía tai.

Hắn cả giận nói : “ Túc vương điện hạ, từ xưa dù là huân quý thế gia hay lê dân bách tính, khi kết thân đều cần tam thư lục lễ, chỉ có vô lại mới bỏ qua nạp thái nạp cát, thư định thân, trực tiếp đưa sính lễ cưỡng ép. Việc hôm qua Túc vương điện hạ làm, bách tính đều tận mắt nhìn thấy, đó không phải là chứng cứ sao? Chẳng lẽ vương gia muốn hạ thần gọi từng bách tính đến đối chất?..”

“ sao người biết bản vương chưa từng làm nạp thái, nạp cát, thư định thân?”

Từ Khanh định nói thêm Minh thượng thư đang trên triều có thể làm chứng, nhưng bị Túc vương lạnh lùng đánh gãy.

Túc vương nói xong không thèm để ý đến Từ Khanh đang muốn dựng tóc lên,, xoay người nhìn thái giám đang đứng ở nơi hẻo lánh trong điện, thái giám kia liền yên lặng lui xuống, không lâu sau một thị vệ mặc khôi giáp bê một hộp gỗ lim vào điện.

Túc vương nhìn thoáng qua hộp kia, quay người nói với thủ phụ nội các Trịnh Thành Huy và thượng thư lễ bộ : “ Trịnh đại nhân, Hạ đại nhân, mời kiểm tra thực hư xem trong hộp là vật gì.”

Phần lớn chúng đại thần trong triều đều là nhân tính, từ lúc túc vương nói “ sao người biết bản thân

chính, từ lúc lúc vương hội – sau người biết bản thân chưa làm nạp thái, nạp cát, thứ định thân’ mặt một số người đã thay đổi, biết nhất định Túc vương đã sớm chuẩn bị, hiện tại bọn họ cố rón cổ nhìn cái hộp kia, chẳng qua là hiếu kì, đợi Trịnh thủ phụ và Hạ thương thư xác nhận mà thôi – trong lòng họ đại khái đã sớm biết là thứ gì.

Mặt Hạ thương thư và Trịnh thủ phụ đều ngưng trọng, Hạ thương thư lấy vật trong hộp ra – chính là tấm văn thư đính hôn đã ố vàng mà Túc vương mang cho Minh lão thái gia, đương nhiên, giờ phút này trên văn thư này đã đầy đủ con dấu.

Sau khi Hạ thương thư xem xong thì trầm mặc đưa cho Trịnh thủ phụ, nói “Hạ quan đã kiểm tra, văn thư này là thật.”

Sau khi Trịnh thủ phụ nhận, xem kĩ xong cũng trầm mặc, sau đó liền trầm giọng tuyên bố: “đây là văn thư đính hôn mà 15 năm trước Túc vương diện hạ và thứ tử của Thừa Ân công- Minh Trọng Hằng- Minh tướng quân lập ở Vân Châu, là văn thư thật”

Chúng đại thần: ...

Từ Khanh trừng mắt nhìn văn thư trên tay Trịnh thủ phụ, cái người ‘chính khí’ không biết sợ bắt đầu cảm thấy tứ chi lạnh lẽo, mồ hôi lạnh chảy xuống, hắn đưa mắt nhìn hộ bộ thượng thư Minh Bá Lượng, nhìn trong mắt Minh Bá Lượng cũng là chấn kinh thì tâm hắn triệt để trầm xuống.

Hắn biết hắn xong rồi – lúc này hắn chỉ có một lựa chọn cuối cùng mới có thể cứu vãn cục diện.

Hắn quay người nhìn Túc vương Triệu Thành, lại nhìn Khang Vương Triệu Tông, ánh mắt nặng nề, cắn răng, lao vào cột trong điện, chỉ là động tác của hắn dù nhanh nhưng lại không nhanh bằng nhóm võ tướng, hắn mới chạy mấy bước trên dùi liền truyền đến đau đớn, sau đó hành động không theo ý hắn- mũ quan rơi xuống lăn chạm vào cây cột mà hắn muốn chạy đến.

Hắn muốn đứng dậy đi tiếp, lại vì chân đau đớn mà bất động, hắn vô thức nhìn cái chân đau, mắt tối sầm, duỗi tay lần mò, một bức tượng lạnh buốt, là vật trang trí, đang cắm trên dùi hắn, mà trên tay hắn ẩm ướt, tất cả đều là máu.

Sau đó bên tai hắn truyền đến thanh âm lạnh lùng của Túc vương “chức ngự sử Đô Sát là giám sát bách quan, chinh đốn triều thần, ngăn chặn tham nhũng. nhưng đôn đốc, vạch tội là phải có chứng cứ rõ ràng, sau khi phân biệt, mà không phải chưa kiểm tra đầu đường cuối ngõ, cộng với phỏng đoán của bản thân miệng liền như băng tan, lừa người, nhiễu loạn triều đình, dựa vào cái danh hồi trẻ, không sợ quyền quý, cương trực vô tư, thực tế là mua chuộc danh tiếng, cuồng đại tự phụ.”

“bị người phát hiện sai lầm của mình, thì không biết hối cải, học theo phụ nhân tìm cái chết, coi là làm thể có thể che giấu tội ác của mình, được mỹ danh là thẳng tính khuyên răn nhưng lại bị bức tử- người xảo trá gian ác như vậy sao có thể giữ chức quan trọng ở Đô Sát viện là hữu đốc sát ngự sử?”

Túc vương nói đến đây quay ra nhìn Khánh An để, thản nhiên nói “bệ hạ, hữu đô sát ngự sử Từ Khanh mua danh chuộc tiếng. vì muốn thu được tiếng không sợ quyền

quý mà không quan tâm sự thật, phỉ báng bản vương, càng lỗ mãng cuồng vọng, tung tin đồn nhảm chửi bới vị hôn thê của bản vương, xin bệ hạ bãi chức ngự sử, giáng làm huyện lệnh ở tây Ninh, để hần biết cái gì là dân sinh khó khăn,, làm hần biết làm ngự sử giám sát và vạch tội là phải làm gì, nên có tình cảm như thế nào. Về chức hữu đốc sát ngự sử thì chọn từ Lại bộ, sau đó giao cho nội các thương nghị.”

Khánh An để nhìn một màn hí khúc này, hần không nghĩ tới người ngày thường cứng như thiết mộc giống như Từ Khanh lại nhanh như vậy người đây máu và mồ hôi, run rẩy ngã trên đất, hần không nghĩ thế cục nhanh như vậy đã chuyển đến người mình.

Hần không thích Từ Khanh nhưng hần cũng chán ghét Lục hoàng thúc – Triệu Thành của mình.

Hần muốn phản bác nhưng hần lại không phải người ngu xuẩn, ánh mắt lạnh lùng của Túc vương làm hần không thoải mái, nhưng cũng nhờ người này hần mới có thể tự chấp chính – nhưng tự chấp chính thực chất là hần bị Túc vương và nội các bắt làm chuyện bọn họ muốn – nhưng nếu hần hành động thiếu suy nghĩ thì rất có thể quyền tự chấp chính hần cũng không có.

Hần vô thức nhìn lão sư của mình, Trịnh thủ phụ. Sắc mặt Trịnh Thành Huy nặng nề, nhưng hần cũng

Julie Phạm,Hôm qua, lúc 11:55

#49

Chris, Parvarty, Tôm Thỏ và 1 thành viên khác thích bài này.

3.

Julie PhạmWell-Known Member

Bài viết:229

Được thích:2,464

***

Từ Thọ cung

Hôm đó sáng sớm Minh lão phu nhân đã trình thẻ cầu gặp Minh thái hậu, nhưng Minh lão phu nhân dù sớm cũng không sớm bằng tào triều, nên lúc Minh lão phu nhân vào cung thì Minh thái hậu đã biết chuyện phát sinh trên triều.

Hôm qua lúc Minh thái hậu biết Túc vương mang sính lễ đến phủ Thừa Ân công, tâm tình rất tốt, cười nói với tâm phúc- Thu ma ma: " Túc vương chín tuổi liền phiên, khi đó chỉ là đứa bé, lại ít gặp, nên ai gia không hiểu tính của hần, tính cách hần đều là nghe từ bên ngoài, hành động dung mãnh, trực tiếp, hành quân đánh trận thì chú trọng tốc chiến tốc thắng, không nghĩ đến chuyện cưới chính phi mà hần cũng nóng vội như vậy."

Thu ma ma cười nói " là thái hậu nương nương nuôi dạy tam cô nương tốt, làm làm Túc vương quan tâm nhưu vậy – trước nay

chưa từng nghe Túc vương quan tâm tới cô nương nào như vậy. sợ là lúc này túc vương gấp nên mới dùng thủ đoạn hành quân đánh trận của hần, trực tiếp đưa sinh lễ qua."

"nhưng nương nương, việc này dù có chút càn rỡ, nhưng lúc này thì đó có thể là biện pháp tốt, nháo thành như vậy, chỉ cần trấn an Cảnh thế tử, nương nương ngài cũng chỉ có thể gả tam cô nương cho Túc vương gia. chỉ là các vị vương gia khác cũng không dễ trêu, nương nương lại mất một phen tâm tư để tính ban người nào cho Cảnh thế tử, nếu không người ngoài sẽ cảm thấy nương nương không bỏ được tam cô nương, tăng thêm hiểu lầm."

Minh thái hậu cười – bà ta cũng không cần phải nghĩ xem gả ai cho Cảnh thế tử, việc này là do Túc vương gây ra, để hần đi giải quyết hậu quả đi.

Minh thái hậu nhận được thẻ của mẫu thân thì để người chuẩn bị trà cực phẩm mà Bắc Địa mới tiến cống – Thiên sơn tuyết liên, tâm tình tốt, uống trà, khi Minh lão phu nhân tới, nghĩ muốn thương nghị với mẫu thân hôn sự của Minh Lạc.

Đến khi tin tức tào triều truyền đến, nói là Triệu Thành xuất ra văn thư đính hôn 15 năm trước, biếm truất tử Khanh, yêu cầu trọng chinh Đô Sát viện, Minh thái hậu ngây người, chỉ kém chút khí huyết công tâm, phun máu.

Minh thái hậu 'loảng xoảng' hất bộ trà xuống đất, có cung nữ vào báo lão phu nhân Thừa Ân công đến.

Minh lão phu nhân vào điện, thấy trên đất đầy mảnh sứ và nước trà, thở dài – nghĩ đến những lời lão thái gia nhà mình nói, mi tâm bà nhíu lại.

Hôm qua sau khi Túc vương mang sinh lễ đến phủ Thừa Ân công, Minh Lão phu nhân trấn an và dạy bảo xong Minh Lạc, Minh lão thái gia liền tìm bà nói chuyện, nói " chuyện hôn ước chúng ta cứ làm như không gì."

Bà kinh sợ hỏi " vì sao?"

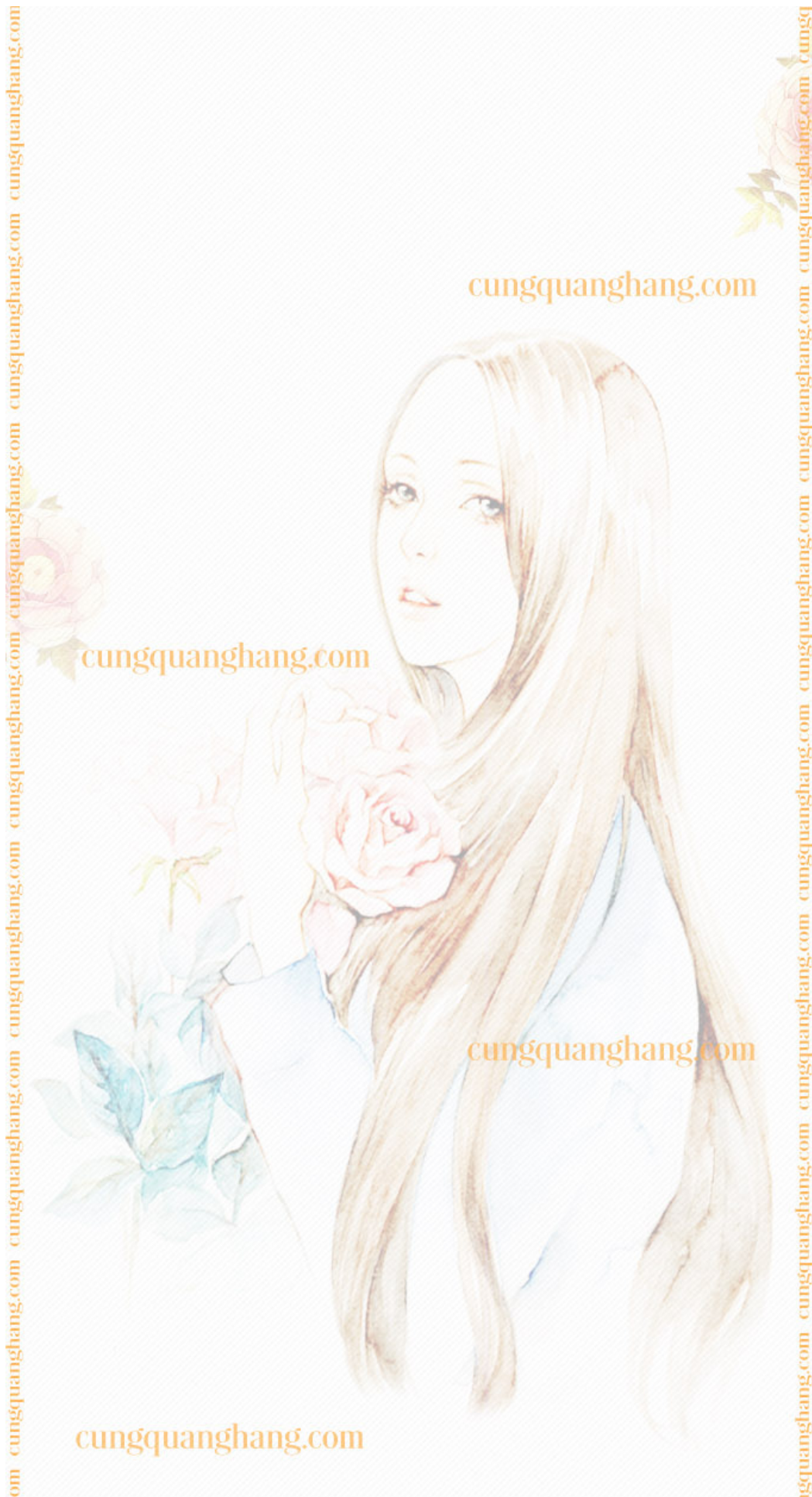
Minh lão thái gia nói: " hôn ước này vốn là chuyện 15 năm trước, chúng ta từ đầu cũng không biết, chính là không biết chuyện xưa của Trọng Hằng và Túc vương, nếu chúng ta biết sớm, khó tránh khỏi người khác sẽ phỏng đoán quan hệ của chúng gia với Túc vương – chúng ta tuyệt đối không được liên lụy tới hần nhiều hơn thái hậu."

Dù thái hậu là nữ nhi của bọn họ.

" mà Túc vương đột hiện hành động như vậy, mục đích liên không chỉ là vì hôn nhân của Lạc tỷ nhi. Hần đang bố cục, đợi người khác nhảy vào, ngày mai trên triều sẽ là một phen phong ba. Nếu chúng ta biết chuyện hôn sự từ sớm, khó tránh khỏi sẽ có người hoài nghi là chúng ta âm thầm liên lạc với Túc vương- thật ra văn thư đính hôn kia dù là thật cũng sẽ có người hoài nghi – văn thư đính hôn Bắc Địa, Túc vương muốn một cái, không phải dễ như trở bàn tay?"

Thực tế văn thư đính hôn kia không chỉ do một mình Túc vương làm ra, nhưng Minh gia quyết không thể bị nghi ngờ là hợp mưu.

" ngày mai trên triều sẽ có nhiều người thất bại thảm hại, nếu để lộ chuyện chúng ta biết trước chuyện văn thư đính hôn, chắc chắn sẽ có rất nhiều người ghi hận chúng ta. Nhất là Lạc tỷ nhi sắp gả vào Túc vương phủ, thái hậu ở đó, nhiều người, năm rọng tháng dài, khó tránh khỏi sinh nghi. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, chúng ta nên tỏ ra vô tội – tốt nhất là làm tất cả mọi người nghĩ văn thư đính hôn kia là Túc vương làm giả, không có nửa điểm quan hệ với Minh gia. Chỗ Lạc tỷ nhi, nàng nhớ phải dặn dò con bé một phen."

Chương 30: Ta tâm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

cungquanghang.com

Chương 30: Ta tâm

Lúc Minh lão thái gia nói những lời này, sắc mặt nghiêm trọng, thậm chí mang theo tia sợ hãi.

Túc vương quyền cao mà tâm tư còn có thể độc ác như thế, thậm trọng từng bước dồn người khác vào con đường duy nhất, còn hẳn có thể tiến lui tùy ý, mặc kệ người khác đi hướng nào, ứng đối ra sao, hẳn đều là người thẳng, tâm tư như vậy, thủ đoạn như vậy, sợ là thái hậu và hoàng đế căn bản không phải đối thủ của hẳn

** ** *

Minh lão phu nhân thỉnh an Minh thái hậu, Minh thái hậu khoát tay ra hiệu cung nữ dọn mảnh sứ và nước trà trên mặt đất, sau đó mời Minh lão phu nhân ngồi vào cạnh mình, sau đó cười lạnh: “mẫu thân, người đã nghe chuyện tảo triều hôm nay chưa? A Túc vương điện hạ giảng bầy để chúng ta chui vào.”

“trước đó ai gia còn nghĩ Túc vương gia là thích a lạc của chúng ta, ‘khó lòng kìm nổi’, ‘trước đó chưa từng thấy hẳn đối xử với cô nương khác như vậy’ haha, thì ra hẳn chỉ là làm màu, ở tại chỗ đợi chúng ta chui vào!”

Hoàng đế đăng cơ khi còn nhỏ, nhiều năm nằng nặc đại quyền, cũng chưa từng bị người đùa giỡn như vậy, ngay cả đại thần Xa Lộc cũng phải tất cung tất kính với nằng, là hai năm nay hoàng đế lớn, tâm hẳn cũng mới lớn lên.

Minh thái hậu giận đến phát run.

Minh lão phu nhân nhìn nữ nhi như vậy, trong lòng cũng khó chịu, thậm chí abf còn có suy nghĩ ‘nếu nói thật tình hình cho nữ nhi, nữ nhi có thể tốt hơn không’, nhưng suy nghĩ đó cũng chỉ chột lóe mà thôi, bà rất rõ tính tình nữ nhi của mình – nữ nhi ngồi ở chỗ cao lâu, không chứa được nửa điểm trái ý, lòng nghi ngờ càng ngày càng nặng, cho nên lão thái gia quyết định là đúng.

Bà nghĩ nghĩ nói: “nương nương, nam nhân từ trước đến nay đều đem quyền lực và nữ nhân phân biệt rõ ràng. Lần này đích thật là Túc vương lợi dụng hôn nhân của Lạc tỷ nhi để tính kế đâm triều thần, nhưng trước hẳn cầu thân, chuyện của Cảnh thể tử cũng náo loạn, nếu lúc trước ngài trực tiếp từ hôn, sẽ không phát sinh chuyện về sau. Cho nên theo ý kiến của lão thân, hẳn không phải không thích Lạc nhi, mà sau khi phát sinh chuyện Cảnh thể tử cầu hôn, tôn thất và văn thần lại ép hẳn, hẳn chỉ có thể phản kích lại.”

Minh thái hậu trầm mặc, thật ra không phải bà ta không biết, chỉ là hại không được Triệu Thành, còn mất Đô Sát viện, ăn thiệt thòi lớn như vậy, giận mà thôi- còn có Từ Khanh, ánh mắt bà ta sâu thẳm, Từ Khanh tuyệt đối không thể sống mà

den tay ninn.

Minh lão phu nhân nhìn sắc mặt Minh thái hậu vẫn khó coi nhưng đã bình tĩnh hơn nhiều, lại khuyên nhủ “nướng nướng, ban đầu chúng ta dự định gả Lạc tử nhi cho Túc vương làm Túc vương phi, một là có thể thăm dò Túc vương, hai là để hẳn có thể thích Lạc tử nhi, tóm lại là một chuyện tốt. chỉ là sau này Cảnh thể tử ngoài ý muốn xen vào mới phát sinh nhiều chuyện như vậy, so với dự tính ban đầu thì chúng ta coi như đạt được mục đích – hiện tại nào thành như vậy, mỗi hôn sự này là chạy không thoát.”

Trên mặt Minh thái hậu có chút ngượng ngùng, nàng là nữ nhi của Minh lão phu nhân, tự nhiên có thể hiểu – những lời đó của lão phu nhân thật ra là ngầm nói đây tất cả đều theo mưu đồ của bà ta, có thể là hết lần này đến lần khác bà ta phát hiện trong quá trình đó có những lợi ích khác, cho nên một tắc lại muốn một thước, nên mới nhận thất bại này, nhưng nữ nhi a, coi như người thất bại thì cũng đạt được mục đích ban đầu không phải sao?

Minh thái hậu ngượng ngùng nói: “mẫu thân, chỉ là tâm tư Túc vương sâu như vậy, Lạc tử nhi lại thành thật, ai gia sợ Lạc tử nhi sẽ bị hẳn lừa dối trong lòng bàn tay.”

Minh lão phu nhân gật đầu, nói “việc này lão thân sẽ có phân tặc. người yên tâm, nam nhân dù tâm tư thâm trầm thì cũng sẽ có lúc sơ sẩy với người bên gối, lão thân thấy chúng ta không nên xúi bẩy a Lạc có ý xấu với hẳn, ngược lại hãy để con bé toàn tâm toàn ý với hẳn, bắt lấy tâm hẳn.”

Minh thái hậu gật đầu.

** ** *

Hạ triều, Minh bá Lượng mặt âm trầm không đi cùng ai, chỉ là ra đến tiền điện thấy Khang vương đang chờ mình.

Khang vương đợi Minh Bá Lượng đến gần, lạnh lùng nói “Minh thượng thư, ngài có ý gì? Nếu quý phủ và Túc vương phủ sớm đã cso hôn ước, cần gì phải vui đùa, còn đem chuyện này huyên náo triều đình, làm người ngã ngựa đổ?” Cũng may động tác của tôn thất chậm một chút, nếu bọn họ ra tay trước Từ Khanh, thì kẻ ngã hôm nay là vương gia tôn thất!

Mặt Minh Bá Lượng xám ngắt, hẳn nặng nề nhìn thoáng qua Khang vương, nói: “vương gia, 15 năm trước, cháu gái hạ quan còn chưa ra đời, là nam hay nữ còn không biết, lúc đó Túc vương cũng mới 10 tuổi, coi như năm đó nhị đệ hạ quan và Túc vương gặp nhau ở bắc địa, ngài nghĩ quan hệ của bọn họ sâu đến mức khiến nhị đệ hạ quan vượt qua gia tộc, trực tiếp đem hài tử không rõ nam nữ trong bụng nhị đệ muội định cho Túc vương sao? Nếu việc này là thật, vì sao nhiều năm như vậy mà gia tộc không có nửa điểm tin tức? bất quá là y vào việc nhị đệ hạ quan đã chết mà thôi

Lời này rất có lý, mà biểu hiện như chó ăn phân của Minh Bá Lượng cũng không phải giải, chỉ là..

“vậy tại sao người không phủ nhận trên triều?” Khang vương nghi ngờ nói.

“làm sao để phủ nhận?” Minh Bá Lượng lạnh lùng nói “

Trịnh thủ phụ và Hạ đại nhân đều nói văn thư là thật! Túc vương là phiên vương ở tây Ninh, bắc địa đều là địa bàn của hẳn, hẳn muốn làm một văn thư đính hôn bắc địa, ngài cảm

thầy cô thế là già sao?

Sắc mặt Khang vương âm trầm : “ việc này cứ cho qua như vậy sao?”

Khang vương là phụ thân của Ôn Tuệ quận chúa, hẳn cũng là vô ý bị cuốn vào chuyện này, hẳn chỉ có một đứa con gái, tự nhiên là không bỏ được gả đi Tây Phiên! cho nên Minh bá Lượng tìm hẳn, hai người liền liên thủ.

Minh Bá Lượng không nghĩ ra, Khang vương liền vô lại “ Minh huynh, người dẫn ta vào cuộc, hiện tại người thì tốt rồi, thành thân gia của Túc vương, mà ta nói không chừng đã thành cái đinh trong mắt hẳn, đến lúc đó nữ nhi phải gả, nữ tử nhận tước có thể bị Túc vương trả đũa, người không thể bầy ta như vậy.”

Minh Bá Lượng nhìn hẳn, phải tay áo, âm lãnh nói : “ người tình ta nguyện, thất bại vương gia liền oán ta, cái này người phía sau ta không cách nào giúp vương gia, trên đời này có ai dám cam đoan chuyện chỉ thành mà không bại.”

Khang vương nghe xong lời này hi vọng lại bùng lên, nhìn

Khang vương nghe xong lời này hi vọng lại bùng lên, nhìn Minh bá Lượng bằng ánh mắt phát sáng.

Mà Minh bá Lượng, hẳn thật hi vọng hôn thư là giả - nếu là thật, nhị đệ trước khi chết bỏ qua gia tộc mà đưa nữ nhi chưa xuất thế hứa cho Túc vương, chuyện năm đó sớm muộn cũng sẽ bị lật lại, trong lòng Minh bá lượng có quý, chỉ cảm thấy hãi hùng khiếp vía, tình huống này, để nàng chết cũng không thể để nàng đến Túc vương phủ.

Năm đó hẳn bị tiên đế bắt buộc, lợi dụng sự tín nhiệm của nhị đệ với mình, tự tay sắp đặt để nhị đệ chết - trong lòng hẳn vẫn hồ thẹn, may hài tử là nữ nhi, hẳn nguyện ý bồi thường cho nàng, cấm y ngọc thực nuôi lớn, để nàng vinh hoa phú quý cả đời, nhưng nếu chuyện xưa có khả năng bị lật ra.. hẳn chỉ có thể hạ quyết tâm, những lời của Minh Bá Lượng, Túc vương gặp sắc mê tâm, giả tạo hôn thư, bức cưới tam cô nương phủ Thừa Ân công, ngự sử thiết diện vô tư Từ đại nhân thẳng thắn can gián không thành, bị giáng chức xuống Tây Ninh, âm thầm truyền ra ngoài.

** ** *

Phủ Thừa Ân công, Đình hà viện của Minh Lạc Bình thường Minh tú rất bận, thân phận lại tôn quý, tính tình cao ngạo, cho nên rất ít khi vào viện tử của các tỷ muội, chạng vạng tối ngày hôm đó nàng ta lại đến viện tử của Minh Lạc nói chuyện.

Minh Túc không thích cùng người vòng quanh, sau khi nói vài câu thì trực tiếp nói “ tam muội, muội có nghe chuyện tảo triều hôm nay?”

Minh Lạc thật đúng là không biết.

Nhưng Minh Tú vô sự không nên điện tam bảo, đặc biệt chạy tới tìm mình, lại hỏi như vậy, chắc chắn tảo triều hôm nay đã phát sinh chuyện lớn. còn có quan hệ với

mình, chắc chắn là liên quan đến việc hôm qua Triệu Thành đưa sính lễ, và hôn nhân của mình.

Nàng âm thầm cảnh giác, nhưng trên mặt lại ngơ ngác, lắc đầu nói " nhị tỷ tỷ, hôm nay muội luôn ở trong nhà, tào triều xảy ra chuyện gì? Tỷ muốn nói với muội chuyện đó sao?"

Minh Tú bình tĩnh nhìn Minh Lạc một lát, nói " tạm muội, hôm qua Túc vương điện hạ không nghị thân mà trực tiếp đem sính lễ tới Minh phủ chúng ta, hôm nay tào triều hữu đô sát ngự sử của Đô Sát viện – Từ đại nhân, liền vạch tội hành động Túc vương điện hạ là không hợp lễ nghi, chỉ có vô lại trong dân gian mới mạnh cưỡi như vậy, không nghị tới túc vương điện hạ đột nhiên lấy văn thư đính hôn ra, nói là 15 năm trước nhị thúc và vương gia định ra, sau đó hạ lệnh biếm truất Từ đại nhân đi Tây Ninh, trấn chĩnh Đô Sát viện."

Minh Lạc kinh ngạc – bất quá chỉ là trong nháy mắt, đây là thủ đoạn của hắn, từ trước đến nay đều ra tay bất ngờ, quả quyết tàn nhẫn không lưu tình, năng vậy mà không giết mình- nhưng trên mặt Minh Lạc vẫn tỏ ra chần chừ kinh vạn phần, dáng vẻ mờ mịt không biết làm sao. Minh Tú nhìn ánh mắt mờ mịt của Minh Lạc, khuôn mặt nhỏ hơi ngước, càng làm động lòng người, trong lòng phát ra bức bối và xem thường- chỉ là khuôn mặt kiêu nộ, vì sao tất cả đều thích nàng? Nam nhân đều nồng nặc vô tri thế sao?

Nàng ta đề cảm xúc xuống, nói " tạm muội, năm đó nhị thúc dù ở Bắc địa, nhưng là ở Vân Châu, mà Túc vương điện hạ liền phiên không lâu, mới 10 tuổi đã đi Tây Ninh, cho dù vì chiến sự ở Bắc Cốt mà nhị thúc gặp Túc vương điện hạ- nhưng cũng chỉ là quen biết hơi hợt, làm sao cô thể định hôn sự của muội với Túc vương? Lại nói nhiều năm như vậy trong nhà lại không biết chuyện này."

" nếu văn thư đính hôn là thật, Túc vương điện hạ nên sớm mang ra, hoặc lúc đưa sính lễ nên mang ra, đó mới là kết thân, hắn lại hết lần này đến lần khác, sớm không mang muộn không mang, khi người khác vạch tội trên triều mới mang ra, đây hiển nhiên là do hắn một tay sắp đặt, mục đích là đả kích kẻ thù chính trị, nắm Đô Sát viện trong tay."

Nàng ta nói xong liền lẳng lặng quan sát Minh Lạc. Sắc mặt Minh Lạc trắng bệch, miệng há to, hồi lâu mới tìm được giọng của mình, lẩm bẩm nói " nhị tỷ, chuyện trên triều muội không hiểu, tỷ nói với muội những lời này là có ý gì?"

Minh Tú không đáp, Minh Lạc vội la lên " nhị tỷ, hôm qua Túc vương điện hạ mang sính lễ tới, tổ mẫu nói muội không cần suy nghĩ linh tinh, nói trong nhà sẽ an bài tốt chuyện này, chỉ cần muội an tâm đợi gả. nhị tỷ nói những lời này với muội là có ý gì?"

Minh Tú thở dài, trong mắt có thương xót " tạm muội, mặc kệ cái văn thư kia là thật hay giả, việc hôn nhân tất nhiên là quyết định, muội có thể làm gì? Chỉ là tỷ không đành lòng nhìn muội bị giấu diếm, mơ hồ gả vào túc vương phủ, nhất thời xúc động phần nô cho nên mới nói

chuyện này với muội."

Nói đến đây nàng ta lắc đầu, cầm tay Minh Lạc đang nắm chặt đặt trên đầu gối, nhìn vào mắt Minh Lạc chân thành nói "tam muội, tiên sinh luôn dạy chúng ta, tỷ muội là một thể, chúng ta lớn lên bên nhau từ nhỏ, tỷ hi vọng muội sẽ có một tương lai tốt, chỉ cần muội nhớ kỹ, tương lai dù xảy ra chuyện gì, muội muốn làm gì thì tỷ luôn ủng hộ muội."

Vành mắt Minh Lạc có chút đỏ, thấp giọng nói "đa tạ nhị tỷ."

Nói nhiều dễ hồ, minh Tú không nói thêm, nàng ta nhen vỗ tay Minh Lạc "những lời này muội để trong lòng là được, nếu tổ mẫu biết ta nói những lời này với muội, sợ là tổ mẫu sẽ không vui, ta về trước, muội cần giúp gì thì cứ nói."

Nói xong đứng dậy cáo tử - Minh Lạc ngỡ ngác, vậy mà quên tiễn nàng ta.

Minh Tú đến tiểu hoa sảnh thì thấy Thanh Diệp đang đứng dưới hiên, nàng ta không khỏi dừng bước chân, nhìn Thanh Diệp ấm giọng nói "người chính là đại nha hoàn mới được tam muội cất nhắc?"

"bẩm nhị cô nương, chính là nô tỳ" Thanh Diệp cúi đầu, quy củ nói.

Thanh Diệp được Minh Lạc nâng lên làm đại nha hoàn bên người, Minh Lạc nói với Minh lão phu nhân vì Thanh Diệp biết chữ, biết tính toán, lại hiểu hoa màu, nàng quản lý sản nghiệp của mẫu thân rất cần Thanh Diệp hỗ trợ, lại còn thừa dịp hôm qua lão phu nhân dạy bảo nàng để đưa ra yêu cầu.

Nàng ngay thẳng nói với Minh lão phu nhân : "Tổ mẫu, mấy ngày trước Lục Hạnh bị nhiễm phong hàn, tôn nữ liền mượn cơ hội đưa nàng ta ra ngoài, đồng thời không có ý gọi quay lại - Lục Hạnh miệng rộng, tôn nữ phát hiện bất cứ chuyện gì xảy ra trong viện người ngoài đều biết chi tiết, trong lòng bất an, cho nên thừa dịp nàng ta bị phong hàn đuổi ra ngoài, lúc nàng ta tìm được cửa hôn nhân tốt sẽ cho thêm chút đồ cưới coi như không uống công chủ tố. vậy nên đại nha hoàn cầu con liền không đủ. Mặc dù có Đông Phù nhưng 1 đại nha hoàn thì không đủ, vì trông coi Đình Hà viện rất tốn sức, cho nên tôn nữ để Thanh Diệp hầu hạ bên người."

Kỳ thật Thanh Diệp đã phục thị bên người nàng, bất quá

là Minh Lạc muốn nói chuyện này cho Minh lão phu nhân, để Minh lão phu nhân biết nàng không có gì dối gạt bà, vẫn thân mật và tín nhiệm bà như xưa.

lão phu nhân tự nhiên biết Lục hạnh xảy ra chuyện gì. Tôn nữ miễn cảm như vậy, bắt đầu khắp nơi đề phòng đại phòng làm Minh lão phu nhân cũng cảnh giác, nhưng lại càng rộng rãi với Minh Lạc -Đình Hà viện chỉ có ĐÔNG Phù là đủ, bà không muốn an bài tất cả đều là người của mình, trong mắt bà, tâm mới là quan trọng nhất - hưởng chi bà cũng xác thực yêu thương Minh Lạc.

Cho nên việc này bà tự nhiên đồng ý, nói : “ con cảm thấy nàng ta tốt thì dùng, nếu không đủ thì nói với tổ mẫu để tổ mẫu an bài, chọn mấy người con thích đi Đình hà viện.” Minh lạc liền cười nói “ đa tạ tổ mẫu, tiểu nha hoàn chỗ ctoon nữ vẫn còn nhiều, lần trước còn mang theo 2 tiểu nhà hoàn từ Kỳ Mai trang về, Đông Phù đang dạy các nàng, nói rất lạnh lợi, rất nhanh có thể lên tay, tổ mẫu không cần lại phải quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này thay tôn nữ, nếu không tôn nữ lại bất an.

Việc này cứ thế định xuống.

Minh Tú nghe Thanh Diệp trả lời liền gật đầu, sau đó ánh mắt rơi vào hộp điểm tâm trên tay Thanh Diệp : “ đây là gì? Không giống vật trong phủ - là điểm tâm của Như Tâm trai?”

Điểm tâm của Như tâm trai rất nổi danh,Minh Tú nhận ra kí hiệu trên hộp

Thanh Diệp đáp: “ Hồi cô nương, là điểm tâm của Như Tâm trai, đây là do Như Ý phu nhân đặc biệt làm cho tam cô nương, nô tỳ vừa đến Như Tâm trai lấy, đang chuẩn bị mang cho cô nương.”

Minh Tú ‘ a ’ một tiếng gật đầu nói “ người thật lạnh lợi, phục thị cô nương cho tốt.” xong quay người rời đi
Nàng ta không hứng thú với nha hoàn, chỉ biết mẫu thân nàng ta phái người đi đông thẳng, cũng là quê của Thanh Diệp điều tra, cho nên mới dừng bước nói hai câu mà thôi. Minh Tú rời đi, Thanh Diệp vẫn không nhúc nhích, cúi đầu đứng dưới hiên, đến khi thân ảnh của Minh Tú biến mất khỏi Đình Hà viện mới quay người đi vào trong.

Lúc này Minh Lạc đang ngăn người nhìn chén trà, thấy Thanh Diệp bưng hộp vào thì hỏi “ đó là cái gì?”

Thanh Diệp thi lễ xong mới trả lời “ bầm cô nương, hôm nay nô tỳ ra ngoài làm việc, lúc đi qua Như Tâm trai, Như ý phu nhân nhờ nô tỳ đưa điểm tâm cho cô nương.” Minh Lạc khẽ giật mình, bình tĩnh nhìn hộp điểm tâm một lát, nói “ lấy ra đi.”

Thanh Diệp đặt điểm tâm trên bàn, yên lặng lui sang bên. Minh Lạc mở hộp ra - tầng đầu là điểm tâm nổi tiếng của Như Tâm trai, bánh ngọt nàng tăng, nàng bỏ ra ngoài, thấy phía dưới là một dao găm đè nên một mảnh giấy. Nàng lấy mảnh giấy ra, thấy chữ viết quen thuộc của Triệu Thành “ vật phòng thân khi còn bé.”

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 31:

Minh Lạc biết dưới tay áo Triệu Thành luôn có dao găm, chỉ là theo trí nhớ của Minh Lạc thì dao găm đó và cái này không giống nhau, có chút giống nhưng khác biệt rõ ràng – vì dao găm trong tay áo Triệu Thành là để nam tử sử dụng, mà dao găm này lại giống như đồ trang sức của nữ tử, tinh mỹ, lịch sự tao nhã.

Nàng sờ dao găm, tay cầm mềm nhẵn mới tinh, hẳn là được bọc tơ tằm. Lưỡi dao sắc bén giống như thường xuyên sử dụng – hẳn nói là vật phòng thân khi bé, chẳng lẽ là lấy lưỡi dao kia cải chế thành? Cho nên nàng mới thấy quen mắt.

Đây là vật phòng thân từ bé của hắn.

Minh Lạc nhíu mày, nghĩ xem Triệu Thành có ý gì – nàng hoàn toàn không liên hệ đến thanh chủ thủ phòng thân của Cảnh hạo, dù sao Cảnh hạo cũng không đưa thanh chủ thủ kia cho nàng, chỉ là cho nàng mượn dùng một chút mà thôi – mà trong mắt nàng, Triệu Thành cũng không phải người như vậy.

Nàng cơ hồ là ngay lập tức nhớ đến những lời Minh Tú nói với mình về buổi tảo triều hôm nay, theo tâm tư của Minh gia và đám đại thần, đoán chừng tin đồn rất nhanh sẽ truyền khắp kinh thành – chẳng lẽ Triệu Thành sợ mình hiểu lầm, nên cố ý đem vật này tới để trấn an mình? Làm khó hắn, Minh Lạc cười khổ?

Nàng không cần trấn an – nếu là kiếp trước, cái gì nàng cũng không biết, lại thâm tình với Triệu Thành, thì ước chừng nàng sẽ vì Minh Tú châm ngòi mà thương tâm buồn giận, sinh ra oán khí với Triệu Thành – kiếp trước quan hệ của hai người cũng vì nhiều nguyên nhân như vậy mà lạnh lẽo dần?

Nhưng bây giờ nàng đã sớm biết mọi chuyện, coi như Triệu Thành chỉ thuần túy là lợi dụng chung thân của hai người, thì thế nào? Nàng gả cho hắn cũng không phải vì yêu, sao có thể vì loại chuyện này mà nổi lên khúc mắc? Nhưng mặc kệ ý tứ của Triệu Thành là gì, nàng vẫn rất thích vật mà hắn đưa tới – tình cảnh hiện tại của nàng, đại bá phụ và đại bá mẫu đã không làm thì thôi còn đã làm thì sẽ dứt khoát đưa nàng đi đoàn tụ với phụ mẫu – cho nên thứ này sẽ hữu dụng.

Minh Lạc chậm rãi sờ lưỡi dao lạnh bằng chậm rãi suy nghĩ.

Thanh Diệp nói : " cô nương, tiểu nhị Như Tâm trai nói với nô tỳ, bánh ngọt ngàn tầng này là hương vị mới, Như ý phu nhân nói là mời cô nương nếm thử đầu tiên, cô nương cảm thấy chỗ nào không ổn thì đến Như tâm trai nói trực tiếp với phu nhân để phu nhân điều chỉnh."

Như Ý phu nhân? Nghe cái danh âm chỉ đồ đồ ường ường đó, tâm tình Minh lạc vui vẻ.

Nhưng lúc này nàng không có tâm tư đi gặp Triệu Thành, mặc dù nàng hiểu kĩ cách sử dụng dao găm này – nàng

nhớ Triệu Thành từng nói, dao găm này có hai lưỡi, một lưỡi chứa kịch độc, cho nên nàng không dám sờ loạn. Minh Lạc cẩn thận vuốt ve chuôi dao, nghĩ đến những dao găm thông thường, có biến hóa chắc cũng dựa theo nguyên lý đó, bên tai truyền đến giọng của Thanh Diệp. Thanh Diệp nói: "cô nương, tiểu nhị kia còn nói, hai vị bằng hữu mà Như Ý phu nhân nói lần trước đã đến kinh thành, nếu cô nương có hứng thú gặp thì Như Ý phu nhân sẽ an bài."

Minh Lạc run tay một cái, tay chạm vào lưỡi dao, một hơi lạnh tận xương truyền đến.

Lần trước ở trong cung Triệu Thành nói hấn phái người đi bắc Địa tìm được mấy thuộc hạ của phụ thân - là bọn họ sao?

Nàng nhìn lưỡi dao sắc bén, sợ Thanh Diệp phát hiện dị thường nên không ngẩng đầu, chỉ như tùy ý nói "A, thật vậy sao? Vậy người truyền tin cho Như Ý phu nhân, làm phiền nàng an bài một chút, ta muốn gặp hai vị bằng hữu cũ của nàng một chút."

"Vâng" ngữ khí của Thanh Diệp không thay đổi, vẫn trầm ổn.

cungquanghang.com

cungquanghang.com

***

Minh lạc thu tay, ngồi lại ghế, nhìn Thanh Diệp nói : “ Thanh Diệp, người thấy bánh ngọt ngàn tầng này có gì dị thường không?”

Thanh Diệp cup mắt, không thay đổi sắc mặt, cung kính nói “ không có, tuy Như Ý phu nhân dùng công thức mới nhưng nô tỳ thấy vẫn giống như cũ.”

Minh Lạc cười nhạt, ý cười không đạt tới đáy mắt. Nàng chậm rãi nói “ Thanh Diệp người là người thông minh, những ngày này theo ta, chắc hẳn cũng thấy, tuy ta là tam tiểu thư tôn quý ở trong phủ nhưng thật ra chỉ là nữ hài không phụ không mẫu, người bên cạnh đều mang tâm tư, tính toán riêng. Mặc dù tổ phụ tổ mẫu yêu thương ta, nhưng trong mắt bọn hắn từ đầu đến cuối gia tộc mới là quan trọng nhất, truyền thừa của Minh gia mới là trọng yếu, đây vốn là chuyện thường tình nên không có gì để nói. Chỉ là điều quan trọng với họ không phải quan trọng với ta, càng không có chuyện dùng máu của mình đút cho người khác, cho nên nhiều chuyện mà ta làm, ở trong mắt Minh gia chính là đại nghịch bất đạo”

Nói đến đây nàng dừng một chút mới tiếp tục “ nhưng người bên cạnh ta, trừ người, còn có Thanh lan và Lục Ý, những người khác là tổ mẫu hoặc đại phu nhân an bài cho ta, ta làm chuyện gì, đừng nói sai các nàng làm, chỉ cần các nàng nhìn thấy hoặc nghe được, tổ mẫu và đại phòng bên kia sẽ lập tức biết – cho nên người mới bên cạnh ta, ta lại chỉ có thể lệnh cho người đi làm, người hiểu không?”

Thanh Lan và Lục ý là hai tiểu nha hoàn nàng mang từ Kỳ Mai trang về.

“ nô tỳ minh bạch. Cô nương yên tâm. Nô tỳ sẽ mãi làm tròn bổn phận, không nhiều hơn nửa câu, cũng sẽ không vượt bổn phận nửa phần” Thanh Diệp nói.

Minh Lạc giật giật khoe miệng, nàng biết Thanh Diệp sẽ không làm lộ chuyện với người ngoài, trừ Triệu Thành, nàng nói những lời đó chẳng qua là để Thanh Diệp biết vì sao mình tín nhiệm nàng ta, sai nàng ta làm những chuyện đó. Mà Thanh Diệp trả lời cũng là mơntrời phần ý vị, thật là giọt nước cũng không lọt.

Minh Lạc dừng lại, tạm thời bỏ xuống chuyện cầu Triều Thành, hỏi " hôm nay người đến trang tử có thăm dò được gì không?"

Minh Lạc nói với Minh lão phu nhân để Thanh Diệp giúp nàng quản lý sản nghiệp của mẫu thân nàng, thật sự là để nàng ta đi quản lý sản nghiệp – những ngày qua, Thanh Diệp đều đến cửa hàng và trang tử xem xét tình huống – sau khi xem xét tình huống của sản nghiệp, Thanh Diệp đồng thời còn giúp Minh Lạc tra tung tích người bên cạnh của mẫu thân nàng.

Loại chuyện này để Thanh Diệp đi làm Minh Lạc mới yên tâm – nha hoàn khác, nếu không phải ám vệ mật thám trải qua huấn luyện đặc biệt thì chỉ cần có chút động tác thì Minh gia sẽ biết.

Thanh Diệp nói " hồi cô nương, nô tỳ điều tra được, năm đó phục thị bên cạnh phu nhân có hai ma ma và hai đại nha hoàn, bốn tiểu nha hoàn, hiện nay ngoại trừ Vu ma ma và một đại nha hoàn Lan Nguyệt, tiểu nha hoàn Lan Quyên, những người khác hoặc là tha hương, mất liên lạc, hoặc đã sớm bỏ mình."

Minh Lạc nhìn nàng, không đợi Minh Lạc hỏi tiếp, Thanh Diệp nói tiếp " hiện nay Vu ma ma đang dưỡng lão ở nông thôn vùng Thuận châu, nô tỳ đã sai người có thể tin đi Thuận châu – là đường chết tử của Vu ma ma, sẽ không làm người chú ý. Đại nha hoàn Lan Nguyệt gả cho một mưu sĩ của đại lão gia, hiện tên mưu sĩ kia cũng đã làm quan, là đồng chi chính ngũ phẩm ở Khánh châu phủ, tiểu nha hoàn Lan Quyên thì gả cho nhi tử của thị tỳ của một vị phu nhân họ Chu, nô tỳ không được cô nương phân phó, nên chưa hành động gì thêm."

Minh Lạc gật đầu, lại cẩn thận hỏi Thanh Diệp nguyên nhân cái chết của mấy người, hoặc là chết bệnh, khó sinh mà chết, mặt ngoài không nhìn ra cái gì đặc biệt. Chuyện Minh Lạc nghĩ, Thanh Diệp nhìn Minh Lạc, do dự nói " cô nương, nô tỳ từng hướng đại quản sự hỏi chuyện của những người này, dùng có không tính là đột ngột nhưng đại quản sự giống như lập tức hiểu ý đồ của nô tỳ, còn hỏi có phải là ý của cô nương không, sau đó còn nói rõ ràng chuyện của từng người, nên nô tỳ mới biết nhiều như vậy- nô tỳ xem ý tứ của đại quản sự, dường như cựu lão gia cũng nhiều năm trong bóng tối nghe ngóng việc này."

Minh Lạc nghe nói đầu tiên là sợ hãi, lập tức sắc mặt lại từ từ trầm xuống.

Nếu cựu chủ luôn một mực điều tra chuyện này, nhưng nhiều năm như vậy cũng không tra ra vấn đề gì, vậy đã nói rõ, hoặc là mẫu thân thật sự là do khó sinh mà chết hoặc chuyện năm đó đã sớm bị xóa sạch sẽ.

Hai nha hoàn không chết, một gả cho mưu sĩ của đại bá phụ, một gả cho nhi tử của thị tỳ của đại bá mẫu, nếu không có một vấn đề gì, thì cũng quá trùng hợp đi

- hoặc là không thể danh ran dạng cơ.

Nàng nói với Thanh Diệp " người chuẩn bị bài thiếp, sai Thanh Lan đưa cho cậu mẫu, nói mấy ngày nữa ta sẽ đến trang tử, hỏi Hà đại quân sự một số chuyện." Hà đại quân sự trước kia là đại quân sự phụ trách sản nghiệp hồi môn của mẫu thân, nhưng hắn là người Dung gia, đợi Minh Lạc xử lý quen, Dung gia sẽ rút Hà đại quân sự về.

cungquanghang.com

cungquanghang.com

Tối đó Minh Lạc đi tìm Minh lão phu nhân, nói nàng muốn đến trang tử một thời gian.

Minh lão phu nhân vừa ở trong cung ra, khá mệt mỏi, nhưng nhìn thấy vành mắt Minh Lạc đỏ, thì giữ vững tinh thần nói " Lạc tỷ nhi, đang êm đẹp sao lại muốn đi trang tử? hôm trước Túc vương đưa sính lễ tới, khả năng mấy hôm nữa sẽ phải luân hôn kỳ với vương phủ, con cũng nên bắt đầu chuẩn bị đồ cưới - tuy nói tổ mẫu và đại bá mẫu con sẽ giúp con xử lý, nhưng con cũng nên học một chút."

Minh Lạc lắc đầu, liền đem chuyện hôm nay Minh Tú tìm nàng nói ra - trọng điểm đương nhiên là Túc vương chỉ lợi dụng chung thân của nàng đối phó với đám văn thần Từ Khanh, lập uy với tôn thất, không phải thật tình muốn cưới nàng, về phần tỷ muội tình thâm gì đó, chỉ nói một câu " nhị tỷ tỷ nói vô luận tôn nữ muốn làm gì tỷ cũng sẽ giúp tôn nữ."

Sau đó nói : " tổ mẫu, tôn nữ cũng không muốn làm gì, những ngày qua tôn nữ luôn lên lớp với Cổ ma ma, điều dưỡng thân thể chuẩn bị gả, nhưng mỗi ngày đều có lời truyền đến chỗ tôn nữ, hôm nay thế này, mai thế khác, không chịu được phiền phức, không chuyên tâm được. dù sao ma ma cũng nói có suối nước nóng để điều chế các loại nước tắm thì càng tốt, tôn nữ nghĩ không bằng đến trang tử ở một đoạn thời gian. Đợi tổ mẫu và vương phủ định ra hôn kỳ, lúc đó tôn nữ sẽ trở lại, tổ mẫu.."

Nói đến đây mắt Minh Lạc ầm ầm nước mắt, trong mắt đều là cầu khẩn

ra của Khanh.

Sau nhiều lần thăm dò thái độ của Minh lão phu nhân, Minh Lạc quyết định, dù đại phòng đến trước mặt mình nói cái gì, nàng sẽ đều không giấu diếm mà trực tiếp đến nói với Minh lão phu nhân – từng bước vén lên mâu thuẫn, đến khi mình muốn cự tuyệt đại phòng, hoặc trở mặt với đại phòng thì cũng có đủ lí do phong nền, đủ lý do là do hành vi của đại phòng làm bản thân thành như thế.

Dù sao nàng chính là muốn làm đến khi đại phòng không giả mù sa mưa, hát hí khúc với nàng.

Mà Minh lão phu nhân nghe những lời của Minh Lạc, sắc mặt trầm như nước, trong lòng thất vọng cực độ - thất vọng với Minh Tú.

Minh Tú là lão thái gia và bà dốc hết tinh lực dạy dỗ - sao có thể hồ đồ như vậy! không, cũng không thể nói là hồ đồ, sợ là trong lòng có mục đích! Nhưng hành động lại không phóng khoáng!

Trong lòng Minh lão phu nhân lo âu phát hoảng, bà không muốn Minh Lạc đến trang tử, trong lòng bà không có quý như trường tử và trường nhi tức, nhưng vô ý thức cũng không nguyện ý để Minh Lạc quá mức thân cận với Dung gia- năm đó tiểu nhi tức bỏ mình vì khó sinh, Dung gia rất bất mãn với Minh gia, hiện nay tôn nữ và trường nhi tức sinh hiểm khích, Minh lão phu nhân sợ Dung gia mê hoặc Minh Lạc, làm Minh Lạc và Minh gia sinh khoảng cách. Nhưng giờ tôn nữ nước mắt ngấn nước mắt dài khăn cầu mình, bà không tiện cự tuyệt, hết lần này tới lần khác Minh gia còn nhiều chuyện cần bà ta xử lý, trong nhất thời bà ta không rời đi được.

Minh lão phu nhân nghĩ nghĩ, cuối cùng thỏa hiệp, xoa đầu Minh Lạc nói " tốt, Lạc tỷ nhi, trước con qua ở một thời gian, nhưng một mình con đi thì tổ mẫu không yên lòng, tổ mẫu thấy không bằng để Việt ma ma đi cùng con, có nàng ta phục thị tổ mẫu cũng yên tâm hơn chút, được chứ?"

Bất qua là thêm một cái ma ma, người nằm vùng bên cạnh nàng còn ít?

Minh Lạc nín khóc mỉm cười, kéo tay Minh lão phu nhân: " cảm ơn tổ mẫu, a Lạc biết tổ mẫu thương a Lạc nhất."

Minh lão phu nhân ôm nàng, vỗ lưng nàng, trong lòng lại thở dài.

cungquanghang.com

cungquanghang.com

cungquanghang.com

*** cungquanghang.com

Bắc vườn, Chung Hoa cung của Lăng thái phi.

Chung Hoa cung, nghe tên thì khí thế nhưng thực chất chỉ là cung điện hoang vắng, bắc vườn vốn an trí để nhóm phi tử của tiên đế dùng, bên trong rất hoang vu.

Bất quá dù Chung Hoa cung xa xôi nhưng dù sao Lăng thái phi năm đó cũng là đường muội của lăng hoàng hậu, nhờ cái danh này, người trong cung chịu ơn của Lăng hoàng hậu cũng sẽ chiếu cố Lăng thái phi mấy phần, huống chi hiện tại Túc vương cường thế hồi kinh? cho nên hiện tại tin tức của lăng thái phi không tính là bế tắc, chuyện trên triều rất nhanh truyền đến tai bà ta.

Sau khi Lăng thái phi nghe được tin tức thì cười lạnh nói "ta dám chắc vương gia nói muốn cưới nữ nhi Minh gia là có duyên cớ, người cứ chờ xem đi. Hừ, tiên đế vong ân phụ nghĩa, Minh gia và Lăng gia cũng có huyết hải thâm thù

nghĩa, Minh gia và Lăng gia cũng có nuyet nai tham thu, vương gia không phải người nông cạn, sao có thể vì mĩ mạo mà cưới nữ nhi Minh gia? Minh gia muốn dựa vào nữ nhân để thưởng vị, sợ là bị người che mất tâm trí đi."

Năm đó đích tôn Lăng gia, cũng là đại ca của lăng hoàng hậu, một chi bị vu cáo là tham nhũng không làm trong trách nhiệm, tội danh là người Minh gia liệt kê ra, sau đó chi đích tôn của Lăng gia bị xét nhà lưu vong, trên đường lưu vong, trừ những nữ quyến được cứu ra tử sớm, còn lại đều bị 'sơn phi' giết chết.

Túc vương sao có thể thích nữ nhi Minh gia?

Tâm phúc của lăng thái phi, Tô ma ma cười nói : " Vẫn là thái phi nương nương liệu sự nhưu thần, chỉ là,"

Bà ta nhúu mày nói " chỉ là vương gia đưa ra một tờ văn thư hứa hôn, chẳng phải hôn sự này đã định chắc rồi sao, cưới nữ nhi Minh gia làm chính phi? chuyện này phải làm thế nào mới ổn?"

Lăng thái phi hừ lạnh "Bất quá chỉ là một cái vương phi, giống như chuyện của ngày hôm qua, lợi dụng tốt, không chừng có thể phát huy tác dụng, đợi đại sự của vương gia hoàn thành, muốn diệt trừ một cái vương phi vô dụng, há lại khó?"

Tô ma ma gật đầu, do dự một chút nói: " vậy vẫn đem nhị cô nương gả vào vương phủ làm trắc vương phi sao?"

Lăng thái phi giống như ngẩn người, trên mặt xuất hiện chút ảm đạm, vẻ đắc ý thoắt lui, thờ dãi lắc đầu nói : " vương gia không biết chuyện xưa, đối với nhị phòng chúng ta có nhiều khúc mắc, mà dung mạo của Tích Nguyệt lại có chút kém cỏi, ta thấy, sau khi hạ bệ từ Khanh, không lâu sau chuyện xưa của Lăng gia cũng sẽ bị lật ra, đó là lúc án sai của Lăng gia được sửa - cũng đến lúc để a Chiêu trở về."

" Tô ma ma, người để người truyền tin đến đại ca ta, đem đường tẩu và a Chiêu về kinh - để đại ca ước thúc đại tẩu và Tích Nguyệt, đừng để đường tẩu và a Chiêu chịu nửa điểm ủy khuất, việc phục hưng của Lăng gia, sẽ phải dựa vào các nàng."

Đường tẩu và a Chiêu trong miệng Lăng thái phi chính là đại phu nhân và ấu nữ của chi đích tôn Lăng gia, cứu mẫu và biểu muội ruột thịt của Túc vương.

Năm đó đích tôn Lăng gia phạm tội, bị xét nhà lưu vong, tiên đế còn muốn giả mù sa mưa ' nhớ nhung công ơn dưỡng dục của tiên hoàng hậu' phá lệ lo lắng cho nhà mẹ đẻ Lăng thái phi, nên không nhận liên lụy, Lăng thái phi và đại ca bà ta đều không ngốc, Túc vương còn sống, bọn họ tiếp nhận cái 'ân' này của tiên đế, thì cảm tình với Túc vương và đích tôn Lăng gia liền xong, cho nên Lăng thái phi để đại ca bà ta Lăng Lang nhanh chóng đi Mân địa, cứu Lăng đại phu nhân Tiên thị và ấu nữ Lăng Chiêu ra. Tung tin đồn, Tiên thị biết phu gia xảy ra biến cố thì mang theo ấu nữ bỏ trốn, trên đường bị sơn tặc giết chết, lửa gặt được quan phủ.

Lăng gia xảy ra chuyện, phòng bọn hấn trôi qua cũng không tốt, nhiều năm như vậy, bọn họ nuôi các nàng ăn ngon nư

tốt, nuôi Lãng Chiêu còn tổn hơn Tích Nguyệt, Tích Nhu- vì cái gì, chính là vì ngày hôm nay?
Phu quân Tiên thị, trưởng tử trưởng nữ, có thể nói là vì Minh gia mới bị giết, đối với người Minh gia hận thấu xương. Minh thái hậu luôn coi người khác là đồ dân, cao cao tại thượng đùa bỡn người khác trong lòng bàn tay. Một mặt bà ta nói muốn gả Lãng nhi cô nương cho Túc vương làm Túc vương phi, một mặt lại an bài cháu gái cậu dẫn Túc vương. Lãng thái phi và Lãng gia đương nhiên hi vọng cháu gái ruột của mình có thể gả cho Túc vương, nhưng trong lòng bọn hần cũng rõ ràng không có ôm bao nhiêu hi vọng. Minh thái hậu thăm dò Túc vương và Lãng gia, Lãng thái phi cũng thử thái độ của Túc vương với Lãng gia.
Tích Nguyệt không thành được Túc vương phi, trắc phi Túc vương, biểu muội ruột của hần a Chiêu có thể làm đi?

cungquanghang.com

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Chương 32:

Hôm sau Minh Lạc mang theo Thanh Diệp, Đông Phù, và tâm phúc của Minh đại phu nhân – Việt ma ma đi trang tử suối nước nóng, a, đương nhiên còn có người gần đây luôn giúp nàng điều dưỡng thân thể, dạy nàng "phương pháp ngự phu", không, đạo vợ chồng, Cổ ma ma.

Minh Lạc đến trang tử liền sang sát vách thỉnh an Dung đại phu nhân, Dung đại phu nhân sợ nàng một mình ở trang tử buồn liền để nữ nhi Dung Tĩnh Nhã thu thập đồ sang ở với Minh Lạc.

Dung Tĩnh Nhã vừa sang chỗ Minh Lạc, liền làm bộ lắc quạt hương bồ nói "muội xem, mấy ngày nay thật là ngạt chết ta – muội nhìn xem có phải ta thon thả hơn không?"

Minh Lạc 'phốc' cười một tiếng.

Bề ngoài Dung Tĩnh Nhã ôn nhã tú lệ, thực tế tính cách lại mạnh mẽ, không bị trói buộc, chuyện gì từ miệng nàng ấy nói ra, dù là chuyện bực mình cũng cảm thấy có mấy phần trêu chọc buồn cười,, làm cho người ta thấy chuyện đó cũng không có gì, tâm tình lập tức tốt.

Minh Lạc sống ở Minh phủ rất ngạt thở, nên rất thích tính tình của Dung Tĩnh Nhã, mà Dung Tĩnh Nhã được phụ thân tận tâm chỉ bảo, muốn nàng chiều chồng tốt Minh Lạc, lại thêm Minh Lạc có mấy phần giống nàng, tính tình đôi lúc có chút ngốc, làm cho nàng ta thấy hiếm có, nên hai người hợp nhau đến quỷ dị.

Dung Tĩnh Nhã nói 'buồn bực' là vì lần này mẫu thân nàng mang nàng hồi kinh, có một mục đích là muốn tìm cửa hôn nhân thích hợp cho nàng, nhưng Dung Tĩnh Nhã lớn lên ở Giang Nam, mặc dù từ nhỏ có ma ma giáo dưỡng, nhưng tiếng phổ thông không tránh khỏi mang theo khẩu âm Giang Nam, lễ nghi huân quý thế gia kinh thành và các mối quan hệ có kém chút- trên thực tế cũng là tính tình Dung Tĩnh Nhã không chịu bó buộc, Dung đại phu nhân thì nàng dưỡng thành không ít thói quen tật xấu.vì vậy sau khi hồi kinh Dung đại phu nhân nhờ nhà mẹ đẻ mời một vị ma ma giáo dưỡng, chỉ cần Minh Lạc không ở trang tử, thì nàng sẽ phải lên lớp từ sáng đến tối, nàng đâu chịu được như vậy, chứ cũng không phải do nàng cảm thấy buồn.

Nhưng chỉ cần Minh Lạc đến trang tử, Dung đại phu nhân thương tiếc Minh Lạc, liền để Dung Tĩnh Nhã bồi Minh Lạc- cho nên Dung Tĩnh Nhã coi Minh Lạc như cứu tinh của mình.

Nói đến việc mẫu thân 'hà khắc' với mình, Dung Tĩnh

Nhã liền thở dài: "thật ra ta biết tâm tư của mẫu thân, người là lo lắng ta gả vào huân quý thế gia, người ta ghét bỏ xuất thân của ta, bị nhà chồng cay nghiệt - nhưng ta muốn nói, nếu người nhà vì vậy mà ghét bỏ ta thì thà không gả - hiện tại liên lộ ra bản chất thật, ghét thì ghét sớm một chút, đừng để thành thân xong mới ghét, lúc đó là cả một đời."

Minh Lạc cười nói: "tỷ chính là lười biếng, không muốn cũng phải học. tỷ có tâm tư như vậy thì lúc mới quen thăm dò một chút, thật ra cứu mẫu biết tính tình của tỷ, nghĩ muốn mai tỷ một chút thôi - tỷ muốn thăm dò cái gì, muội thấy cứu mẫu là nhắm một mắt mở một mắt."

Dung Tĩnh Nhã nghe Minh Lạc nói như vậy thì bật cười, lập tức hai má lộ ra hai lúm đồng tiền, dung mạo lập tức xinh xắn không ít.

Minh Lạc nhìn lúm đồng tiền của Dung Tĩnh Nhã ngẩn ngơ - nàng nghe người ta nói mẫu thân nàng cũng có hai lúm đồng tiền, đây là tướng mạo đặc thù của Dung gia, đôi mắt nàng giống mẫu thân, nhưng lại không có lúm đồng tiền.

Dung Tĩnh Nhã thấy Minh Lạc đột nhiên trầm xuống, ánh mắt có chút tịch mịch, hiểu lầm Minh Lạc vì hai người nói đến chuyện hôn sự mà nghĩ tới chuyện bên ngoài đồn Túc vương không phải thật tình cầu hôn mình.

Nàng nói: "A Lạc, kỳ thật nếu Từ Khanh không gây với Túc vương thì Túc vương điện hạ sẽ tạm thời không động tới hấn, nhưng hấn lại tìm đường chết, lao vào lưỡi đao. Những lời đồn bên ngoài là do có người cố ý châm ngòi, nếu muội tin mới là đúng ý bọn hấn, đi theo đường của bọn hấn. cái khác ta không biết nhưng việc Túc vương điện hạ muốn cưới muội, nếu hấn cưới nữ nhi của trọng thần khác thì lợi ích nhất định sẽ nhiều hơn cưới muội, cho nên thân phận của muội cũng giống như tình huống của ta, nếu hấn muốn cưới muội, ngược lại muội có thể càng thêm yên tâm."

Minh Lạc sống sờ, biết là Dung Tĩnh Nhã hiểu lầm. Nhưng vấn đề tình cảm của mình và Triệu Thành... nàng không có dự định tâm sự với Dung Tĩnh Nhã, liền cười nói: "biểu tỷ, cứu mẫu nói tỷ không biết về các mối quan hệ trong kinh thành, thật sự là quá coi thường tỷ, tỷ xem, những thứ như thế này không phải tỷ còn hiểu hơn muội sao."

Dung Tĩnh Nhã nhìn dáng vẻ tươi cười của Minh Lạc, tâm để xuống, cũng cười nói: "mẫu thân tỷ nói trong kinh bày queo tám rã đều có quan hệ thông gia - ta thật là một thì chỉ còn nửa, nhưng chuyện trên triều đình thì ta biết một hai."

"lúc ta còn ở Giang Nam, luôn học chung với các ca ca, phụ thân cũng không vì ta là nữ tử mà ngăn cấm, người sợ ta hồi kinh vì không hiểu chính sự mà bị liên

lụy vào những việc không nên liên lụy, cho nên trước khi ta hồi kinh còn đặc biệt nói cho ta một chút chuyện trên quan trường, còn dặn dò ca ca, nếu bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không được giấu ta, như vậy mới có thể tỉnh táo – cho nên việc này muội tin ta đi, khẳng định không sai."

Minh Lạc cười cười, nhưng trong lòng có chút chua xót – nàng nghĩ trước khi phụ thân chết còn thay đứa con chưa xuất thế như mình chuẩn bị, nếu người còn sống thì chắc chắn cũng lo cho mình như thế.

Nhưng nàng không muốn lộ tâm tình này ra, không muốn Dung Tĩnh Nhã lại đồng tình an ủi mình, cho nên cười, kéo tay Dung Tĩnh Nhã, không để nàng nhìn thấy thần sắc trong mắt mình, nói " ân, đương nhiên là muội tin tỷ - tỷ là thần toán nha. Đi thôi, muội dẫn tỷ đi xem vài thứ thú vị." Dung Tĩnh Nhã học rất tạp, ngay cả xem bói cũng học rất ra dáng, lần trước hù cho Ôn Tuệ quận chúa và ôn Nhã huyện chủ sợ hãi.

Minh Lạc vừa đi vừa tự giễu " hôn sự của muội dù thế nào cũng sẽ như vậy – Túc vương điện hạ là chiến thần, quân mục đích của hắn làm gì, có thể gả cho hắn là phải thấp hươg cảm tạ rồi? – cũng tốt hơn gả đi Tây Phiên, về sau tỷ không thể gặp ta? Cứu mẫu để tỷ đi xem người ta, nếu tỷ không để ý có thể nói người đó với muội, dù muội hơi dần, nhưng dù sao cũng lớn lên ở kinh thành, những điều xấu hổ của thế gia công tử muội biết không ít, tỷ muốn biết gì muội có thể kể cho tỷ."

Hôn sự của nữ tử là cả đời, nàng hi vọng Tĩnh Nhã tìm được người có phẩm tính tốt đẹp, tính cách hợp với nàng ấy. Dung Tĩnh Nhã cười nói: " ân, thật ra chuyện chung thân của ta không gấp, ta chờ muội làm vương phi, nhờ quan hệ với muội để nâng thân phận a."

Minh Lạc mỉm cười.

Quan hệ của nàng và Dung Tĩnh Nhã tốt, có không ít người trong bóng tối nói thầm với nàng, nói Dung gia và Dung Tĩnh Nhã nịnh bợ nàng như thế là vì muốn vào vòng tròn quý nữ trong kinh, từ đó tìm được mối hôn sự tốt, nói nàng phải để ý, đừng bị người lợi dụng.

Minh lạc chỉ có thể cười lạnh trong lòng.

***

Mặc kệ bên ngoài đồn đại như thế nào, mặc kệ bao nhiêu người trong lòng không cam tâm, Minh Lạc mới đến trang tử mấy ngày, Minh phủ liền truyền đến tin tức, hôn sự của nàng và Triều Thành đã được định xuống.

Vì đã sớm có hôn ước nên ý chỉ tứ hôn của thái hậu liền miễn, Túc vương trực tiếp đi Khâm Thiên giám tính ngày tốt, chọn được ba ngày, theo thứ tự và cuối năm, cũng

chính là ngày hai mươi mốt tháng chín, Khánh An năm thứ tám, tháng năm và tháng mười hai Khánh An năm thứ chín.

Túc vương phủ đưa ngày đến Minh phủ, Minh lão thái gia lo lắng kéo dài có biến, liền chọn ngày gần nhất, cũng chính là ngày hai mươi mốt tháng chín cuối năm.

Hôm kỳ định ra, Minh lão phu nhân không đón Minh Lạc về phủ mà cùng Minh đại phu nhân đến trang tử bồi Minh Lạc, dự định bồi Minh Lạc ở trang tử một thời gian, miễn cho Minh Lạc ở trong kinh nghe những lời đồn kia khiến lòng không thoải mái.

Nhưng không nghĩ Minh đại phu nhân mới vào ở mấy ngày lại phát sinh một chuyện - làm Minh Lạc không vui, không là làm Minh Lạc trực tiếp khóc ngã xuống trước mặt Minh lão phu nhân.

Hôm đó cữu mẫu của Minh Lạc, Dung đại phu nhân đến vấn an Minh lão phu nhân, lúc nói chuyện Minh đại phu nhân cố ý nhắc lên hôn sự của Dung Tĩnh Nhã, sau đó thăm dò Dung đại phu nhân, nghĩ muốn làm mai cho Dung Tĩnh Nhã.

Bất quá Minh đại phu nhân không phải thay thứ tử Minh Thiệu Ân của mình cầu thân - mà muốn thay chất nhi nhà mẹ đẻ của mình - công tử Chu gia Chu hậu Kính cầu thân Dung Tĩnh Nhã.

Ở trong mắt Minh đại phu nhân, nhi tử của bà ta Minh Thiệu Ân là con trai trưởng quốc công phủ, chất tử ruột thịt của thái hậu, tương lai cầu thái hậu một cái tước vị là không thể thiếu, mà Dung Tĩnh Nhã bất quá là lớn lên ở nông thôn, tiếng phổ thông còn có khẩu âm, là nữ nhi quan viên tam phẩm ở địa phương, sao có thể xứng với nhi tử siêu quần của bà ta?

Bà ta cảm thấy nhi tử của bà ta không phối với công chúa - vì triều đình không cho phép - vậy cũng phải với quận chúa hoặc tốt xấu gì cũng là đích nữ công phủ môn đẳng hộ đối.

Bất quá nói đến hôn sự của nhi tử, tông lòng Minh đại phu nhân lại có điều phiền muộn

Là hôn sự của trưởng tử Minh Thiệu Lê.

Minh Thiệu Ân là thứ tử của bà ta, trưởng tử của bà ta là Minh Thiệu Lê hiện đang ở Giang Tây, tuổi còn trẻ đã là chính tam phẩm chỉ huy sứ Giang Tây, vốn là Minh đại phu nhân rất đặc ý nhưng hôn sự của trưởng tử giờ thành một cái gai trong lòng bà ta - vì con dâu trưởng của bà ta chính là ấu nữ của phản tặc bị chém đầu cả nhà, phụ chính đại thần Xa Lộc.

Xa thị hiện đã dưỡng dục cho Minh Thiệu Lê một trai một gái..

Lúc Xa gia bị phán tội mưu phản, tru di cả nhà, Minh đại lão gia đã bị mất cho người đi Giang Tây, bảo nhi tử Minh Thiệu Lê tìm cơ hội để 'chết bệnh' nhưng chuyện đã qua nửa năm, bên Giang Tây vẫn chưa truyền đến nửa điểm tin tức.

Hôn sự của trưởng tử giờ thành như đầu cho rắn hôn sự

hôn sự của trường tử nào thanh như vậy cho nên hôn sự của thứ tử Minh đại phu nhân lại càng cẩn thận, tuyển chọn tỉ mỉ - kì thật chuyện này Minh đại phu nhân và Minh đại lão gia từng thương nghị qua, hai người đều hướng vào Ôn Tuệ quận chúa của Khang vương phủ - nhưng Minh thái hậu lại cố ý đem Ôn Tuệ quận chúa hứa cho Cảnh Hạo cho nên việc này mới bị ngăn trở, thậm chí Minh đại lão gia còn không dám nói chuyện này với Khang vương, sợ chuyện truyền đến tai thái hậu, làm thái hậu tức giận.

Tóm lại, ở trong mắt Minh đại phu nhân, Dung Tĩnh Nhã là tuyệt đối không xứng với nhi tử của bà ta.

Nhưng Dung Tĩnh Nhã cũng không phải hoàn toàn không có ưu điểm - bà ta cảm thấy mặc dù Dung gia là quan địa phương, nhưng Giang Nam giàu có, lễ vật mà hàng năm Dung gia đưa cho Minh Lạc, hay đồ mà người Dung gia dùng, liếc mắt có thể thấy Dung gia rất khá, Dung gia chỉ có một đứa con gái là Dung Tĩnh Nhã, đến lúc đó đồ cưới tất nhiên phong phú, tướng mạo của Dung Tĩnh Nhã cũng rất khá mà cháu bà ta lại thích mỹ mạo, điều trọng yếu nhất là bà ta muốn nắm Dung Tĩnh Nhã trong tay, để Dung gia không dám lởm mẫn trước mặt Minh lạc, sau lưng cũng không dám giở trò.

Đương nhiên Minh đại phu nhân có phụ thân là Văn Viễn bá, huyng trưởng là tam phẩm hồng Lư tự khanh, dòng dõi cao hơn Dung gia - cho nên căn bản bà ta không nghĩ Dung gia sẽ trưởng mắt Chu gia - Dung gia rời kinh nhiều năm, chức quan cũng không cao, lúc này sao có thể kiếm được hôn sự tốt ở kinh thành?

Đáng tiếc Minh đại phu nhân tự cao tự đại, lời bà ta vừa nói ra sắc mặt Dung đại phu nhân liền đen lại.

Mặc dù Dung đại phu nhân vừa hồi kinh không lâu nhưng Dung đại lão gia luôn tưởng niệm Minh Lạc nên rất lưu ý đến Minh gia và nhà mẹ đẻ của Minh đại phu nhân - nhất là chất tử nhà mẹ đẻ Minh đại phu nhân, Dung đại lão gia sợ Minh đại phu nhân lòng dạ hiểm độc, đem Minh lạc gả cho người nhà mẹ đẻ bà ta, cho nên đã điều tra từng người Chu gia.

Vị Chu hậu Kính này, mặt ngoài thì không tìm ra điều gì, nhưng tuổi còn nhỏ, chưa đính hôn, lại thích hái hoa ngắt cỏ, không nói đến mấy cái nha đầu thông phòng, bên ngoài có nuôi nữ tử thanh lâu, thậm chí một người đã mang thai và sinh một thứ trưởng tử ở trang tử!

Thứ như vậy mà Minh đại phu nhân còn cao cao tại thượng chạy đến thăm dò Dung đại phu nhân, giống như nếu Dung Tĩnh Nhã gả cho hắn là trèo cao, ọe.

Dù Dung đại phu nhân cố kị bà ta là đại bá mẫu của Minh Lạc, nghe bà ta thăm dò cũng trầm mặt nói thẳng: chúng tôi vừa hồi kinh, việc hôn nhân không vội, dù thế

nao cũng phải xem phạm tình của đôi phương, nếu có tính hái hoa ngắt cỏ, lưu luyến bướm hoa, thì vẫn là miễn đi."

Dung đại phu nhân không thể không trực tiếp, lấy tính tình của Minh đại phu nhân, bà không trực tiếp cự tuyệt thì sợ rằng bên ngoài sẽ có lời đồn Dung gia và nhà mẹ đẻ của bà ta Chu gia nghị thân!

Một câu của Dung đại phu nhân làm bầu không khí hòa thuận vui vẻ xấu hổ đến cực điểm, sắc mặt của Minh đại phu nhân phải nói là thay đổi bảy màu, trong lòng Dung đại phu nhân cũng không vui, nên ngồi không lâu liền cáo từ.

Sau khi Dung đại phu nhân rời đi, sắc mặt của Minh lão phu nhân và Minh Lạc đều khó coi, Minh đại phu nhân vừa tức vừa không có mặt mũi, cũng ngượng ngùng lui xuống. Bà ta vừa đi, Minh lạc lập tức khóc ngã xuống trước mặt Minh lão phu nhân, nói: "tổ mẫu, có phải đại bá mẫu cố ý hay không, bá mẫu làm cho cháu mẫu buồn nôn, có phải là cố ý làm cháu mẫu về sau không bước vào cửa Minh gia, tốt nhất là ngay cả tôn nữ cũng chán ghét rồi vứt bỏ? Vì sao bá mẫu lại hận tôn nữ như vậy, có phải vì phụ thân mẫu thân tôn nữ đắc tội với bá mẫu, trong lòng bá mẫu ghi hận, nhưng phụ thân và mẫu thân đã chết, bá mẫu không có xả hận được nên cố ý giày vò tôn nữ để trút giận?"

Minh lão phu nhân: ...

cungquanghang.com

cungquanghang.com

Bạn đang đọc truyện *Ngoại Thích Chi Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.